

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EDEN FINLEY | SAXON JAMES

SEE
YOU

in

BOSTON

A CU HOCKEY NOVELLA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BOSTON'DA GÖRÜŞÜRÜZ

EDEN FINLEY
SAXON JAMES

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Teşekkürler

Saxon Hakkında

Eden Hakkında

CHAPTER 1

TYSON

M u gecenin ilerleyen saatlerinde kimin sikiinde zıplayacağımı merak ederek kalabalık arka bahçeye bakarken vücudum uğulduyor. Bu gece için başarısız olmadığımı varsayarsak-

Bu yıl üçüncü kez.

Bu balkondan iyi bir görüş açısına sahibim ve aşağıda yüze yakın insan olması gerektiği düşünülduğünde, burada ilgilenen bir eşcinsel erkek olacağını düşünmek hiç de zor değil.

Ben iyimser biriyim. Ve bu mezuniyet partisinde nihayet şımarık çiçeğimin kızlığını bozacak adamı bulmaya kararlıyım.

Ev sahipleri Beck ve Jacobs, Colchester'de aslında bir rando'nun çiftliğinde dönüştürülmüş bir garaj olan bir daire kiralyorlar. Koyu kırmızı kaplaması ve beyaz süslemeleriyle bana bir ahır anımsatıyor. Açık yaşam alanı küçük ve buraya çıkmak için içinden geçtiğiniz bir mutfak var ama arazinin geri kalanından ayrılmış kendilerine ait geniş bir bahçeleri var ve böyle bir gece için mükemmel.

"Tyson."

Arkadaşım Seth yaklaşıp bana bir içki uzatırken dönüyorum. O ve erkek arkadaşı geçen yaz Montreal'e ama bazı arkadaşlarının mezuniyetini görmek için Vermont'a geri dönmüşler. Ben de eğlence için kendimi davet ettim. Tıpkı eski günlerdeki gibi. CU'lu çocuklar

UVM'dekilerden çok farklıydı ve ikiz kardeşi takımda olduğu için Seth'e benimle CU hokey partilerine gelmesi için sürekli yalvarırdım.

Seth ve ben UVM'de, o LGBTQ birliğine katıldığında tanıştık... bir *müttefik* olarak. Küçük bebek demi bi, Richie Cohen ile tanışana kadar bizden biri olduğunu bilmiyordu.

Richie, Jacobs ve Beck'le derin bir sohbe dalmış olan Seth'in arkasından geliyor ve ben de bakışlarımın hepsi de uzun boylu, geniş ve çok ateşli olan bu üç adamı taramasına izin veriyorum. Kesinlikle CU hokey ülkesindeyim ve parlak seks oyuncaklı şövalyemin ayaklarımı yerden kesmesini ve beni her yönden doldurmasını bekliyorum.

Seth, "Erkek arkadaşımın gözünü sikmeyi bırak," diyor.

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Yine de çok güzel. Hepsi öyle. Sence diğer ikisine kibarca sorsam Tyson sandviçi yapmayı düşünürleri mi?"

"Büyük şans." Seth onlardan birine döner. "Hey, Jacobs, Beck'i paylaşıyor musun?"

Jacobs kaşlarını çatıyor ve kolunu Beck'in beline doluyor. "Söz konusu adam sikinin vücudundan zorla çıkarılmasını istiyorsa, elbette."

Beck gülüyor. "Senin ön sevişme anlayışın çok ateşli."

"Neden sordunuz?" Jacobs diyor ki. "Sen ve Cohen işleri canlandırmayı mı düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle hayır." Seth beni işaret ediyor, beni tamamen satıyor, göt herif. "Arkadaşım ava çıktı."

"*Bekâr* birini önerebilir miyim?" Jacobs'ın karanlık bakışları üzerimden geçiyor ve bunun tehditkâr olması gerektiğinden emin olsam da, aletim bunu o şekilde algılamıyor.

Ama bu üçünü ne kadar seksi bulsam da, testosteron dolu eski hokey oyuncularını kızdırmak istemiyorum. "Sakin ol, planımız bu. Lütfen bana acıyın ve bana bekâr ve eşcinsel birini işaret edin?"

"Senin tipin ne?"

"İnsan." Tek şartım bu. Biseksüel olduğum benim için hiçbir zaman büyük bir sır olmadı, çünkü kendimi bildim bileli insanları genel olarak hep çekici bulmuşumdur. Uzun boylu? Ateşli. Kısa? Seksi. Seksi. Tombul? Seni kucaklamama izin ver. Sıska? Sarıl bana. Erkekler, kadınlar, enby, Tanrım hepsini istiyorum. "Bu gece kendimi erkek gibi hissediyorum."

Tek istediğim Tanrı'nın yeşil dünyasına yerleştirdiği her güzel insanı örnek almakken, yürüyen, bi stereotip olmamak son derece zor.

Ve şu anda hayatımın sürtükleşme aşamasında olmak *istesem* de, işler ... zordu. Üniversitenin ilk yılında uzun süreli kız arkadaşımдан ayrıldım ve o zamandan beri ya derslerle meşguldüm ya da tatilleri çocukluk evimde geçiriyordum. Aileme sevişmeye gittiğimi söylemek... bilmeleri gereken bir şey değil.

Her türlü insanın üstesinden geldim, ama *asıl* istediğim beni soyadımı unutturacak kadar sert sikecek birini bulmak.

Üniversitede yaşadığım tüm eğlenceli deneyimleri bir kenara bıraktığımı sanıyordum ama şimdi mezun oldum ve birdenbire zamanımın tükenmek üzere olduğunu fark ettim. İki hafta sonra Boston'daki yeni işim için Burlington'dan ayrılıyorum ve bunun büyüdüğüm nokta olması için kararlıyım. Çoğunlukla.

Richie tezahüratla selamlama arası bir ses çıkarıyor ve bir dakika sonra yeni gelen bir adamın üzerine atlıyor. O da başka bir hokey oyuncusu tabii ki ve kim olduğunu bilmesem bile, Seth'in beni sürükleyerek götürdüğü maçlardan belli belirsiz tanıyorum onu.

Sadece yakından bakınca, onu görünce içim içimi yiyor.

Muhteşem biri. Koyu renk saçları ve gözleri, kolay gülümsemesi ve *mm...* şimdiden yanlarımda tembelce gezindiğini hayal edebildiğim büyük elleri.

CU Hokey takımı, bazı oyuncularını açıkça eşcinsel olduklarını açıkladıkları için eşcinseller için güvenli bir alan olarak biliniyor, ancak bu adam... *Rossi* diyorlar, eşcinsel oyuncular arasında adı geçmiyor.

Dört hokey oyuncusu bana Seth'i çaktırmadan kendime doğru çekiyorum. "Sanırım hamileyim."

"Tyson..."

"O çok güzel. Eğer evrende biraz adalet varsa, bu adam beni bu balkonun üzerine egecek ve tatlı bekaretimi alacak."

"*Bekaret* mi?" Seth homurdanıyor. "En az sekiz yıl geç kaldı."

"Ama umut olduğunu mu söylüyorsun? O benim ganimet haydutum olabilir mi? Benim kış akıncım mı?"

Seth ağzı açık bana bakıyor, sonra omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok ama yalvarırım ondan kışını yağmalamasını isteme."

"Duruma göre değişir. Sence işe yarayacak mı?"

Rossi'ye dönüp baktığında beni vurmak üzereymiş gibi görünüyor. "Bu noktada her şeyin denemeye değer olduğunu söyleyebilirim."

Bilmiyor ? Eşcinsel camiasında altların üstlerden çok daha fazla olduğuna dair yaygın bir şikayet vardır, bu tamamen yanlış olabilir ama benim durumum için geçerli. Eşcinsel erkekler Tupperware kapları gibidir ve ben burada mükemmel klipsli yoldaşımı bulmaya çalışıyorum.

Kusursuz bir pakete sarılmış onca sekse bakarken dudağımı ısııyorum. "Bana doğru dönme şansı var mı?"

"Zayıf. Sanırım Richie daha önce heteroseksüel olduğunu söylemişti, ama ben bir şeyin kanıtıysam, o da varsaymanın bir anlamı olmadığıdır."

"Tamam." "Zayıf" hala bir şans olduğu anlamına gelir, bu yüzden sıfır dışındaki her ihtimal benim lehime. "Peki ona teklif edersem bana kırık bir burun verme ihtimali nedir?"

"Hiç. Eğer heteroseksüelse, size güler ve şans diler. Rossi harika biri."

Bardağımı boşaltıyorum. "Ben içeri giriyorum o zaman."

Seth ben yanından ayrılamadan kolumu yakalıyor. "Onu tek başına yakalamaya çalışmak isteyebilirsin. Beck'le tekrar karşılaşma ihtimalin olursa, buna tanık olmasını istemezsin. Güven bana."

Tamam, haklısın. Utanç ölçerim temelde yok hükmünde, ama sanırım muhtemelen kapalı veya özel bir erkeğin benimle yatmasını istiyorsam, muhtemelen onu aşağıdan vurmalyım.

Jacobs ve Beck sonunda daha fazla misafir ağırlamak için evlerine geri dönüyorlar ve ben Seth'i dürtüyorum, sonra Rossi'ye doğru başımı sallıyorum.

Seth erkek arkadaşına katılıyor ve beni de sürüklüyor. "Hey, Rossi. Mezuniyetiniz için tebrikler."

"Teşekkürler. Tüm o değerlendirmelerin geride kalmasına çok sevindim. Keşke sonsuza kadar diyebilseydim ama sırada yüksek lisans var."

"Kutlamalısın," diyorum ve Seth ayakkabımı tekmeliyor.

"Bu partinin amacı da bu değil mi?" Rossi dikkatini bana çeviriyor, karanlık gözleri benimkilere kilitleniyor ve *be still my sweet bi heart*, nefesimi kesiyor. İçimdeki tutku beni sertçe vuruyor ve onun tek odağı altında olmak, bunu korumak için saçma bir şey yapmak istememe neden oluyor. Step dansı mı? İp üzerinde denge mi? İhtiyacın olduğunda tek tekerlekli bisiklet nerede?

"Bu arkadaşım Tyson," diyor Seth hızla, sanki düşüncelerimi okuyabiliyor ve tam olarak düşündüğüm şeyi yapmamı engellemeye çalışıyor.

Çok tatlı adamlar beni eğitilmiş bir foka dönüştürüyor. Dava et beni.

Elini sıkamak için elimi uzattım, kibarlık olsun diye değil, o kocaman avuçlardan birini hissetmek istediğim için. Ve o

dokunuşunun sıcaklığı beni neredeyse bayıltıyor. Birini bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum.

Seth erkek arkadaşına, "Bana banyonun nerede olduğunu hatırlat," der. Richie işaret etmek için elini kaldırır ama Seth onu tutup geri çeker ve kapıyı içeriye doğru yönlendirir. "Göster bana."

Beni ve Rossi'yi yalnız bıraktılar ve beş saniye bile geçmeden gariplik başladı.

Rossi diğer ayağına kayıyor, gülümsemesini korumaya çalışsa da etrafına bakıyor, açıkça gitmek için bir bahane arıyor. Bunun olmasına izin veremem.

"Demek Mountain Lions'ta oynuyorsun?"

"*Yaptım*. Bu yıl kaptandım ama artık hepsi bitti." Sesinde bir hüznün var ve tamam, belki de bu en iyi sohbet konusu değildi. Ama onun hakkında başka hiçbir şey bilmiyorum.

"Yeni şeylere." Onunla kadeh kaldırmak için kadehimi kaldırıyorum ama boş.

Hafifçe kıkırdıyor ve elindeki şişeyi bardağıma vuruyor. "Bununla ilgilenmek isteyebilirsin."

Yeniden doldurmak için ayrılırsam, şansım bir striptizcinin yirmilikleri toplamasından daha hızlı bitecek. "Sanırım şu an için işim bitti."

"Şimdiden mi?"

"Şey, daha sonra takılmayı umuyorum"- Bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin verdim

-"ve yaparken kafamın rahat olmasını isterim."

Rossi'nin yüzündeki küçük gülümseme kayboluyor ve yanaklarının bir iki ton koyulaştığına yemin edebilirim. İlginç.

"İyi noktaya değindin." İçkisini bitirip bir kenara koyduktan sonra balkon korkuluklarına yaklaştı. "Gözünüze çarpan biri var mı?"

"Bir adam var..." Gerekenen daha fazla yaklaşarak ona katılırken cümlelerin aramızda havada asılı kalmasına izin veriyorum. Çıplak kolunun sıcaklığı gömleğimin kollarından sızıyor. "Ama ilgileniyor mu bilmiyorum."

"Neden sormuyorsun?"

"Bazı erkekler kendilerine hoşlanmaz."

Bana bakmak için biraz dönüyor ve bu sefer gülümsediğinde bir yanağında bir gamze beliriyor. Bu adamda çok sevimli ve sağlıklı bir şeyler var.

Onu mahvetmek istiyorum.

"Çoğu erkek gurur duymaz mıydı?" diye soruyor.

Vücudumu ona tamamen dönük olacak şekilde . "Peki, sen?"

Rossi boğazını temizlerken hızla başka tarafa bakar. "Elbette. İnsanların sizi çekici bulması her zaman güzeldir."

Sözlerinin bir fırça olarak mı söylendiğinden emin değilim, ama arkasında hiçbir inanç yok. Kollarını korkulukların üzerinde kavuşturmuş, dirseklerini tutuyor ve ayağıyla sabırsız bir ritim tutturuyor. Tüm o boy ve kaslar bu belirsiz sinir yumağına indirgenmiş.

Aletim onun ilgisi için yalvarıyor.

"Oyun oynamayacağım. Bence çok seksisin ve bana doğru dönüp dönmediğin hakkında hiçbir fikrim yok ama dönmeni umuyorum. Yani, gerçekten, *gerçekten* umuyorum."

Başını eğiyor ve sessizce gülüyor. "Vay canına. Daha önce hiç bu kadar bariz bir şekilde asıldığımı hatırlamıyorum."

"Bir gecede sadece çok fazla zaman var."

"Evet, daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadım. Üzgünüm."

Pardon? Tamam, bu kesinlikle laf sokma amaçlıydı, ama bunu ifade ediş biçimine dikkat etmeden edemiyorum. Bir erkekle birlikte olmak istemediğinden değil, sadece daha önce hiç birlikte olmadığından.

"İlginç.."

"o?" Rossi soruyor.

"Bana daha önce hiçbir erkeğin sana asılmadığını söyleyemezsin." "Asla."

"Ne?" Şaşırmış gibi yaparak bir şekilde omzunu tutuyorum.

Mm, kas. "Sana inanmıyorum."

"Bu doğru." Rossi dönüyor, böylece beni yansıtıyor.

"Asla." "Yani ben senin ilk sevgilin miydim?"

Kıs kıs gülüyor. "Pek ince değilsin, değil mi?"

"Dediğim gibi, oyunlarla ilgilenmiyorum."

Rossi bana bakarken tombul alt dudaklarını dişlerinin arasında gezdiriyor. Ve beni kurnaz olmamakla suçlayan biri için, bazı işaretler kullanabilir. Durmadan gülümsemesi, vücut dili, yüzünün her düşüncesini ele veriyor gibi görünmesi.

Keskin bir nefes alır ve geri çekilir. "Üzgünüm, ben..." *Düz* kelimeyi eklemek istiyorum ama erteliyorum. "Meraklı mısınız?"

"Evet, o."

"Yazık. Ben kolay yatarım ve bu geceden sonra beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın. Çift taraflı bir ilişki için mükemmel bir tarif."

"Bi... meraklı mısınız?"

"Mhmm. Bir sürü heteroseksüel erkek en az bir kere dener. Özellikle de üniversitede. Daha önce yeterince heteroseksüel sık emdim."

bir sadakat kartınız
var." "Sadakat
kartı mı?"

"Tabii. Beş üfle, bir bedava."

Rossi kahkahasını bastırır ve başını sallar. "Sen... tuhaf bir yetişkinsin."

"Bana daha kötöleri de söylendi."

Etkileyici yüzü düşüyor ve bundan hoşlanmamasını daha da ateşli buluyorum. "Özür dilerim, kötü anlamda söylemedim. Kahretsin, çok kabaydı, değil mi?"

"Çok özür diliyorsun."

"Sor-uh, yani.."

"Sakin ol, tatlım. Bu çok tatlı. Ama bana güvenmemi ve böylece gönlümü almanı , *bu* tür bir oyuna tamamen varım."

Gamzesi, gözleri. Bu adam beni öldürüyor. Yine de reddettiğini dile getirmeden önce yüzündeki endişeyi okuyabiliyorum. "Ben sadece... Sanmıyorum-"

Gülümsemeye zorluyorum ve elimi kaldırıyorum, onun erkek sekerine dair tüm umutlarım suya düşse bile. "Sorun değil, anlıyorum. Dediğim gibi, pek çok erkek merak eder ama hepsi değil. Bazı heteroseksüel erkekler sadece... heteroseksüeldir."

Bana verdiği sıkı gülümseme benimki kadar sahte geliyor. Yüzüne hiç yakışmıyor. "Evet, tamam."

Ondan uzaklaşmak ne kadar hayal kırıklığı yaratsa da bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Gece daha yeni başlıyor ve birileriyle takılmaya kararlıyım, ancak sonunda A'ma D'sini koyacak bir erkek bulsam bile, Rossi olmadığı için pişmanlık duyacağımdan şüphelenmeye başlıyorum.

Yine de insanları zorlamaktan hoşlanmıyorum, bu yüzden buradan ayrılıyorum.

Ama uzaklaşırken bile ağzımdan "Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun" cümlesinin çıkmasına engel olamıyorum.

CHAPTER 2

ROSSI

Gradikalleşmenin özgürleştirici olması gerekir. Yeni bir başlangıç ve diğer tüm saçmalıklar. Ama tek düşünebildiğim bunun hayatımın en güzel yıllarının sonu olduğu. İç karartıcı, belki. Acı tatlı, kesinlikle.

Boston'a taşınacağım için heyecanlıyım. Babamın finans şirketinde staj yapıyorum -sadece onun sayesinde girdiğim bir iş- ve sonbaharda MBA yapmak için çalışacağım.

Hokey takımındaki diğer arkadaşlarımın hepsinin profesyonel hokey oynamak ya da sporla ilgili bir alana girmek gibi büyük hayalleri vardı. Bu benim için hiç olmadı. Ben hokeyi seviyorum. Birinci ligde oynayacak kadar iyiydim. İki kez Frozen Four şampiyonu oldum; bunlardan birinde kaptandım. Ama hokey kariyerim burada bitiyor.

Üniversiteden mezun olan ama hep eski güzel günleri anan bir adam olacağım.

Ve şu anda, çok ileri ve ilgi çekici bir adamın bu anıların bir parçası olup olmayacağını anlamaya çalışıyorum.

Balkonun kenarında durup aşağıdaki insanların bulunduğu avluya bakıyorum. Kalecimiz, D-men'lerimizden biri ve birkaç üçüncü ve dördüncü hat oyuncusuyla birlikte mezun oluyor, bu yüzden parti geçmiş ve şimdiki CU hokey mezunlarıyla dolu. Ama bakışlarım sürekli Cohen'in erkek arkadaşının arkadaşına gidiyor.

Tyson.

Açık kahverengi saçları geriye doğru itilmiş ve tepede hacim kazanmış, titiz ve mükemmel. Soluk mavi gözleri karanlıkta parlıyor ve benimki de dahil olmak üzere herkesin sırlarını biliyormuş gibi dans ediyor. Belki de bilinçaltımın o kadar derinlerine gömülmüş sırlar ki ben bile henüz farkında değilim.

Buradan Tyson'ın herkesle flört ettiğini görebiliyorum. Diğer insanlara umutsuz görünebilir. Onda, sıradan bir Cuma günüymüş gibi görünüyor.

Belki bazı insanlar için fazla ileri gidiyor, ama beni kesinlikle düşündürüyor.

Hokey takımınızın yarısı eşcinsel ve başka erkeklerle ya da Beck ve Jacobs'un durumunda birbirleriyle ilişki içindeyse, bunun cazibesinin ne olduğunu merak etmeniz doğaldır.

O kadar düşünmedim ama Tyson'ın teklifi... cazip.

Diğer tüm üniversite başarılarımın yanı sıra, "Bir keresinde nasıl bir şey olduğunu görmek için bir erkekle takıldım" cümlesinin de listede olması gerekmez mi?

Kabul edelim, on yedi yaşında ilk kez seks yaptığımdan beri, yedi gün yirmi dört saat azgınam. Aslında bir erkekle takılmamış olmam şaşırtıcı. Hokey oyuncusu olmak, kızlarla takılma fırsatlarımın her zaman olduğu anlamına geliyordu, ancak bu yüzden görmediğim başka fırsatlar olup olmadığını düşünmeden edemiyorum.

Tyson bana bir erkeğin asılmadığına inanmakta zorlanıyor. Fark etmemiş olmam mümkün mü?

Bu, tüm o keşifleri gereken zamandı - sosyal olarak en çok kabul edildiği zaman. *"Üniversitede herkes vahşileşir."*

Değil mi?

Cohen yaklaşıyor ve bir içkiyi yüzüme doğru itiyor. "Bu senin partin değil mi? Yeterince sarhoş görünmüyorsun."

Yudumlarım. Yavaş yavaş. Tyson'ın daha sonraki buluşmasında sarhoş olmak istemediğini söylemesini düşünmeden edemiyorum. Kiminle olursa olsun.

Şu anda, sakız pembesi saçlı bir kızla takılmayı kabul etmiş gibi görünüyor. Ya da vazgeçmiş. Eşcinsel olduğu izlenimine kapılıyorum ama artık kimsenin kimliğini varsaymamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Arkadaşlarımın eşcinsel, bazılarının biseksüel, pan olduğu ortaya çıktı ve takım arkadaşlarımdan birinin akışkan olduğunu düşünüyorum.

Birinci sınıftayken, biri bana tüm bu etiketleri ağzımdan kaçırırsaydı, kafam karışırdı. Şimdi ise gözümü bile kırpmıyorum.

"İyi misin?" Seth soruyor. "Tyson işleri tuhaflaştırdıysa özür dilerim. İyi bir adam ama bazen kendi iyiliği için fazla flörtöz olabiliyor."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Garipleştirmedi." Seth bana bakıyor. "Ah. Tamam. İyi o zaman."

Beni utanmama neden olacak şekilde değerlendiriyor, ben de fincanımı dudaklarıma götürüp bir yudum daha alıyorum ve kendime Tyson'a dönüp bakmamamı söylüyorum.

"Boston'a ne zaman gidiyorsun?" Cohen soruyor.

"Teknik olarak işim iki hafta sonra başlayacak ama yarın Colchester'dan ayrılıyorum. Eve taşıyorum."

"Bu tam bir akıl tutulması mı?" Cohen'in alnı kırıışıyor. "Geçen yıl benim başıma geldiğinde, eve dönerken sanki geriye gidiyormuşum gibi hissediyordum."

"Hayır. Mezun olacağım için üzgünüm ama eve dönmek geleceğime doğru ilerlediğimi hissettiriyor."

Her şeyi geride bırakarak. Her şeyi geride bırakarak.

Hadi Rossi, bu senin son şansın.

Fincanımı boşaltıyorum. "Eğer izin verirseniz, son bir mankafa üniversite anısı yaşamaya gidiyorum."

Dış merdivenlerden bahçeye iniyorum. Tamam, orada kendime güveniyordum. Şimdi o kadar da değil.

Ayaklarım yavaşça Tyson'a doğru ilerliyor, o da kollarını iki yana açmış pembe saçlı kızla hararetli bir şekilde konuşuyor. Takım arkadaşım Asher ve erkek arkadaşı Kole de onlara katılmış durumda ve yanlarından geçip gitmeme neden olan şey de bu.

Yapacaktım ama son anda aklıma "*İptal, iptal!*" geldi.

Kahretsin, korktum.

Daha geride, çit çizgisi boyunca, mezun olan kalecimiz Schofield var, bu yüzden başından beri asıl hedefim oymuş gibi davranıyorum ve kaçtığım için kendimi azarlarken kıcıımı oraya park ediyorum.

Bazı çocuklarla takılıyorum ama bakışlarım sürekli Tyson'a kayıyor. Bir süre sonra tekrar baktığımda gitmişti ve içim daraldı.

Şansımı kaçırdım.

Bu kadar hayal kırıklığına uğrayacağımı düşünmemiştim.

"İyi misin Rossi?" Schofield soruyor. "Çok gerginsin. Hayatının sona ermesinden mi korkuyorsun?"

"Hayır. Yarın büyük bir gün. Kaçmayı düşünüyorum."

Schofield sarılmak için elini uzattı. "Yabancı olma"

"Sen de."

Birbirimize tamamen yabancılaşacağız. Batı Yakası'nda bir takıma seçildi, bu yüzden onu bir daha görmeyi beklemiyorum.

Dönüştürülmüş garaja doğru ilerliyorum, yolda Asher'ı yumrukluyorum ve hâlâ balkonda olan Cohen, Jacobs ve Beck'e el sallıyorum.

Vedalaşmada iyi değilimdir, yüzden sıvışmak en iyi yol.

Evin yan tarafına ulaştığımda bir kapı açılıyor ve Tyson dışarı çıkıp bana çarpıyor. Gerçekten. Kollarım ona sarıldı ve homurdandım.

"İyi yakaladın," diyor

Tyson. "Gittiğini sanıyordum."

"Hayır. Sadece işlemem gerekiyordu." Arkasından başını sallıyor. "Ah."

Birbirimize göz kırpıyoruz ve ben bir şeyler söylemek için kendimi zorluyorum.
Herhangi bir şey.

"Gittiğini sanıyordum."

Tamam, o değil, aptal.

Tyson gülümser. "Bunu zaten söylemiştin."

"Yaptım." Kollarımın hâlâ ona sarılı olduğunu fark etmem bir anımı alıyor.

"Neden fikrini değiştirdiğin izlenimine kapılıyorum?" Tyson elini göğsümde gezdiriyor ve bulduğu sertlik karşısında bakışlarına sıcaklık doluyor.

Şunu al.

Bu şans kullan.

Bileğini yakaladım. "Belki de sahip olduğum içindir." Dudaklarımdan dökülen hırıltılı ses bana ait değil.

Tyson önce sağa sonra sola bakıyor ve hızlı bir çekişle beni arkasından Jacobs ve Beck'in çamaşır odası olarak kullanılan banyoya sürüklüyor.

Tyson kapıyı kapatıp kilitliyor.

Alan çok küçük, ancak ikimizin sığabileceği kadar geniş, bu yüzden hemen birbirimize bastırılıyor. Arkamda, kığım çamaşır makinesinin kenarına tünüyor.

"Emin misin?" Tyson fısıldar.

Bir kahkaha attım. "Hiç de bile. Ama dediğin gibi, bunu üniversitede herkes yapar, değil mi?"

"Bununla çalışabilirim, ancak bazı temel kurallar koymam gerekecek."

Kaşlarımı çattım. "Temel kurallar mı?"

"Bu benim ilk rodeom değil, kovboy." Bakışlarını kaçırıyor ve başını sallamadan önce "Mm, kovboylar," diye mırıldanıyor. "Özür dilerim, konudan saptım. Bu bana çok olur, bilirsin. Nerede kalmıştım? Doğru ya. Kurallar. Sınırlarınızı zorlamamak için tam olarak ne yapmak istediğinizi bilmem gerekiyor."

Bu yeni bir şey. Daha önce hiç böyle bir şey sormamıştım. "Sanırım bende yok?"

"Evet, hepsi öyle diyor. Sonra parmağımı kışlarına yaklaşıtıyorum ve çıldırıyorlar."

"Oh. Umm, evet, hayır. Hayır, teşekkür ."

Tyson kıkırdar. "Gördün mü? Bir yere varıyoruz. Öpüşmek mi?"

"Bu belli değil mi?"

"Öyle sanırsın ama bazen hayır. Bana dokunmak mı istersin yoksa ben mi önderlik edeyim?"

Göğüs göğüse geldik, ellerim kalçalarında duruyordu, ben de kışını kavramak için onları hareket ettirdim. Küçük bir gıcırta çıkardı.

"Sana dokunabilirim." Şaşırtıcı derecede iyi. Bu hareket tıpkı pantolonumun sıkışması gibi tepkisel ve refleksif.

Tyson'ın sikini aramızda, benimkine karşı hissedebiliyorum. Şimdiden tamamen sertleşmiş durumda ve nedense tek yaptığımız şey konuşmakken onun bu kadar tahrik olması vücudumun hoşuna gidiyor. Bir için pazarlık yapmayı biraz garip buluyorum ama bir şeyi beğenmezsem ona söyleyebileceğimi bilmek rahatlatıcı.

sorun olup olmadığını sorduğundan beri tek istediğim dudaklarımı onunkilere değdirmek. Ona dokunup sorduğunda, *her yerine* dokunmak istedim.

Ve şu anda, gözlerimin içine bakarken, beni acımdan kurtarmasını ve beni öpmesini istiyorum.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve eğiliyor ve bana tam olarak istediğimi vereceğini düşünüyorum, ama son saniyede sola doğru eğiliyor ve dudaklarını kulağıma yaklaşıtıyor. "Beni bu çamaşır makinesinin üzerine domaltıp becermeni istesem çok mu fazla olur?"

Gerginim çünkü, evet, hayır, belki bu biraz fazla.

Tyson tedirginliğimi hissederek geri çekiliyor. "Hayal kırıklığına uğradım ama sormak zorundaydım."

"Hayır demedim." En azından şimdilik.

"Vücudun senin için yaptı, tatlım ve bu tamamen sorun değil. Üzerine fazla gitmeyeceğim."

Ondan sonra başka konuşma yok. Sonunda ağzımı kendi ağzıyla kapattı.

Yavaş başlıyor. *Çok yavaş*. Yavaş gitmek var, bir de yeterince vermemek var.

Onu kendime yaklaştırıyorum ve bir elimle başının arkasını kavriyorum. Sonra hemen içeri dalıyorum, inleyene ve her hamleyi ağzının içinde karşılayana kadar dilimi dudaklarının ötesine itiyorum.

Bir erkeği öpmenin en tuhaf yanı, hiç de tuhaf hissettirmemesi.

Tyson benden daha zayıf, ama kesinlikle alıştığımdan daha kaslı. Yine de, bunun benim için önemli olmadığı ortaya çıktı. Kısa saçları ya da saat beş yönündeki gölgesi de öyle. Diliyle yapabildiği şeyler odaklanabildiğim tek şeyken, tipik erkeksi özellikler olan her şey benim için bir anlam ifade etmiyor.

Onu başka bir yerde, her yerde istiyorum ama sormak için ağzımı onunkinden ayırmak da istemiyorum.

Tyson aramıza uzanıyor ve kot pantolonumun düğmesini ve fermuarını açıyor. Sikimi iç çamaşırımdan çıkarıp uzun, sert bir vuruş yaptığında neredeyse inleyen bir karmaşa içindeyim.

"Seçimlerinden pişmanlık duyuyor musun?" diye dudaklarıma yapışıyor.

Ürperdim. "Hiç de bile." Kalçalarım öne doğru itiliyor ve başımı geriye atıyorum.

Boynumu emiyor ve aynı anda hem zevk hem de acı gibi gelen gergin iniltimi tutamıyorum. Çünkü öyle. Rahatlamaya ihtiyacım var, ama elinin beni çalıştırırken yaptığı tek şey, aslında oraya varmadan beni kenara daha da yaklaştırmak.

"Siktir," diye tısladım.

"Benim daha iyi bir fikrim var." Tyson'ın ses tonundaki gülümseme çok açık ve ben onun dizlerinin üzerine çöküşünü izlerken sikim sarsılıyor ve precum sızıyor. Tyson bana bakarken onu yalıyor ve aniden boşalmamak için vücudumdaki tüm kasları sıkmak zorunda kalıyorum. Ağzını üzerimde istiyorum.

Hayatımda hiç bu kadar oral seks istediğimi hatırlamıyorum. Beklentiyle arkamdaki çamaşır makinesinin kenarını kavradım, ama o

bana istediğimi vermiyor. Hem de hemen.

Bir eliyle beni okşuyor, tepkimi izliyor. Diğer eliyle kendi pantolonunu karıştırıyor ve ereksiyonunu serbest bırakıyor.

Eğer devam edemeyecek kadar tuhaf hissedeceğim bir an olacaksa, bunun başka bir penisin işin içine girdiği an olacağını düşünmüştüm, ama beni okşayan eliyle aynı anda otuz bir çekişini izlerken, bu his beni mes- merileştiriyor.

İşte o zaman sikimi ağzıyla kapatıyor. İlk seferde beni boğazının arkasına götürüyor ve avazım çıktığı kadar bağırmaktan dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Kahretsin, bu harika hissettiriyor. Yüksek sesle buna benzer bir şey gargara yapıyorum, ama bu sadece Tyson'ın beni çekip kıkırdamasına neden oluyor.

"Daha iyi olmak üzere. Kendini tutma. Ağzımı sık ve boğazımdan aşağı boşal."

Hayatımda hiç kimse bana böyle iğrenç şeyler söylememiştir.

Tyson o kadar istekli, o kadar arzulu ki, tek ihtiyacım olan onun cesaretlendirmesi. Onu aynen bana söylediği gibi kullanmaya başladım. Yarın ya da ondan sonraki gün bu ilişki hakkında nasıl hissedeceğimi bilemeyebilirim ama Tyson'ın bu konuda ne kadar havalı olduğunu hatırlayacağımı biliyorum. Ve kesinlikle dizlerinin üzerinde ne kadar seksi görüldüğünü, ağzını sonuna kadar açtığını ve gözleri sulanana kadar sikimi tekrar tekrar aldığını hatırlayacağım. Kendi eli çılgınca çalışıyor ve bu görüntü beynimin kısa devre yapmasına neden oluyor.

"Oh, siktir, oh siktir. Siktir! Tyson." Bakışlarımı ayırmak istemiyorum ama ağzına boşalırken gözlerimi kapamak zorunda kalıyorum.

Dudaklarının kenarından dölleri akıyor. İnliyor ve sikimdeki titreşim olağanüstü bir sakso için mükemmel bir final oluyor. Şimdiye kadar yaptığım en iyi oral seks.

Sonra Tyson sikimi çekiyor ve ona mastürbasyon yapan eline bakıyor.

Neredeyse bunu onun için yapmayı teklif edecektim ama başka bir erkeğin aletine dokunma fikri karşısında kısa bir süre tereddüt ettim. Soyunma odalarında görmeye alışık olmadığım için değil. Ama birine dokunmak... Evet, sanırım yapabilirim.

Ama artık çok geç. Tyson karın kaslarıma uzanıyor ve elini gömleğimin içine sokuyor. yere boşalıyor, elinin içinde çırpınırken nefesi kesiliyor.

Yavaşladığında, yanakları kızarmış ve dudaklarında memnun bir gülümsemeyle bana bakıyor. Eli gömleğimi bırakıyor ve onu yerden kaldırmak için bileğini kavıyorum.

Birbirimize sessizce bakıyoruz, göğüslerimiz kabarıyor.

"bir şeyden sonra ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ediyorum.

"'Teşekkür ederim' demekle bir şey kaybetmezsin ama istemiyorsan hiçbir şey söylemek zorunda değilsin." O temizlenmek için tuvalet kağıdına doğru ilerlerken ben de kendimi toparlıyorum.

"İyi bir mezuniyet hediyesiydi." Şakam biraz düz kalıyor ama Tyson yine de gülüyor.

"Umarım en iyisidir."

"Belki." Çamaşır makinesine yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum.

"Yaz için planların neler?"

"Mezun olan tek kişi sen değildin, koca . Boston'da beni gerçek hayat bekliyor."

Geri çekiliyorum. "Bok yok mu? Benim için de aynı şey geçerli. Sence... Yani, numaralarımızı falan değiştirmeli miyiz?"

Tyson kendini ve yeri temizlemeyi bitirir ve pantolonunun fermuarını çeker. "Bu çok tatlı ama tamamen gereksiz. Bundan sonra elini uzatman ya da iyi davranman gerektiğini düşünme. Bunun ne olduğunu *biliyorum* ve sorun değil."

"Neydi o?"

"Üniversite saçmalığı, değil mi? Aptalca bir şey yapmak için son şansın." Bunun aptallıktan başka bir şey olduğunu söyleyebilirim.

Yine de kendimi suçlu hissediyorum-

Çünkü tam da yüzden yaptım.

"O kadar endişeli görünme. Gerçekten harika. Biz iyiyiz." Tyson giderken koluma dokunuyor. Kapıya geldiğinde bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum.

"Belki Boston'da görüşürüz."

Tyson dudaklarını yalıyor. "Sadece şanslıysam."

CHAPTER 3

TYSON

M

oğu insanın benimle ilgili ilk izlenimi uçar ve eğlenceli biri olduğum, vücudumda ciddi bir kemik olmadığıdır.

Bu çoğunlukla doğru. Kesinlikle böyle olmayı tercih ediyorum.

biliniyo

r.

Ama ben aynı zamanda bir rakam adamıyım ve hayatımdaki bu sonraki adım bana yeniden evrimleşme fırsatı veriyor. Bu benim krizalit anım. Ancak doğal olarak dönüşmeye meyilli olduğum kelebek yerine, bu sabahki yansımam daha çok bir güveye benziyor.

Sıkıcı lacivert takım elbise, deniz mavisi gömlek. Son anda beyaz kravatımı pastel pembe bir kravatla değiştirdim.

Çok fazla değişiklik sağlığını için kötüdür.

Yeni tıraş olmuşum, saçlarım kesilmiş ve her zamanki yüksek pompadour'umda düzgünce geriye itilmiş ve finans dünyasına girmeye hazırım.

Reklamı yapılmadığı için Seth' bu stajdan nasıl haberdar olduğundan hâlâ emin değilim ama iyi ki haberdar olmuş. Callaghan and Robson Massachusetts'teki en büyük finansal danışmanlık şirketlerinden biri ve çok etkileyici müşterileri var. Her nasılsa, üç stajdan birini kazanacak kadar havasız İK hanımını etkiledim ve bu fırsatı değerlendirmeye kararlıyım.

Yolda bir kahve aldığımda, dökülmesini önlemek için onu bir pipetle bile içiyorum.

Callaghan ve Robson'ın ofisine daha önce bir kez görüşmeye gitmişim ama burayı tekrar görmek nefesimi kesti. Sık sık gözüm korkan biri değilimdir, yine de yüksek cam ve metal yapıya bakmak sinirlerimi hoplatıyor.

Şimdiki zaman gibisi yok.

Resepsiyona adım veriyorum ve bebek bakıcımın gelip beni alması için telefon ediyorlar. Kadın kendini Carla olarak tanıtıyor ve bana geçen yıl stajyer olduğunu ve şirkette kalıcı bir pozisyon teklif edildiğini söylüyor. Yeterince iyi birine benziyor ve beni asansörün yanına götürürken bakışlarım hemen kışına kayıyor.

Hayır, kötü, Tyson.

İkinci kez yaptığımda, bunun uygunsuz olduğunu biliyorum, ama aletim hala itiraz etmek istiyor. Sadece iki hafta oldu ama eve döndüğümünden beri kimseyle takılmadım. Ondan önce bile, ateşli hokey oyuncuyla, bütün dokunuşları ben yapıyordum.

Normalde bu anıyı hatırladığımda hayal kırıklığına uğradım ama tek pişmanlığım numarasını verme teklifini kabul etmemiş olmam.

Akıllıca bir seçimdi. Sadece kibar olmak içindi ve bana asla mesaj atmazdı.

Aletim elimdeyken ve adı dudaklarımdayken bunu hatırlamak zor... Bu gece ona istediğim kadar otuz bir çekebileceğimi hatırlatarak silkiniyorum.

Asansör otuz dördüncü katta açılıyor ve Carla'yı takip ederek büyük, şık bir fuayeden yan odaya geçiyorum ve orada kartımın fotoğrafını çekiyor. Sonra küçük bir toplantı odasına götürülüyorum ve orada beklemem söyleniyor.

Otur, kal, gel... Hayır, gelmeyi düşünme.

Ama lanet olsun, eğitilmiş bir hayvan gibiyim.

Burada kalıcı bir rol istiyorsam, boktan stajyer olmaya alışsam iyi olur.

Oturmadan önce takım elbise ceketimin düğmesini ilikliyorum. Masanın ortasında bir sürahi su var, ağzımın kurummasını engellemek için kendime yardım ediyorum ve sonra oturup bekliyorum.

Toplantı odalarının tamamı camdan, koridorları görebiliyorum ve kim bilir nereye giden önemli görünümlü insanların geçit törenini izliyorum. Cehennem kadar korkmuş olmama ve vücudumun kuru terler dökmemesi için umutsuzca yalvarıyor olmama rağmen

Burada olmak da heyecan verici. Finans dünyasının nasıl işlediğine tanıklık etme şansım var.

Başka bir insan kümesi yaklaşıyor ve ben de iyi çocuk kucak köpeği rolünü oynayarak hızla doğruluyorum. Eminim yanımdan geçen insanlara da en az bu kadar acınası görünüyordumdur ama hepimiz bir yerden başlamak zorundayız.

Suyumdan bir yudum daha almak için acele ediyorum, en azından altıma sıçıyormuş gibi değil de rahat görünmek istiyorum, o sırada bir grup insan kapının yanında duraklıyor. Dört kişiler. İki yaşlı adam, bir kadın ve-

Suyumu o kadar sert içiyorum ki burnumdan uçmadığına şaşırıyorum. Öksürme, sıçrama ve nefes nefese kalma sesleri dikkatlerini çekiyor ve bir saniye sonra Rossi'nin şaşkın bakışları arasında kalıyorum.

Bu sırada benimki de sulanıyor ve boğulma hissimi kontrol altına alırken gözyaşlarımı hızla siliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor adamlardan biri.

Aceleyle başımı salladım. "Evet, efendim. Sadece suyu içmeyi unutmamalısın, içine çekmemelisin."

"Hepimiz için iyi bir hatırlatma."

Kibarlık mı yapıyor yoksa benimle dalga mı geçiyor anlayamıyorum ama her iki durumda da *bu* istihdam zaferinden dolayı kendi kendine beşlik çaktığına bahse girerim.

Rossi'ye döner. "Saat 1'de öğle yemeği için buluşacağımızı unutma." "Sağ ol baba."

Baba mı? Rossi sert bir şekilde bana dönerken üç yaşlı insan uzaklaşıyor.

Ve bu tam bir karmaşa değil mi? Birbirimizi bir daha görürsek düzgün ve kendinden emin olacağımı umuyordum, burada kravatıma bulaşan su lekeleriyle yüzüm kızarmış bir şekilde oturacağımı değil.

Seth'in stajyerlikle ilgili ipucunu nereden aldığını artık bildiğimi sanıyorum. "Hey," diyorum temkinli bir şekilde, bunun nasıl sonuçlanacağından emin değilim. Will

Rossi birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi mi davranmak istiyor? Sıradan tanıdıklar mıyız? Babasını arayıp beni hemen kovmalarını mı isteyecek?

"Merhaba." Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor ve ben bir şey söyleyemeden Carla yanında bizim yaşlarımızda bir kızla geri dönüyor.

"Ah, Giovanni, buradasın, güzel. Bunlar Tyson ve Whitney." Her birimize sırayla işaret ediyor ama ben hâlâ onun ismine takılmış durumdayım. Giovan- ni Rossi. Onun için seçmezdim. Belli ki İtalyan ya da

Bir şey, ama bu bir iş adamına yakışan bir isim ve bu adam... İri kahverengi gözleri, içlerinde bir kesinlik olmadan tekrar bana doğru kayıyor. O dev bir kedi yavrusu.

"Gian iyi." Rossi masanın karşısındaki sandalyeye oturuyor, Whitney de onun yanındaki sandalyeyi çekiyor.

Oryantasyon paketine konsantre olmak için bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Carla bize başlangıç ve bitiş saatlerini, molaları, acil durum ve tahliye prosedürlerini anlatıyor. Politikalarla ilgili koca bir bölüm var, ben de kardeşlikle ilgili olana ilgiyle bakıyorum.

Kişiler arası ilişkiler tavsiye edilmez, ancak yasak da değildir. Böyle bir ilişkinin ortaya çıkması halinde, bu durum doğrudan amirinize bildirilmeli ve İK'ya bir çıkar çatışması formu sunulmalıdır.

İlginç.

Rossi'ye tekrar bakıyorum, aceleyle yapılan bir oral seksin kişilerarası bir ilişki olarak kabul edilip edilmeyeceğini merak ediyorum. Sanırım bir daha olursa, bu soruyu onay için doğrudan amirime yöneltebilirim. Gerçi Rossi'nin tüm sunum boyunca bir daha göz göze gelmediğimiz düşünülürse, oradaki geleceğim pek parlak görünmüyor.

Toplantı odasından çıkıp ofisleri gezmemiz sabahın büyük bir bölümünü alıyor. Callaghan ve Robson bu katı ve bir üst katı kaplıyor ve birinin bana harita vermesi gerekecek çünkü her koridor aynı görünüyor. Şey, bu ve ben olmam gerektiği kadar dikkat etmiyorum.

Rossi yürürken olmaz.

Bir grupta olduğumuz için mi yoksa bilerek mi benimle aynı hızda durduğunu anlamakta zorlanıyorum.

Sonra ona bakıyorum, göz göze geliyoruz ve bu sefer ağzı hafifçe yana kayıyor.

Bayıldım.

o acil durum prosedürleri? Çünkü ben öldüm. Bu büyük, utangaç güzellik benim zavallı küçük kalbim için çok fazla. "Tamam," diyor

Carla. "Diyelim ki on dakika sürebilirsin? Sonra ben Toplantı odasında görüşürüz ve size masalarınızı gösteririm."

Rossi'yi dürtüp asansörlere doğru yöneldiğimde konuşmasını daha yeni bitirmişti. Neyse ki onunla sevişmemiz gibi adım adım konuşmama gerek kalmıyor ve o da hemen beni takip ediyor. Asansörde bizimle birlikte iki kişi daha var, bu da *hala* beklemem gerektiği anlamına geliyor ve bunun beklentisi beni öldürüyor.

Endişelenmesini istemiyorum. Bir gece eğlendiği için onu dışarı atacak bir adam olduğumu düşünmesini istemiyorum. Kahretsin, bütün bir gece bile değildi.

Ağız ağızdır, değil mi? Bunu bana defalarca söylediler.

Eğer bu şekilde oynamak istiyorsa, benim için sorun yok. Sonunda fuayeye çıkmamıza izin verildi.

Zihnimde şüpheler dolaşıyor ve Rossi bana yetişmek için çabalarken ön kapılara doğru bir yürüyüşe çıkıyorum.

"Birinin acelesi var," diyor.

"Duyulmamızı istemeyeceğini düşündüm ve sadece on dakikamız var."

"Peki, şimdi yedi."

gülümsüyordu.

O aptal suratına vuruldum. Bütün gün ona bakabilirim.

Dışarı çıkar , binanın yanındaki caddeye giriyorum ve onu da yanıma çekiyorum.

Ağzımdan çıkan ilk soru "İyi misin?" oluyor. Kıkırdıyor.

"*Sen iyi* misin?"

"Ben... Şey, sizi burada görmeyi beklemiyordum ve yüzünüzdeki ifadeye bakılırsa siz de aynı şeyi hissettiniz."

"Bu bir sürprizdi. Bunun nasıl olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim." "Seth senden bir arkadaşın için stajyer bilgilerini istedi mi?" "Hayır. Ama Cohen istedi ve onlar bir paket, yani belki?"

Elimi kaldırdım. "Arkadaş olan benim. Sanırım Kırık Telefon oyunu gibiydi. Ben Seth'e sordum, Seth Cohen'e sordu, Cohen de sana sordu.

..."

Etrafına bir göz atıyor. "Demek birlikte çalışıyoruz." "Öyle görünüyor."

"Ne demek bu... Yani-"

Ve onun belirsizliğiyle karşı karşıya kaldığımda, birdenbire bir hata yaptığımı duymak istemiyorum. Eğlenceli bir deney miydi? İyi. Hata mı? Kesinlikle değil. "İşte önerim."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Birbirimizi okuldan tanıyoruz. Senin arkadaşların benim arkadaşlarımla arkadaş. Birbirimizi etrafta gördük ama hiç yakın olmadık ve kimsenin ilişkimizi bilmesine gerek yok. Anlaştık mı?"

"Ah..."

Saatime bakıyorum ve sadece üç dakikamız kaldığını görüyorum. "Bu yüzden garipliğe gerek yok. Bir gece için seni dışarıda bırakmayacağım.

Sarhoş eğlencesi ve başka bir şey
beklemiyorum." "Sarhoş değildim."

"İnanın bana, müstakbel eşinize anlattığınızda hikayede bir şişe
tekiladan bahsedilecek ve bu sorun değil. Meslektaş olabiliriz, iş
arkadaşı olabiliriz, her neyse. Stres yapmana gerek yok." Binaya doğru
geri geri gitmeye başladım, o da beni takip etti. "Her şey yolunda.
Tamamen iyi."

İki hafta boyunca her gece birlikte geçirdiğimiz anın anısına otuz
bir çekmiş olmam kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyor.

Bunu *tamamen* profesyonelce
yapabilirim. Muhtemelen.

CHAPTER 4

ROSSI

I Babam ilk günümün nasıl geçtiğini sorarsa, ona anlatamayacağım. Şirket kuralları, yönergeler, yaz boyunca ne yapacağıma dair açıklamalar? Hiçbir şeyim yok. bir fikir. Tekrar oryantasyon almam gerekebilir.

Konsantre olamamam benim suçum değildi. Bakışlarım sürekli Tyson'a gidiyordu ve düşüncelerim dağılıyordu. İçeri girdiğimde gerçekten şaşırmış görünüyordu ve hiçbir fikri olmadığını iddia ediyordu, ama iki hafta önceki oral seksin babamın Boston'daki şirketine gelmesi için çok fazla tesadüf olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Gerçi mantıken babamın adı duvarda yazmıyor, bu yüzden Tyson'ın nasıl bilebileceğini bilmiyorum. Babamın en iyi arkadaşları bu şirketi kurdu ve o da birkaç yıl sonra katıldı, bu yüzden üst düzey yöneticilerden biri olmasına rağmen şirkette hiçbir hissesi yok. Patron değil ama patron. Bu da Tyson'ın neden benimle takılmanın bir avantaj olacağını düşündüğü sorusunu akla getiriyor. Onu kovdurabilirim.

Bu da demek oluyor ki... bu gerçekten büyük bir tesadüf.

En mantıklısı bu. Geçen yıl mezun olduğunda Cohen'e bu stajı önerdim çünkü ne yapmak istediğine dair hiçbir fikri yoktu ama Bosna'ya taşınmak istemediği için kabul etmedi.

ton. Sonra, birkaç ay önce, bir arkadaşının arkadaşı için tekrar sordu. Ona detayları verdim ve soru sormadım.

Hokey oyuncularını, dostum. İletişim kurmakta pek iyi değiliz.

Tyson'la çalışmanın nasıl olacağını anlamaya çalışıyordum. Şüphesiz onu görmek bir şoktu ve tek seferlik üniversite ilişkilerinin böyle gitmesi gerektiğini sanmıyorum, ama en azından onu gördüğümde içimin kelebeklerle dolduğunu kabul etmeliyim.

bir anlamı olmalı, değil mi?

Biriyle takıldıktan sonra içimde kelebekler uçuşmuyor. Sadece... hissetmiyorum. Genelde onlarla arkadaş olurum, daha fazlasını istemem. Hokey takımındaki çoğu erkek gibi ben de "üniversite sadece dört yıl, o yüzden olabildiğince eğlenin" mantığını biraz fazla ciddiye aldım.

Ama şimdi... Bu hayatımın geri kalanının başlangıcı ve Tyson tesadüfen mi burada? Ben kadere inanan biri değilim ama tesadüflere de inanmam.

Babamla eve dönerken bana döndü ve o kaçınılmaz "Günün nasıl geçti?" sorusunu sordu.

"Güzel. Komik bir hikaye. Aslında Tyson'ı okuldan tanıyorum." "UVM'ye gitmişti, değil mi?"

"Evet ama takım arkadaşım onun çıkıyor, bu yüzden aramızda altı derecelik bir mesafe var."

"O iyi bir adam mı?"

Sikimi yalamada çok iyi. Evet, öyle deme. "Söyleyebildiğim kadarıyla."

"İlk izlenimleri üzerinde biraz çalışılması gerekebilir." Babam gülümsüyor.

"Sanırım beni görünce şok oldu, hepsi bu. İkimiz de Boston'da olacağımızı biliyorduk. Aynı şirket için çalışacağımızı fark etmemiştik."

Babam gülüyor. "Bu çok komik. Ortaklar ve ben yarın stajyerlerimizi seçeceğiz, bu yüzden kendi stajyerimi seçmeye gittiğimde onun senin arkadaşın olduğunu aklımda tutacağım."

Gözlerim açıldı. Kahretsin. Tyson'ı nasıl kurtarabilirim?

"Ne yani, kendi oğlunu seçmek istemiyor musun?" Alınmış gibi davrandım. Babam zaten beni seçemeyeceğini söyledi.

"Sana iltimas geçemem. Bunu biliyorsun," diyor babam.

"Ama tabii, vaftiz babalarımın biri için çalışmak bir şey değil."

"Sana kolay davranmayacaklar. Adil bir uyarı."

"Ben hazırım. Ama, uh, belki de sen seçmelisin ..." Kahretsin, adı ne? Bunu bilmem gerekirdi. "... stajyer kız. Eminim Tyson da sırf beni tanıdığı için iltimas geçilmesini istemez."

Trafik tıkanı ve biz de durduk.

Babam bana döndü. "Tyson'ın bu yaz benim yardımcım olmasından neden endişeleniyorsun? Eşcinsel meselesi mi? Çünkü annenle benim bu konuda bir sorunumuz olmadığını biliyorsun."

Evet, biliyorum. Beck ve Jacobsla tanıştıktan sonra bana açık açık eşcinsel olmamın sorun olmadığını söylediler. O zaman onlara gülüp geçmişim, ki bu şimdi biraz ironik.

Hâlâ heteroseksüelsin baba. Çünkü arkadaşının arkadaşının sana sakso çekmesine izin vermek hiç de ibnece değil.

"O eşcinsel değil," diyorum. "O biseksüel." Eğer sosyal medya hesaplarına öyle. Baktığımdan değil.

Kesinlikle baktım.

"Gerçekten mi? Hah. Tahmin etmişim. Pembe kravat ve-"

"Evet, çünkü birinin eşcinsel olmasının nedeni pembedir." "Gianni, ne demek istediğimi biliyorsun."

Biliyorum çünkü ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Tyson'ın abartılı kişiliği ve canlılığı klişeleşmiş eşcinsel erkek havası veriyor. "Ne derler bilirsiniz: "Varsaydığında, kendini ve beni aptal yerine koyarsın."

"Çocuklarımın kendi sözlerimi bana geri atmasından nefret ediyorum." Sırıttıyorum.

Babam arabayı Güney Boston'daki sokağımıza çekiyor ve evimizin önündeki park yeri boş. Bu sokağın tamamında park izni var, bu yüzden genellikle yakın bir yer bulabiliyoruz.

Eve dönmek düşündüğüm kadar tuhaf olmadı. Erkek kardeşim NYU'ya gidiyor ve yaz programlarından birini yapıyor, bu yüzden en azından çocukluğumuzdaki gibi beni kızdırmak için burada değil.

Kendimi erkenden kalkmaya zorluyorum ve ailemin sadece Marco ve benim kullandığımız üssündeki spor salonuna gidiyorum. O zamandan beri ailemin o odaya adım attığını sanmıyorum. Kardeşim ve ben video oyunları ve ergen çocuk kokusuyla orayı ele geçirdik. Spor salonu kısmı, annem sadece üç kişiye kadar sanki geniş ailemizin tüm üyeleri akşam yemeğine geliyormuş gibi yemek pişirmekte ısrar ettiğinde çok önemlidir. Sonra beni neredeyse zorla besliyor ve daha fazla yemem için beni suçluyor yoksa hepsi çöpe gidecek.

Kendi yerimi almayı çok isterdim, ancak stajın neredeyse hiç ödeme yapmadığı ve sonunda imrenilen tam zamanlı pozisyonu alma olmadığı zaman bunun bir anlamı yok. Bu Tyson ve ... Whitney'e mi bağlı? Whitney demek istiyorum.

Gerçekten dikkat etmeliydim. Yarın daha iyisini yapacağım.

* * *

BUGÜN DAHA İYİ OLMAYACAK.

Takım elbiseli ve profesyonel davranan Tyson beni şaşırtıyor. Karşımdaki adamı, onu çamaşır makinesinin üzerine yatırıp sikmemi isteyen adamla bir tutmak çok zor. Reddettiğim için pişman olduğum bir şey.

Neredeyse amcam sayılabilecek Mitch Callaghan'ın karşısında otururken, bakışlarım koridor boyunca Tyson'ın bulunduğu babamın ofisine kayıyor.

"Dikkatini veriyor musun?" Mitch soruyor. Dikkatim ona yöneliyor. "Ne?"

Gülüyor. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Bak, tam zamanlı pozisyona talip olmadığını biliyorum ama öğrenmek istediğin izlenimine kapılmıştım."

". Ben sadece..."

"Başka bir stajyere bakarken dikkatin mi dağıldı? Onu tanıyor musun?"

"Ortak arkadaşlarımız var, yani evet, onu burada görmek garipti."

"Onunla bir sorunun mu var?"

"Hayır," diyorum hemen. "Babamın onu korkutup kaçırmasından endişeleniyorum." Sonra aslında ne söylediğimi fark ediyorum. "Çünkü biliyorsun, artık şehirde pek arkadaşım . beri." Boğazımı temizliyorum.

Mitch gözlerini kısar. "Pekâlâ. Tamam zaman, bunu iki şekilde oynayabiliriz. Seni asistanımla çalışmaya gönderebilirim ve o da sana bütün yaz boyunca önemsiz işler verir ya da benim için çalışıp beni gölgeleyebilir ve öğrenebildiğin kadar çok şey öğrenebilirsin. Benden bir şey öğrenirsen, işletme fakültesini çok daha kolay hale getirirsin."

"Bu. Uh, lütfen. Öğrenmek istiyorum. Bir gün senin işini çalışacağım."

Mitch benim ukala küçük bir pislik olduğuma dair bir şeyler mırıldanıyor ve ben de ona şımarık fahri yeğenim gibi gülümsüyorum.

Bütün sabah onu takip ediyorum ve bir yandan not alırken bir yandan da onunla toplantıdan toplantıya gidiyorum. Asistanının fırsat bulduğumuzda bana bunu nasıl düzgün yapacağımı göstereceğini ve böylece bir noktada profesyonel olabileceğimi söylüyor.

Bu yaz eğlenceli geçecek.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, babam Mitch'in kapısını çalar.

Tyson onun arkasında duruyor, göz teması kurmuyor.

"Gitmemiz gereken önemli bir iş yemeği var," diyor babam.

Mitch sırtıyor. "Ah. Doğru. İş yemeği."

"Benim de katılmamı ister misin?" Ben soruyorum.

Mitch bana bir bakış attı. "Önemli iş yemeği, köşedeki mekanda bira içmenin şifresidir. Siz ikiniz gidip kendi yemeğinizi yiyin." Tyson'a işaret ediyor.

Boynumun arkasını ovuyorum. "Tabii. Öğle yemeği."

Tyson'ı hiç bu kadar rahatsız görmemiştim.

Babam "Bir saat sürer," dedi ve neşeli yolumuza gönderildik.

Tyson hâlâ bir şey söylemedi.

"Birlikte yemek yemek zorunda değiliz... Yani, eğer istemiyorsan."

Tyson omuz silkiyor. "Arkadaş olmayı kabul ettik, değil mi? Arkadaşlar öğle yemeği yer. Öğle yemeği değil. Seks ve yemek birbirine karışmamalı. Krem şanti ya da-" Ağzını kapattı. "Boş ver."

Yer değiştiriyorum ve sikime sakın olmasını söylemeye çalışıyorum, çünkü onun sözlerinden, öylesine yapılmış bir yorum için çok fazla keyif alıyordum.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Oh, eve gidecektim. Buzdolabımda bir şeyler var. Benimle eve gelebilirsin." Yüzünü buruşturdu. "Yemek için." Yüzünü bir kez daha buruşturdu. "Öğle yemeği."

Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Gerçekten sıkı olmalıyım-" İç çekiyor. "Yeniden yaz. Parama dikkat etmek zorundayım çünkü staj kirayı zar zor karşılıyor, bu yüzden her gün öğle yemeğini."

"Sorun değil. Caddenin karşısında bir şarküteri var. Bir sandviç alırım, sonra da sizinkine gideriz?"

Tyson başını sallar.

İçeri girip yemeğimi aldıktan sonra onunla tekrar sokakta buluşuyorum. "Yakınlarda mı oturuyorsun yoksa-"

"Tam anlamıyla bir blok." Otoyolun karşısındaki üst geçidi işaret ediyor. "Sizi uyarmalıyım. Burası... çok güzel bir apartman dairesi değil ama üç aylık kira kontratı yapmama izin verdiler. Tam zamanlı bir iş bulursam daha iyi bir yere taşınmayı planlıyorum. Şimdi bunu söylemek bana biraz safça geliyor. Tabii ki alacaksın. Sen patronun oğlusun."

"Bunun için gitmiyorum bile. Sonbaharda işletme okuluna başlıyorum. Yani yarı yarıya şansın var."

Tyson'ın omuzları rahatlayarak çöküyor. "Oh, şükürler olsun. Burada ayvayı yediğimi düşünmeye başlamıştım. Yüksek lisansa gitmek istemiyorum. Şapka eğitimi dersleri alıyorum. Bu giriş seviyesi pozisyonu istedim çünkü uygulamalı olarak daha iyi öğreniyorum."

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. "Sanırım ortak bir noktamız var." Bakışları benimkilere yöneldiğinde kaşlarımı oynatıyorum.

Tyson elini kalbinin üzerine koyar. "Işıltılı her şey aşkına, sanırım sen benim ölümüm olabilirsin Giovanni Rossi."

CHAPTER 5

TYSON

I Dramatik davranmıyorum. Hem de çok.
Eğer tekrar takılmamızdan bahsederse bana kalp krizi geçirtebilir. Ya da bana gülümseyerek parıldayan gözleri ve gamzesini hayal etmeden duramıyorum.

Daireme vardık ve dürüst olmak gerekirse, "daire" bile biraz abartılı. Güzel değil derken, tam bir bok çukuru demek istiyorum ve Rossi'ye yaşadığım yeri gösterdiğim için utanç sınırında olsam da, bunun nedeni beni yargılayacağını düşünmem değil. Yargılanmaya alışkınım. Hayır, onu *etkilemek* gibi korkunç bir ihtiyacım var.

Sıfır sorun tavrımın yeniden ortaya çıkmasını çok isterim, teşekkürler. Ne yazık ki, vardığımızda hala kayıptı.

Dairem, yatağımı sığdırabileceğim bir yer olsun diye içine cılız bir çatı katı inşa edilmiş gösterişli bir garajdan başka bir şey değil. Kilidi açıp makaralı kapıyı itiyorum, karo zemin, sağda tek duvarlı eski bir mutfak ve solda çatı katı ortaya çıkıyor. Buzdolabım, kanepem, televizyonum ve yatağım var.

Kalbini , Giovanni Rossi.

Odaya gözlerini kırıştırtıyor ve ben de bunun için mazeret üretmekten kendimi alıkoymaya çalışıyorum. Ona burada yaşama nedenimi zaten söyledim - ne kadar utandığımı tam olarak bilmesini istemiyorsam abartmaya gerek yok.

"Bu harika," diyor Rossi. Tatlı dilli adamın cesaret verici konuşmaya çalıştığından eminim ama sesi son kelimedede kayıyor.

"Serin soğuk anlamına geliyorsa, evet, buranın yaz aylarında bile bir buz kutusu gibi olduğunu doğrulayabilirim."

"Belki Da-" ile konuşabilirim.

"Hayır." Düşüncesini tamamlayamadan sözünü kestim. "Çok tatlısın ama gerek yok. Eğer bu pozisyonu alamazsam, bir başkası olacak. Muhtemelen. Her iki durumda da, bu işi hak ederek istiyorum."

"Yeterince makul." Kanepeme doğru ilerliyor ve ben öğle yemeğimi ısıtırken kendini evindeymiş gibi hissediyor. Ben ona katılana kadar tekrar konuşmaya başladı. "En azından kendi evin var. Bu oldukça harika."

"Bir serseri gibi yaşarken muhteşem olmanın zor olması dışında." Yanına çöküyorum, elimi dramatik bir şekilde alnıma bastırıyorum, Ciddi Tyson'ı ofise getirmekten vazgeçiyorum. "Bir gün şeker baba olacağım ve o zaman tüm erkekler beni isteyecek."

Kıkırdıyor. "Umarım sormamda bir sakınca yoktur ama... senin biseksüel olduğunu sanıyordum?"

"Ben. Tam bir eşit fırsatçıyım. Bazı biseksüellerin bir tercihi olduğunu biliyorum, ancak benim cinselliğim *herkes için kesinlikle ateşli* olarak sınıflandırılıyor."

"Yani... erkekler için şeker baba olayı mı?"

"Çoğunlukla abartıyorum." Bir sonraki kısımdan bahsetmeli miyim diye düşünüyorum ama hey, bahsedebilirim de. Kelimenin tam anlamıyla onun sikini ağzıma almıştım; şimdi nazlanmanın anlamı yok. "Artık üniversiteyi bitirdim ve hayatta iki hedefim var. Birincisi, bu tam zamanlı işi kapmak ve ikincisi... beni becerecek bir adam bulmak."

Rossi'nin sandviçini çoktan yutmuş olması büyük şans, yoksa muhtemelen boğulacaktı. "Demek bundan hoşlanıyorsun?"

"Şey, henüz bilmiyorum. Hiç denemedim."

Yüzü hızla kızarıyor. Tam da daha sevimli olamayacağını düşünürken. "Bu konuşmayı yaptığımı inanamıyorum ama oyuncaklar var, değil mi? Bu yolu deneyebilirsin."

"Evet, öyle. Bu da beni daha kararlı yaptı. Ama iri bir silikon parçası ile *iri* bir parça arasında büyük bir fark var." Yeni şeyler denemekten yanayım ve daha önce altıma yatmamış olsam bile bunu seveceğimden eminim. Bir keresinde görüştüğüm bir kıza beni becermeyi deneyip denemeyeceğini sormuştum ve yüzündeki ifade o kadar üzücü olmasaydı paha biçilmez olurdu. Sanırım herkes benim kadar cinsel meraklı olamıyor.

"Eğer bu kadar kararlıysanız, bir uygulama deneyebilirsiniz?"

"Daha önce de çaresiz kaldığımda insanlarla tanışmak için uygulamalar kullandım ama onlardan pek hoşlanmıyorum. Bir keresinde kötü bir deneyim yaşadım ve bir daha geri dönmedim." Yine de, eğer yaz sonuna gelirse ve ben *hala* bir popo bakırıysam, bu seçeneği tekrar kullanmam gerekebilir.

"Kötü bir deneyim mi?"

Endişesi çok sevimli ve ben de kalçasını okşuyorum. "Korkunç bir şey değil. Sadece bana fahişe gibi davranmak isteyen bir adam. Elbette biraz fahişeyim ama bu bana fahişe gibi davranılmasını istediğim anlamına gelmiyor. Gitmeye çalıştığımda bana çok kötü davrandı. Zararı yok." Gerçi o zaman bunu bilmiyordum. Tam bir serseriydi ve bildiğim kadarıyla şiddete başvurabilirdi. Güvensiz hissetmek hoşuma gitmiyordu, bu yüzden kendimi bir daha o duruma sokmadım.

Ben dün gecedan kalanları bitirirken o sandviçine geri dönüyor. Eğer akıllı davranırsam, genellikle iki gün yetecek bir yemek pişirebilirim. Kazanmak için cimrilik.

"Bu yüzden mi bana sordun?" Gözlerime bakarken dudakları hafifçe seğiriyor.

"Beni becermek için mi?"

"Evet." Gülümsemesi daha da genişliyor.

"Tabii ki, ama bu konuda çok büyük bir kafa yapmayın. Seçici değilim." Rossi söz konusu olduğunda, onun benim için o erkek olması için her şeyi yaparım. Tatlı birine benziyor ve ondan o kadar ki, onun yanında beş dakika boyunca yüzüm kızarmadan duramıyorum. Heteroseksüel konusunu açmak, merakının o gece giderilip giderilmediğini ya da beni hâlâ dizlerimin üzerinde düşünüp düşünmediğini sormak istiyorum ama istediğim son şey, peşinde olduğum tek şeyin bu olduğunu düşünmesi. Birlikte çalışmak zorundayız ve ofiste bir arkadaşımızın olması da hiç fena olmaz.

Rossi öne doğru eğilip çöpünü yere bıraktıktan sonra vücudunu bana doğru çeviriyor. Dirseğini kanepenin arkasına dayıyor ve beni izliyor. "Sence bunu gerçekten yapmış olsaydık işler ne kadar garip olurdu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, oral seks bir şeydir ..."

Omuz silkiyorum. "Yine de seks."

"Öyle mi?"

"Evet." Seks konusundaki heteronorma- tif standartlar hakkında atıp tutmaktan kendimi alıkoyuyorum. "Seks yaptık. Penetratif ya da başka türlü, hepsi

sayılır."

"Doğru." Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Sanırım seni gördüğüm için daha da gergin olmalıydım."

"Ah, küçük yaşlı ben." Ona kirpiklerimi ve yüzümü ona dönüyorum. "Ciddiyim, ama neden? Yaptığımız şey yüzünden neden gergin ya da utanmış olalım ki?"

"Şey, çünkü..."

"Ben senin büyük eşcinsel sırrın mıyım?"

Bu onun dikkatini tekrar bana çeker. Tam da istediğim yere. Başını sallarken biraz gevşiyor. "Hayır, gergin olduğum konu bu değil."

"O zaman nedir?"

Biraz daha yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "Sanırım *sen olduğun* için gerginim."

Gülümsememi kontrol edemiyorum. "Bunun hakkında biraz daha konuşmak ister misin?"

"ne var?"

"Benim gibi zavallı bir çocuk nasıl olur da senin gibi büyük ve kötü bir hokey oyuncusunu sinirlendirebilir?"

"Artık büyük, kötü *ya da* hokey oyuncusu değilim."

"Hayır, sen kesinlikle o şeylerden birisin." Ve o tatlı kıcı artık hokey oynamıyor.

"Çok eğlencelisin, biliyor musun?"

"Oh, biliyorum. Bunu fark etmeniz bu kadar uzun sürmesine gücendim."

Boynunun arkasını ovuşturuyor, çok tatlı ve utangaç görünüyor ve keşke ona durmasını söyleyebilseydim çünkü bunun sıkıme yaptığı şey çok adaletsiz. "Hayır, hayır, ilk tanıştığımızda anlamıştım. Ama artık sıkım ağzında olmadan da eğlenceli olabileceğini biliyorum."

"*İşte* ilgilendiğim bir konu. Bunu ortaya atıyorum çünkü hayatı ve ateşli erkekleri taşaklarından yakalamakla ilgileniyorum, ama tek yapmanız gereken sormak ve memnuniyetle aletinizi tekrar yalayabilirim."

"Siktir..."

"Ooh, bunu ben de yapardım, ama senin için bir sınır olduğunu tespit ettik."

İçten bir kahkaha atıyor ve ben tepki veremeden başparmağı dudaklarımda geziniyor.

Başparmağını yalamamı ve ağzıma almamı sağlayan dürtüye karşı çaresizim.

Rossi'nin bakışları dudaklarıma düşüyor ve ifadesi ısınıyor. "Seni düşünmeden duramıyorum. Son iki haftadır, sana

Kendim de ilişkimizin anısı eninde sonunda kaybolacak ama daha başlamadı bile."

Dilimin üzerinde gezdirdiği parmağını emerken mırıldanıyorum. Daha yakına kayıyor ve ben yakınlığından ürpererek kucağına atlamamak için kendimi zor tutuyorum. Rossi yavaşça başparmağını dudaklarımın arasından çekip yüzümü kendine doğru eğerken yüzünde meraklı bir ifade var.

"Ne kadar yetenekli bir ağız," diye mırıldanıyor.

"Geri kalan kısmımın neler yapabileceğini görmelisin."

Eğiliyor. Daha da yaklaşıyor ve dudaklarının benimkilerle buluşmasını nefesimi tutuyorum. Onun tadına bir kez daha bakacağım kaçınılmaz ana hazırlanırken. Kendimi çok güçlü gelmekten alıkoyuyorum ve-

Zil sesi durgun havada patlıyor ve Rossi şok geçirmiş gibi benden uzaklaşıyor.

Sesi tamamen nefessiz kalmış gibi hızlıca cevap veriyor. "Selam baba. Evet, Tyson ve *ben-ne*? Tamam. Evet. Geliyoruz." "Ne oldu?" diye sordum.

"Görünüşe göre önemli -yani zengin- bir müşterimiz acil bir durum için geliyor."

"Bekle, finansal acil durumlar mı var?"

Rossi kıkırdar. "Muhtemelen *şu anda* acil bir yat satın alması gerekiyor ve paraya ihtiyacı var."

"Oh, zengin insanların sorunları." "Değil mi?"

Hareket etmeden önce aramızda garip bir ritim var. Dairemden o kadar hızlı çıkıyoruz ki, Giovanni Rossi ile neredeyse öpüşmenin işteki şansımı nasıl mahvedebileceğini düşünecek zamanım olmuyor. Muhtemelen bunu düşünmemem daha iyi, çünkü kararsızım.

Onu tekrar öpmek istiyorum. Ama bu işi de istiyorum.

CHAPTER 6

ROSSI

T Ertesi sabah, Tyson'ı personel dinlenme odasında tezgaha yaslanmış, buradaki berbat ücretsiz kahveyi içerken buldum ve aklıma şunu not ettim

Yarın ona alt kattaki kafeden iyi bir şeyler getir. "Aç mısın?" Tyson üç Tupperware kabını işaret ederek Ellerimi.

Onları buzdolabına, diğer insanların yemeklerinin yanına koyuyorum. "Annem akşam yemeklerinde hep çok fazla yemek yapar. İstersen sana yetecek kadar var. Yani, var. Bir tane bana, bir tane babama ve ..." Tamam, Tyson'ın bir sonraki yemeğinin nereden geleceği konusunda endişelenmemesi daha fazlasını istediğimi nasıl söyleyebilirim?

Tyson ayağa kalkıyor ve bana yaklaşıyor. "Bana öğle yemeği getirdin mi, tatlım?"

"Eğer istersen. İstemezsen, iki öğle yemeği yiyebileceğime eminim. Her sabah yaptığım iki kahvaltıyla birlikte gider."

"Nasıl 500 kilo olmuyorsun?"

"Buna spor salonu deniyor. Belki duymuşsundur." Ona bakıyorum. "Belki de duymamışsındır." Sırıtiyorum.

"Tüm kaslarım gizli. İç kaslarım var. Utangaçlar, bu yüzden dışa doğru değil içe doğru çıkıntı yapıyorlar."

Gülüyorum. "Saçmalıyorsun."

"Birazcık, evet."

Tyson'ın tuhaflığından bu kadar emin olmasını seviyorum. Bu adamda çekici bulduğum pek çok şey var ve bence oral seks becerisi ilk beşte bile değil.

Nazik, bağımsız ve biraz da gururlu, kendisinden özür dilemeyen biri ve kendine güveni gerçekten çok çekici.

Belki oryantasyon gününde ortaya çıkmasaydı, ağzının anısı zihnimin arkasına itilebilirdi, bu küçük deneyimi sonsuza dek kilitlemeyi planladığım yere, ama o burada ve bunu düşünmeden duramıyorum.

Onu düşünmeden duramıyorum.

"İşe koyulmaya hazır mısın?" Mitch girişten sesleniyor ve Tyson da ben de irkiliyoruz.

"Emredersiniz efendim." Sahte bir selam veriyorum.

"Ukalalık yapma, Gianni. Ofisime, iki dakika." Gülümseyerek uzaklaştı.

Tyson, "Sana Gianni demeleri çok şirin," diyor.

"Onlar için her zaman Küçük Gianni olacağım. Bana Gian demelerini kaç kere söylersem söyleyeyim."

"Bu tam zamanlı işe girmediğin için ne kadar minnettar olduğumu tekrar söyleyebilir miyim?"

"Babam için çalıştığın ilk gün nasıldı?"

"Bence iyi geçti. Çok şey öğrendim. İyi bir insan, ki böyle göz korkutucu bir finans şirketinden bunu beklemiyordum."

"Küçük bir başlangıç yaptıklarını unutmamalısınız. Bence buradaki herkes bunu bir aile şirketi olarak görüyor, bu yüzden para çılgınca olsa da ortam sakın."

Tyson, "Burada çalışmayı gerçekten istiyorum," diyor.

"O zaman babam nerede olduğunu merak etmeye başlamadan önce seni işe bıraksam iyi olur." Kenara çekildim ama o yanımdan geçmeden önce elimi uzattım.

Göğsüne düşüyor ve kaşlarını kaldırarak bana .

Bana ne oldu bilmiyorum ama kendimi "Cuma akşamı benimle çıkmak ister misin? Liseden bazı eski arkadaşlarımla görüştüm ve hepsi bu kulübe gidiyorlar... Düşündüm ki... eğer istersen. Baskı yok."

"Lisedeki arkadaşların ?" "Hokey oyuncularını."

"CU'nun takımı gibi havalı mı yoksa UVM'ninki gibi dangalak mı?"

Nefesim kesildi. "Kendi türüne ihanet mi ediyorsun?"

"Hey, UVM açık ara CU'dan daha iyi bir okul, ama hokey açısından, eşcinsel dostu takımı seçeceğim. Teşekkür ederim."

"Hmm, UVM'nin CU'dan daha iyi olduğu konusunda sizinle aynı fikirde değilim, ancak UVM hokey takımının berbat olduğunu söyleyebilirim."

Tyson dramatik bir şekilde iç çeker. "Artık resmileşti. Bizler, mezun olduğumuz okullara olan bağlılığımız yüzünden ayrı düşmeye mahkum, birbirini sevmeyen aşıklarız. Günümüzün Romeo ve Juliet'iyiz."

"Kendimizi şimdi bırakmalı ve zaman kazanmalıyız."

Mitch'in sesi girişten geliyor. "Gianni. Hemen." "Görev çağırıyor." Tyson beni durdurduğunda kapıya varmıştım.

"Gian? Seninle çıkacağım."

Günün geri kalanında gülümseme yüzümden gitmiyor.

* * *

TYSON ve ben öğle yemeğini dinlenme odasında yiyoruz, ama ona yemek götürmekle hata ettiğimi anlıyorum - dairesine geri dönemiyorum. Ertesi gün, o ve babam öğle yemeğine kadar çalıştılar. Cuma günü de Mitch ve ben.

Rakamlara ve hisse senedi değerlerine konsantre olmak ve *portföyler ve tahviller* hakkında alabildiğim tüm bilgileri almak, Tyson'ın yan odada olduğunu bildiğimde gerçekten çok zor.

Bu gece için sabırsızlanıyorum ve Tyson'ı başka bir yere götürebilmek için lisedeki çocukları ekmeyi düşünüyorum. Gerçek bir randevu gibi.

Bu biraz garip olabilir. Arkadaş olmayı kabul ettik. Ama arkadaşların takılamayacağını kim söyledi?

Mitch beni görevimden aldıktan sonra babamın ofisine uğruyorum. Masasından başını kaldırıp bana bakıyor. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Aslında bu akşam liseden bazı çocuklarla dışarı çıkacağım. Ben buradan gideceğim. Ama Tyson'ı çalmak istedim. Şehirde hiç arkadaşı yok, ben de onu dedim."

"Çok," diyor babam.

Gerçekten değil. Sadece Tyson'ı iş görmek için bir bahane istiyorum. Sırt çantamı omzuma yerleştirip başımı sallıyorum.

"Gitmekte özgürsün, Tyson."

Tyson ayağa kalkıyor.

"Oh, ve bugün iyi iş çıkardın," diye ekliyor babam. "Daha ilk haftan olduğunu düşünürsek, ne kadar iyi iş çıkardığını ortaklara bildireceğimden emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Robert iyi. Bana efendim demeyin."

Eğiliyorum. "Babam efendim demenin onu *yaşlı* gösterdiğini düşünüyor ama onu kızdırmak istiyorsan Roberto de. Bundan nefret eder."

"Gianni," diye uyarıyor babam.

"Hey, neden senin adını Robert olarak değiştirmen sorun olmuyor da ben adımlı John olarak değiştirmeyi önerdiğimde sen ve annem bana İtalyanca küfretmeye başlıyorsunuz?"

"Adını değiştirme," diyor Tyson. "Giovanni Rossi kulağa önemli biri gibi geliyor. John Rossi kulağa... sıradan geliyor."

"Teşekkür ederim," diyor babam. "Gördün mü, Tyson anladı. Şimdi siz ikiniz gidin eğlenin."

Kesinlikle planlıyorum.

Tyson beni asansörlere kadar takip ediyor ve çağrı düğmesine basıyor. "Bu kadar erken mi çıkıyoruz? Süslenmeyi ve takım elbise giymemeyi planlamıştım."

"Önce yemeğe çıkarız, bir şeyler içeriz, sonra da ya Uber'le eve giderim ya da birlikte çalıştığım ve yakınlarda oturan biri evinde kalmama izin verir diye düşündüm." Daha açık olabilir miydim?

"Kanepemde demek istiyorsun, değil mi?" Sesi titriyor. "Arkadaş gibi."

"Tabii ki kanepeyi kastediyorum. Başka nereden bahsediyor olabilirim ki?" Bir gülümsemeyi bastırmaya çalışırken dudaklarım seğiriyor.

"Harika olmak için içkiye ihtiyacım yok, ama kafayı bulmak istiyorsan benim... kanepemde yatabilirsin." Asansör geldi ve bindiğimizde yakınıma eğildi. "Ve eğer çoğunlukla ayık kalmaya karar verirsen, yatağında uyumak için bir yükseltme bile alabilirsin."

Bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum ama Tyson'ın boğazımın arkasındaki gıcirtıyı duyduğunu biliyorum çünkü şakacı bir şekilde beni dürtüyor.

Cadde seviyesine geldiğimizde, yüksek cam binadan çıktık ve otoyolun boktan tarafına yöneldik.

"İsminden gerçekten nefret mi ediyorsun?" Tyson soruyor.

"Hayır. Sadece babama soyadını değiştirdiği için kızıyorum. Bunun sebebinin iş hayatına atıldığı dönemde Roberto'nun İtalyan göçmeni olduğunu ve aslında burada doğduğunu ima etmesi olduğunu, bu yüzden kendisine daha fazla fırsat sunulabilmesi için O harfini çıkardığını söylüyor."

"Yine de size çok İtalyan bir isim vermiş."

"Kardeşim Marco da yle. Artık zamanın değiştiğini falan söylüyor ama bence bize sadece Nonna'yı mutlu etmek için İtalyan isimleri verdi. Korkunç bir kadındır. Çok komik, ailem bana eşcinsel olmamın sorun olmayacağını söylediğinde, bunu ona hiç sylemememi istediler. Eğer bir erkekle birlikte olursam, sanırım o ölene kadar benim 'oda arkadaşım' olacak."

Tyson'ın ayağı takılıyor, ama ben onu yüzüstü betona akılmaktan kurtarmak için acele ediyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

"olanları ailene anlattın mı?"

Gözlerim açıldı. "Bekle, hayır. Bağlamından koparırsak çok garip olur. Temel olarak, CU takımındaki tüm çocuklar birbiri ardına ortaya çıktığında, beni çok utanç verici bir konuşma için oturttular."

"Sanırım seninle bu konuda konuşmaya açık olmaları güzel bir şey. Aileme açılma konusunda çok endişeliydim ve sonunda açıldığında 'Biliyoruz' dediler. Herkesin kendi zamanında açılması gerektiğini anlıyorum ama çocuğunuzun queer olduğundan şüpheleniyorsanız, belki de onlara bunu sorun etmeyeceğinizi söyleyin ki hepimiz i kargaşa ve duygusallık içinde olmayalım."

"Doğru. Ben şanslıyım."

"Tamam, sana bir şey sorabilir miyim? Bu hiçbir şekilde herhangi bir şeyi etiketlemen için sana baskı yapmak ya da benimle başka bir vahşi deneyden daha fazlasını istediğini ima etmek değil, ama tüm bu ... umm, oral seks gibi şeylerle nerede oturduğuna karar verdin mi?"

Kahretsin, çok tatlı. Neden bunu sevimli buluyorum?

"niversitede öğrendiğim bir şey varsa, o da herhangi birinin, hatta kendimin bile nasıl tanımlandığını varsaymaktan vazgeçmektir. Senin ve benim eğlenceli bir niversite deneyi olacağımızı düşünmüştüm. Bunu tekrar yapmak isteyeceğimi düşünmemiştim. Ama istiyorum. *Gerçekten* istiyorum. Ve bu beni sana daha fazla ilgi duymaktan başka ne yapar bilmiyorum."

"İyi cevap," diye mırıldanıyor.

Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve yolun geri kalanını el ele yürüyoruz.

CHAPTER 7

TYSON

A Garaj kapısını arkamızdan kapatır kapatmaz Rossi dönüyor ve beni duvara yaslıyor. Kendimi av gibi hissediyorum, isteyerek gidiyorum, dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirliyor, o muhteşem adam bana ilerliyor.

"İstedğin bir şey var mı, Gian?"

Yüzümü avuçluyor. "Seni öpebilir miyim?"

"Sen bir centilmen değil misin?" Omuzlarını tutuyorum ve aramızda bir nefeslik mesafe kalana kadar ayak parmaklarımda üzerinde yükseliyorum. "Bana sahipmişsin gibi öp beni."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, sıcak ağzı benimkiyle çarpışıyor. Eli sırtımın alt kısmını bulup beni sert bedenine doğru bastırıyor ve Rossi'nin diğer eli başımın arkasını kavrarken inliyorum. Öpücüğünün gücü beni geriye itiyor, ta ki beni dik tutan tek şey o ve yaslandığım duvar olana kadar.

Dudakları yumuşak, tadı nane şekeri gibi ve söylediklerime rağmen acele etmiyor, dudakları tembelce ağızda çalışıyor. O içimi yalarken saçlarımdaki parmaklar geriliyor. Dili benimkinin üzerinde geziniyor ve bu vücudumda aşağı yukarı dalgalanmalara yol açıyor.

İnliyorum, kafam bulanık, bunun şu anda gerçekleştiğine inanamıyorum. Kasları ellerimin altında esniyor, teni onu soymak istediğim kıyafetlerin arasından sıcaklık yayıyor. Eğer hissettiklerim bir gösterge ise, çıplak çok güzel görünüyor.

Dilinin her geçişini karşılıyorum, ondan gelen küçük sesleri yutuyorum, sanki yapmazsam ölebilirmişim gibi. Sikim kalçasına doğru muhtaç bir şekilde zonkluyor ve onun da sertleşip sertleşmediğini görmek için tek yapmam gereken yana doğru küçük bir kayma, ama direniyorum.

Elimi kravatına dolayarak biraz geri çekiyorum.

Gözlerini kırpıştırarak açıyor, kapüşonlu ve şehvet sarhoşu. Kahverengi gözlerini seksi ve sıcak gösteren, kıskandığım türden koyu renk kirpikleri var.

"Senin için dizlerimin üzerine çökmeme bir saniye kaldı ve uyarayım, eğer bu muhteşem vücudu çıplak bırakırsam, yakın zamanda kıyafet giymene izin vermeyeceğim."

Rossi titriyor. "Sorunu görmekte zorlanıyorum."

"Şöyle söyleyeyim, önce akşam yemeği yiyelim, arkadaşlarınızı görelim, sonra buraya döndüğümüzde ..." Dudağını dişlerimin arasına aldım. "Bütün hafta sonu bizim olacak."

"Hiç kimse sana hem güzel hem de gerçekten çok zeki olduğunu söyledi mi?"

"Kendime her zaman söylüyorum ama onaylanmak güzel bir şey."

Beni güçlü tutuşundan kurtarıyor. "Tamam, sanırım sana dışarıda bir gece sözü verdim."

"Ve önce benim hazırlanabileceğimi söyledin. Buna pişman olacaksın." Rossi'nin yanından ayrılıp yatak odama giden çürük merdiveni tırmanıyorum. Mobilya eksikliğimi kıyafetlerle kapatıyorum ve her yere nasıl dağıldıklarını düşünürsek, hasır yatakları arkamda bırakıp yığınların üzerinde de uyuyabilirdim.

Rossi'nin arkadaşlarıyla daha sonra buluşacağımız için kıyafetimi uysal tutuyorum ama yine de seçim yapmak anormal derecede uzun sürüyor. O iş pantolonunun yeterli olacağına karar veriyor ama ben ona kaslarına deli gibi yapışan bir gömlek ödünç veriyorum. Çok daha iri olmadığı için şanslı, yoksa asla sığmazdı.

Rossi kot pantolonuma ve pembe çizgili gömleğime bakıyor. "Neden bunun normalde dışarıda giyeceğin bir şey olmadığı hissine kapılıyorsun?"

"Arkadaşlarınızın hassas duyarlılıklarına saygı duyuyorum." "Hassas olduklarını nereden biliyorsun?"

Heteroseksüel oldukları için diye cevap vermenin benim rahatlık seviyem için çok güçlü bir stereotipleme olduğunu hissediyorum, bu yüzden omuz silkiyorum. "Tanışmadan önce herkesle yaptığım varsayım bu. İnsanları kişiliğime alıştırmanın genellikle daha güvenli olduğunu fark ettim."

"Bu saçmalık." Omuzlarımdan tutup beni merdivene doğru döndürdü. "Ne istersen onu giy. Hassasiyetleri bana bırak."

Kahretsin, çok tatlı biri. Kırpıklarımı omzumun üzerinden ona fırlatıyorum. "Benim büyük kötü kurtarıcım olmana ihtiyacım olmadığını biliyorsun, değil mi? Kendimi savunmayı biliyorum."

"İhtiyacın olmadığını biliyorum" Başını öne eğiyor. "Ama doğruyu söyle. Yine de , değil mi?"

Ooh, biri numaramı almış. "Güzel. Korumacılık çok seksi. Beni yakaladın."

"Değişim. Şimdi."

"Ya etekle geri gelirim?" Etek giymeyeceğim çünkü eteğim yok ama ne düşündüğünü de görebilirim.

"O zaman bütün geceyi ellerimi o."

Yalandan nefes alıyorum. "Bay Rossi, beni yoldan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır, hayır. Hayır, hayır, hayır." Yüzünü buruşturuyor. "Hayır. Lütfen bunu asla söyleme.

tekrar. Özellikle de babam için çalışırken."

Merdiveni tırmanmaya başlarken gülüyorum. "Ne? Baban çok seksi." Sesimi alçaltıyorum, böylece abartılı bir şekilde seksi oluyor. "Bay Rossi, rapora geç kaldığım için çok özür dilerim. Beni şimdi cezalandırmanız gerekirse anlarım.

..."

"Beni buna pişman etme!" Rossi sesleniyor.

Tekrar soyunup bir çift metalik tayt ve kulübe düğmelerini açabileceğim lacivert düğmeli bir gömlek alırken kıkırdıyorum. Kıçımı aynada kontrol edebilmek için dönüyorum ve evet. Pantolon onu güzelce gösteriyor. Spor yapmıyor olabilirim ya da kaslarım olmayabilir ama squat yaptığım bir günü bile kaçırmam, yani o şeyin üzerinden bir çeyreklik sektirebilirsiniz. Benden başka kimsenin tadını çıkaramaması gerçekten utanç verici.

Şimdiye kadar. Umarım. Belki de. Umutlanmamaya çalışıyorum ama Rossi beni beceriyor... Bu düşünceyle titriyorum ve sikimin kendini aşmaması için tekrar dikkat etmem gerekiyor.

Ama bu neredeyse imkansız. O büyük, utangaç, güzel adam, seksi aletini içime sokarken beni tutuyor...

Onu gücendirmekten bu kadar endişe etmeseydim, bu hayalini gerçekleştirmesi için ona para teklif ederdim.

Bunun yerine, her zaman berbat olduğum bir şey olan *sabri* denemem gerekecek.

"Rafters'a gittin mi?" Tekrar aşağı indiğimde Rossi soruyor. Bana bakarken dili alt dudağının üzerinde geziniyor.

Fark etmemiş gibi yapıyorum. "O da ne?"

"Çatı katında bir restoran. Gerçekten rahat bir yer. Güzel kokteyller ve harika tapaslar."

Kulağa pahalı da geliyor ama bunu kendime saklıyorum. Sadece bir gece ve haftayı atlatmak için ailemden fazladan elli dolar istemem gerekirse, son çare olarak bunu arka cebimde tutuyorum.

Rafters'ın lüks bir otelin çatısında yer aldığı şehre Uber'le gidiyoruz. Arabadan indiğimizde Rossi elimi tutuyor ve sorun olup olmadığını kontrol etmek için bana attığı sorgulayıcı bakış çok sevimli.

Neredeyse hayır diyeceğim çünkü bana ellerimi terleten türden bir sinir harbi yaşıyor ama bunun yerine parmak uçlarıma kadar yükselip onu yanağından öpüyorum.

İşildiyor ve beni içeri çekiyor. "bakalım. Geçen sefer gördüğüm bir kokteylin üzerinde senin adın yazıyordu."

Asansörle en üst kata çıkıyoruz ve dışarı adım attığımızda gülümsememe engel olamıyorum. Restoranların havasız olmasından nefret ederim ve Rossi bir şekilde beni hayalimdeki randevu yerine getirdi. Büyük açık ampuller, şık koltuklar, aşk koltukları ve içinde parıldayan ışıklar olan küçük kapsüllere benzeyen asılı sandalyelerle dolu çatı katındaki iplere asılı.

Rossi neon bara doğru ilerliyor ve ikimiz için de sipariş veriyor. "Rom seviyorsun, değil mi?"

"Alkollü olan her şeyi içerim."

Birkaç dakika sonra içkilerimiz geldi. Onunki portakalda servis edildi, benimki ise ...

"Beni ne kadar sarhoş etmeye çalışıyorsun?" İki elimle karpuz suyunu alıp uzun bir yudum alıyorum. İlahi bir şey. "Fikrimi değiştirdim. Güzel bir evim olmasını sikeyim. O tam zamanlı işi istiyorum ki her gece buraya gelip krallar gibi yaşayabileyim."

Kıkırdıyor ve beni önünde bir kahve masası ve şehir manzarası olan asılı sandalyelerden birine götürüyor.

Bir tapas menüsü alıyor. "Seçmeme yardım eder misin, yoksa ben mi sipariş vereyim?"

"Sen emret."

Masamıza garsona bir avuç dolusu şey sayıyor.
"Yarısını ödemekten mutluluk duyarım..." Kararsızca söyledim. Bir sürü yemek sipariş etti.
"Ben
ısmarlıyorum.
" "Ama-"
"Kapa çeneni ve karpuzunu iç."
"Biliyor musun, senin bu yanını seviyorum." Patron Rossi. Bunu kabul ediyorum.
"Bu durumda, seksi kışını buraya getir." Kolunu kaldırıyor ve ben de onun yanına kıvrılıyorum.
Bayılmış gibi yapıyorum. "Yağcılık seni her yere götürür, sevgilim." Ve dürüst olmak gerekirse, bunu yapmasına bile gerek yok. Kolay fahişe mi? Evet, öyleyim. Gururla. Hayat eğlenceyi kaçırmak için çok kısa ve Rossi söz konusu olduğunda çok eğlenebileceğimize dair bir his var içimde.
Yan yana oturuyoruz, kokteyllerimizi yudumlarken ve yavaşça ileri geri sallanırken bacaklarımız birbirine dolanıyor.
"Boston'da mı büyüdü?" Ben sordum. "Evet. Ya sen?"
"Providence."
"Ooh, Rhode Island," diyor. "Çok uzak değil, değil mi?"
"Yaklaşık bir saat. Bu yüzden Seth Boston'daki bu işten söz ettiğinde hemen atladım."
"Çok vahşi." Parmak eklemleri hafifçe tenimi okşuyor. "Üniversitede geçirdiğimiz onca zaman boyunca yollarımızın hiç kesişmemiş olması, sonra takılmamız ve işte burada olmamız..."
"Şey, seni gördüm. Seth'in beni sürüklediği oyunlarında. Çok sıkılmış olsam da senin çok tatlı olduğunu düşünmüştüm. Biz atletizme yatkın olmayanların da göz zevkine hitap edebilmek için en azından şu dolgulardan biraz kurtulabileceğinizi düşünürdünüz."
"İstersen kışsız kaykay yapabiliriz? Kulağa biraz acı verici geliyor ama sapıklık yapma fırsatınız olduğu sürece sorun yok."
"Aynen öyle. Gördün mü? İşte bu mantıklı bir öneri."
"Tahtalara doğru itildiğimizde ne olacak? Ya da "kış üstü buza düşersek?"
"Ben fikir adamıyım. Lojistik umurumda değil."
Başını sallıyor ama eğlendiğini anlayabiliyorum. Onda sevdiğim şeylerden biri de bu. Rossi her zaman mutlu, rahat ve

işleri çok ciddiye almıyor. Düşünmeme izin verirsem, kendimi daha fazlasını ararken görebileceğim türden bir insan, ancak eşcinsel deneyimlerinin, sikime bile dokunmadığı bir oral sekse kadar uzandığı göz önüne alındığında, çok heyecanlanmayacağım.

Sevecen davrandığında bunu yapmamak zor olsa da.

Yine de kendime bunu okumaya izin veremem. Henüz değil. Umutların yıkılmasından daha kötü bir şey yoktur.

getiriliyor ve önümüzdeki sehpa yayılıyor. Yemek için birbirimizden ayrılıyor ve bakışlarım sürekli onun dudaklarına ve parmaklarını günahkâr bir şekilde yalamasına takılıyor.

"Hokeyi özlüyor musun?" Kendimi yaramaz düşüncelerden çalışarak soruyorum.

"Oynamak, elbette. Bir gün eğlence için bir takıma katılabilirim ama bu konuda hiçbir zaman büyük hayallerim olmadı."

Alnımı sıvazlıyormuş gibi yapıyorum. "Tanrıya şükür. Çok sempatik bir insan değilimdir, bu yüzden üzerimde hıçkırığa hıçkırığa ağlayan bir karmaşaya dönüşmüş olsaydın, yapabileceğim en fazla destek, daha fazla içki alırken omzuna hafifçe vurmak olurdu."

"Bu *büyük* bir şans çünkü *çoğunlukla* ayık kalmayı planlıyorum ve hiçbir şeyin buna engel olmasını istemem."

Umutlanmamaya çalışıyorum, ama sonra gidip böyle şeyler söylüyor ve birdenbire onu yatağında çıplak olarak hayal edebiliyorum. "Sana çarşafLARımın iplik sayısının çok yüksek olduğunu söylersem, bu seni ayık kalma konusunda teşvik eder mi?"

Kulağıma yaklaşırken gülüşü cızırtılı ve seksi. "İhtiyacım olan tek teşvik sensin."

"Bu gece tüm doğru kartları oynuyorsunuz, değil mi Bay Rossi?"

"Ve sen hep yanlış olanları yapıyorsun. Gerçekten istemiyorsun Beni çıplak gördün, ha?"

Omuz silkiyorum. "Sana yalvarmayacağım ya da bunun gibi çaresiz bir şey yapmayacağım."

"İlginç." Ona verdiğim tişörtü kaldırarak karın kaslarını ve seksi döl oluklarını ortaya çıkardı. "O zaman bunu kapalı tutacağım."

"Hayır, fikrimi değiştirdim. Yalvaracağım. Çünkü ben zavallı, susamış küçük bir adamım. İngilizce mi? Anladım. İtalyanca? Sen bana öğret, ben de yapayım." Ve bu evrensel bir kuraldır, böyle bir adam tepside sunulduğunda, dokunmak zorundasınızdır. Ben de öyle yaptım. Titrerken dalgalanan kaslarının hissi, başka şeylere ne kadar duyarlı olduğunu merak etmeme neden oldu.

Rossi elimi tuttu. "Sadece birkaç saat, değil mi?"

"Doğru. O zamana kadar ellerimizi kendimize saklayabiliriz." "Elbette. Çocuk oynacağı."

"Pasta hakkında konuşmaya devam edersen *yapamayacağım*. Çünkü o zaman kıcıını düşünürüm. Ve ona nasıl dokunmak istediğimi."

"Kıçım mı? O pantolonu giydiğinden beri gözümü ayırdığımı sanmıyorum. Çok müstehcen. Yemeğin geri kalanında ayakta kalma şansın nedir?"

"Kendini bu şekilde kontrol etmeni istemezdim, tatlım." Ama fark ettiği için seviniyorum. Bu girdaplı küçük sinirler uzun zamandır hissettiğim bir şey değil. İlişkiye girmek eğlencelidir. Boşalmak harika hissettiriyor. Ama gergin olmak? Kelebeklerin uçuşması?

Normalde bağışıklığım var.

Rossi hem özgüvenimi artırıyor hem de beni kusacak kadar endişelendiriyor.

Ve buna bayıldım.

CHAPTER 8

ROSSI

I daha yemekten arkadaşım Dylan'dan bir mesaj aldım. Tyson'ın zaman uçup gidiyor. Komik ve beklenmedik biri ve ona neden bu kadar ilgi duyduğumu anlayamıyorum, Ama bunu analiz etmek de umurumda değil. Kendimi iyi hissettiğim şeyi yapıyorum ve Tyson'la takılmak bana hokey oynarken aldığım keyfin aynısını veriyor.

Belki de hokey bittiği için onun yerine geçecek birini arıyorum. Belki de Tyson'a bağlandım çünkü o benim son çılgın üniversite deneyimimdi ve hayatımın geri kalanına devam etmeye düşündüğüm kadar hazır değilim.

Her ne ise, umurumda değil. Şu anda bilmeme gerek yok.

İhtiyacım olan şey bu adamı bir kulübe götürmek, dans etmek, flört etmek, içmek ve daha sonra, eğer yeterince cesursam, ona beklediği şeyi vermek istiyorum.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordum. "Çocuklar zaten orada."

Tyson kokteylinin kalanını bitirir. "Hazır." Onu durdurduğumda cüzdanını çıkarmaya gitti.

"Daha önce tuvalete gittiğimde ödedim. Sana çıkma teklif ettim, o yüzden ben ödüyorum." Şu anda harcanabilir bir geliri olmadığını da biliyorum.

"Sana izin vermemeliydim-"

"Evet, öyle yapmalısın. Sizinle aynı miktarda maaş alıyorum ama kira ödemek zorunda değilim."

"Bir sonraki yerde size içki ısmarlayacağım."

"Elbette," diyorum ama orada da ödeme yapmasına izin vermiyorum. Israrcı. Bunu ona vereceğim.

Bir kulübe gitmek için hala nispeten erken olduğundan, neredeyse hiç sıra yok ve hemen içeri alınıyoruz. Dans pistine yakın bir kokteyl masasının etrafında duran arkadaşlarımı hemen fark ediyorum.

"Önce içki alacağız," diyorum Tyson'ın kulağına ve onu bara doğru sürüklüyorum. "Ne istiyorsun? Bir kokteyl daha mı?"

"Yok, ben birayla iyiyim."

Ona göz kırpyorum.

"Önce arkadaşların hakkında bir fikir edinmek istiyorum. Güven bana, ne yaptığımı biliyorum. Bu benim ilk rodeom değil."

"Eşcinsel rodeoları var mı?"

"Evet. Ama boğa yerine seksi erkeklere biniyorsun."

Kendim için bir kokteyl sipariş etmek istiyorum, çünkü Tyson'ın arkadaşlarımın aşağılık fikirlere sahip olma ihtimaline karşı parlaklığını azaltma ihtiyacı, konuşmak ve kalkmak istememe neden oluyor. Sanırım CU'da oynamak bana insanların ne olursa olsun oldukları gibi davranmalarına izin verme konusunda güçlü bir irade kazandırdı.

Ama o bu ibnelik işini benden çok daha uzun süredir yapıyor ve önce rahatlaması gerekiyorsa, ona baskı yapmayacağım. Bu yüzden yumuşuyorum ve iki bira sipariş ediyorum, Tyson ödememi engellemeden önce kartımı barın üzerine atıyorum.

"Bunu satın almam gerekiyordu," diyor.

Kulağına doğru eğildim. "Ödemene asla izin vermeyecektim. Bil diye söylüyorum."

Bana kaşlarını çatıyor, ama sonra yanağını öpüyorum ve gülümsemesi geri geliyor.

Onu masaya götürüyorum ve erkeklerin yaptığı el sıkışma, sırt tokatlama şeyini yapıyorum çünkü... nedenini bilmiyorum. Sanırım toplumun iki erkek arkadaş arasında kabul ettiği sevgi seviyesi bu. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Şimdi bunun tuhaf olduğunu düşünüyorum. Üniformalı sporcular takım arkadaşlarının kışını tokatlar. Saha ya da buz dışında, bir erkeğe sarılmak? Kabul edilemez.

Anla işte.

"Dylan, Lochie, Clint, bu Tyson." Tyson'ı gösteriyorum, o da kibarca el sallıyor.

Hepsi başlarını sallayıp selam veriyorlar.

"Kız arkadaşlarımız dışarıda bir yerde." Dylan dans pistini işaret ediyor.

Diğer iki adamın bakışları Tyson ve benim aramda gidip geliyor.

Tyson birasını yudumluyor ve bakışları görmezden gelerek ritme ayak uyduran tüm bedenlere bakıyor. Bize doğru bakan kız grubunu fark etmiş olmalı, çünkü içkisini bırakıp "Çok eğlenceli görünüyor" diyor ve ben daha cevap veremediğimden zıplayarak uzaklaşıp onlara katılıyor.

Dylan yaklaşıyor. "Bir arkadaşını getireceğini söylediğinde, bir kadını kastettiğini sanmıştım. Ya da, bilirsin, bir hokey arkadaşı."

"Tyson UVM'ye gitti ve şimdi babam için çalışıyor."

"Ah, bu her şeyi açıklıyor." der gibi başını eğiyor. Ama... tam olarak neyi açıkladığını bilmiyorum. "Burada birlikte olabileceğinizi düşündük."

Dikkatim onunla bizim konuşmamıza odaklanmış olan diğer ikisi arasında gidip geliyor. "Öyle olsaydık bir sorun olur muydu?"

Clint, Lochie'yi dürtüyor. "Sana onun yanağını öptüğünü gördüğümü söylemiştim." "Burada hepimiz iyiyiz," diyor Dylan.

"Ben sadece ... bilmiyorduk ..." "Komik hikaye. Ben de bilmiyordum." Omuz silkiyorum. "O son dakikada *gelen* bir *lege*, fevri şeyler yaptığım tüm yıllarımın bittiğini düşündüğüm yerde *bitti*. Bundan ne kadar hoşlanacağımı bilmiyordum. Ya da onu."

"Yeterince adil. O zaman kadınlarımızla olması konusunda endişelenmemize gerek yok sanırım."

Tyson her zaman yaptığı gibi, her zamanki büyüleyici kişiliğiyle kızları güldürmeye ve dans ettirmeye başladı bile.

"Ben o kadar ileri gitmezdim. Bu teknik olarak ilk randevumuz ve o aslında biseksüel. Ne kadar mağara adamı olabileceğini mi göstermek istiyorsun?"

Dylan içkisini yudumlar. "Biz erkekler. Kadınları sahipleniriz." Bir yudum daha almaya gidiyor ama göz ucuyla bana bakıyor. "Bunu söylediğimi Katrina'ya söyleme. Taşaklarımı koparır."

Bir kahkaha patlattım. "Sırrın benimle güvende. Ama eğer gidip ona sahip çıkmayacaksan, sanırım gidip ona sahip çıkmam gerekebilir."

Dylan iç geçirir. "Beni göstermene izin veremem. Kat'e bu gece onunla dans edeceğime dair söz vermiştim."

Clint ve Lochie'den ayrılıp dans pistindeki diğerlerine katılıyoruz. Dylan doğruca esmer kızın yanına gidip onu kendine çekerken, ben de kolumu Tyson'ın beline dolayıp onu kendime doğru çekiyorum.

Gözleri açılıyor ve ben gülümsüyorum.

"Biliyorlar. etmiyorlar. Şaşırdılar belki ama sorun yok." "Emin misin?"

"Eğer değillerse, bunu öğrenmek üzereyiz." Eğiliyorum ve dudaklarını usulca öpüyorum. İffetli ve yeterince uzun değil ama bu güven vermekle ilgili.

Geri çekildiğimde kimse farklı davranmıyor.

Dylan kız arkadaşıyla dans ediyor ve diğer iki kız da birbirleriyle dans ediyor.

Tyson'ın omuzlarından ayrılan gerginliği hissedebiliyorum. Onun ve bizim durumumuzdaki herkesin böyle hissetmek zorunda olmasından nefret ediyorum ama sanırım queer topluluğunda bu yaygın bir durum.

Tabii ki dışarıdan gördüm. Bazı maçlarımızda aptal insanlar bağırıp çağırıyor. Kendi takım arkadaşlarımız cahilce şeyler söylüyor. İlk defa olayların diğer tarafında yer alıyorum.

Hayranı değilim.

Ama ben Tyson hayranıyım, yani her şey eşit. Ya da onun gibi bir şey. Buna katlanacağım çünkü onunla yaşadığım eğlence, dışarıdan gelen fikirler hakkında endişelenmek söz konusu olduğunda içimdeki iğrenme hissinden daha ağır basıyor.

"Dans et benimle," diyorum ona.

Kollarını boynuma doluyor. "Beklediğim şey sen değildin. Hem de hiç."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

Birbirimize yaslanıp kalçalarımızı ritme göre hareket ettiriyoruz, gıcırıyor ve müziğin içinde kayboluyoruz.

Tyson'ın mavi gözlerine bakıyorum. Gülümsüyor, dudakları çok cezbedici ve tam orada.

Onu tekrar öpmek istiyorum. Düzgünce, onun evinde yaptığım gibi. Dışarı çıkmayı iptal etmeye ve çatı katındaki yatağına tırmanıp onu aşağı atmaya çok yaklaşmıştım.

Dylan omzuma vuruyor. "Biraz daha içki alacağız."

Ona el sallıyorum ama Tyson beni de yanlarına çekiyor.

"Arkadaşlarınla vakit geçirmelisin," diyor Tyson. "Ben tuvalete gidiyorum."

Yemin ederim orada bir yerde bir davet var ama bana olduğum yerde kalmamı söylüyor.

Birkaç dakika sonra elinde iki yeni birayla geri geldi ve birini bana uzattı. "Ben de sinsi olabilirim."

Biraz daha içiyoruz ve sonra de terli ve mutlu olana kadar dans ederek alkolü atıyoruz. İlk sorgulamadan sonra, lise arkadaşlarım Tyson ve benimle iyi anlaşıyor ve orada olduğumuz süre uzadıkça,

Tyson kabuğundan çıkıyor ve her geveze haline bürünüyor. Bir noktada Dylan'ın kız arkadaşıyla gömleklerini değiştiriyor çünkü "Bu üst pantolonuma uyuyor!"

Erkeklerden birinin bu konuda sorun yaşadığı tek an, Katrina'nın tişörtünü çıkarıp birkaç saniyeliğine sadece sütyeniyle durduğu andır. Dylan onun arkasında duruyor ve göğüslerini kulübün geri kalanından çalışıyor.

Diğer herkes bunun komik olduğunu düşünüyor.

Plan, bir aşamada yer değiştirmeleri, ancak dans pistinde geçirdiğim bunca zamandan sonra, serbest bırakılmadan önce ona karşı daha fazla sürtünmeye dayanamıyorum.

"Buradan çıkmamız gerek," diyorum kulağının dibinde. "Seni boşaltmak istiyorum."

"Gidiyoruz!" Tyson anons ediyor. Katrina'ya kulağıyla bir telefon işareti yapıyor ve sonra beni kulübün arka tarafına doğru bir koridora sürüklüyor.

"Ayrılacağımızı sanıyordum?" Ben soruyorum.

"O kadar bekleyemem." Tyson yangın çıkışını itti ve beni ara sokağa çekti.

Üzerimde o kadar hızlı dönüyor ki, sırtım tuğla duvara çarpıyor ve dudaklarım beklenti içinde bekliyor. Beni sertçe öpüyor ve dilini ağzımın içine sokuyor.

Görünüşe göre sertlikten hoşlanıyorum çünkü başını kucaklarken ve öpücüğünün sıcaklığına uyarken aletim çoktan sertleşti. Tyson'ın tadı bira ve şehvet gibi ve bana karşı hareketleri yasadışı olmalı. Aslında, muhtemelen yasadışı.

Geri çekiliyorum. "Bana ikimizi de uygunsuz teşhirden tutuklatacak bir şey yaptırmadan önce buradan gitmeliyiz."

"Mm, sözler, sözler. Biraz uygunsuz poz kimseye zarar vermez." Tyson fermuarıma uzandı.

"Burada inebiliriz ya da senin evine dönüp benden istediğin şeyi sana verebilirim. Gerçekten istediğini söylediğin şeyi..."

Elleri donuyor ve bana bakmak için geri çekiliyor. "Beni becermek mi istiyorsun?"

Tek bir kelime bile edemedi başımı sallıyorum. "Ne kadar hızlı Uber çağırabilirsin?"

CHAPTER 9

TYSON

I Bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki gerçekten gerginim.

Bu sadece seks, ki biliyorum. Ama sonra bakıyorum Rossi ve içimde bir şeyler kıpırıyor. Onu dairemin içine çekip banyoya götürürken gülümsememe neden oluyor.

Banyom o kadar küçük ki ikimize ancak yer var. Düşün düğmesine basıyorum ve suyun ısınmasını beklerken Rossi'ye dönüyorum, hissetmediğim bir güven yansıtıyorum.

"Bundan emin misin?"

Bakışları açıkta kalan göbeğime düşüyor ve dudaklarını yalarken bedenim ısınıyor. "Tamamen. Artık benden kurtuluş yok."

Yüzü düştüğünde eşcinsel tanrılara teşekkür etmek üzereydim.

"Ah, yani, eğer istersen . Tabii ki. Ben- ben değilim-"

Onu bir öpücükle susturdum. "Kahretsin, çok pürüzsüzsün, Gian Rossi." "Sanırım ne kadar gergin olduğumdan bahsetmemeliyim."

"Kesinlikle olmaz. Çünkü o zaman ben de gergin değilmişim gibi davranabilirim."

"Sen mi?" Gülüyor, elleri belimde geziniyor. "Ne zaman bir şey hakkında gergin oldun ki? Canın acıyacak diye endişelenmiyorsun, değil mi? Çünkü dikkatli olacağım."

Lanet olsun, onun koca, tatlı kalbine. "Merak etme, bu an için olimpik bir spormuş gibi çalıştım. Bu konuda kesinlikle endişelenmiyorum."

"O zaman ne-"

Bir iniltiyle sözünü kestim. "Bana bunu söyletme."

"Neyi söyletme?"

"Yok bir şey. Bunu tuhaflaştırma."

"Tyson..." O kadar geniş gülümsüyor ki gamzesi patlıyor ve ona karşı koyacak gücüm kalmıyor.

"İyi. *Belki* gergin , ki , birlikte olduğum adamdan hoşlandığım için olabilirdi. Birazcık. Belki."

Alnını benimkine doğru eğiyor. "Ben de senden hoşlanıyor olabilirim."

Ayak parmaklarımın ucuna basarak dudaklarımızı birbirine yapıştırıyorum ve neredeyse nefesim kesilene kadar onu öpüyorum. Rossi beni öptüğünde utangaç sevgilim kayboluyor, dili ona vermekten çok mutlu olduğum hakimiyet için savaşıyor. Sert vücudu benim, daha doğrusu Katrina'nın tişörtünün eteğine uzanıp onu üzerime doğru iterken kayıyor.

Bir gümbürtü duyulur ve Rossi dirseğini tutarak geri çekilir. "Ow. Komik kemiğime vurdu." Gülüyor ama içinde bir parça acı var.

"Gördüğüm kadarıyla koruyucu giysiler olmadan o kadar da zor değil." Ön tarafa geçip gömleğini dikkatlice çıkarıyorum.

"Seni becermek üzere olan adamla gerçekten dalga mı geçeceksin?"

"Benim hatam." Dirseğini öptüm. "O yaramaz duş, sana bir boo-boo."

"Bu daha iyi." Parmaklarını göğsümden aşağı, karnımın üzerinde gezdiriyor ve gözleriyle yolu takip ediyor. Parmaklarını taytıma daldırıp aşağı doğru itmeye başladığında banyo hızla buharla ve kurumuş ter kokumuzla doluyor.

"Mm ... *tanga* mı?" Elleri çıplak kıcıma yaklaşıyor. "Kahretsin, bu çok ateşli."

"Düzgün bir şekilde aksesuar takmalıyım." Ama onu kızdırma ihtiyacım, üzerimizden çıkardığımız her kıyafetle birlikte çözülüyor. Sırada onun iş pantolonu var ve sonra ikimiz de iç çamaşırlarımızla duruyoruz, ereksiyonlar malzemeyi zorluyor.

Yutkunuyor.

"Yine mi gergin değilsin?"

"Birazcık." Ama bana dokunmayı bırakmadı. Bakışlarını vücudumda gezdirmeyi, tekrar tekrar sikimin üzerine indirmeyi bırakmadı. "Bu sefer sana dokunmak istiyorum."

"Buna güveniyor gibiyim."

Başparmaklarını tangaya geçiriyor ve aşağı doğru itmeye başlıyor. Sonra yere düşer düşmez külotu da onu takip ediyor.

"Siktir..."

"Komik, ben de aynı şeyi düşünüyordum." Sırıttım. "Eğer ne yapacağından emin olamadığın için , seninle konuşabilirim."

Gülümsemesi beklenmedikti. "Bu benim ilk anal rodeom değil." Göz kırıyor. "Seni yakaladım."

Başım geriye düşüyor. "Sakin ol atan kalbim. Sanırım az önce on kat daha ateşli oldun."

"Bu mümkün mü ki?"

Elini tutuyorum ve ağrıyan sikimin etrafına sarıyorum. "Hells yes, it öyle."

Rossi beni okşarken nefesi derinleşiyor, ilk başta emin değildi ama saniyeler geçtikçe kendinden daha emin oluyor.

"Tyson?" "Evet."

"Bu çok sıcak."

Benimle aynı anda hareket ediyor ve dişlerini gıcırdatan bir öpücükle beni yarı yolda karşılıyor. Dili ileri doğru fırlıyor ve beni yerden kaldırırken elleri kalçalarımın arkasına yapışıyor.

Kollarına atladım ve-

Çatlak.

"Siktir!" Dizim lavaboya o kadar sert çarpıyor ki, acı bacağıma yayılıyor.

Rossi kıkırdamasını bastırarak duşa giriyor ve beni duvara yaslıyor. "Bu işi bitiriyoruz."

"Kesinlikle seks sırasında beklediğim türden çürükler değil." "İyi misin?"

"Kırılmış olabilir ve biz durmayız. Görmezden gelin. Devam edin."

"Bana iki kez söylemene gerek yok." Elleri geziniyor ve ağzı boynumla omzumun birleştiği yere inerek beni çılgına çeviriyor. Ona doğru kıvrılıyorum, ellerim sırtından aşağıya doğru iniyor ve kıkına yaklaşıp onu kendime doğru çekiyorum. Aleti benimkiyle aynı hizaya geliyor ve birlikte inliyoruz.

Sürtünme, üzerimize dökülen sıcak suyla birleşince sikim zonkluyor.

"Belki de bunu bitirip yukarı çıkmalıyız."

"Yakında." Rossi hınzır bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Önce seni hazırlamalıyız."

Ayaklarım yere değiyor ve Rossi dizlerinin üzerine çöküyor.

Suyla topaklanmış kirpikleriyle bana bakıyor, siyah saçları başına yapıyor ve ben aşırı ısınacakmışım gibi hissediyorum. Sonra yavaşça öne eğiliyor ve ağzını sikimin başına kapatıyor.

Ve hayır, *şimdi* aşırı ısınacağım.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, kendimi tutmak ve beni ne kadar ettiğinden başka bir şey düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Çünkü bu gece sikileceğim, lanet olsun ve hiçbir şey bunu durduramayacak.

"Tatlım, şu anda yaptığın şeyi ne kadar de - ve *gerçekten*, *gerçekten* seviyorum -, popo meselesine gelmeliyiz, yoksa boşalacağım."

Bacaklarımdan birini tutup omzuna asıyor. "Sakin ol, oraya geliyorum. Suyu çek."

Duş başlığını başka yöne çeviriyorum ve o da başını bacaklarımdan arasına eğiyor.

Rossi bir parmağını deliğimde gezdirirken diğer eliyle taşaklarımı tutuyor. Onun dokunuşuyla rahatlarken başım fayansa yaslanıyor ve dili dışarı çıkıp boyunca yaladığında ağzımdan bir inilti dökülüyor.

Bu kadarı bile inanılmaz. Rossi üzerimde çalışmaya devam ediyor, daha fazla parmak ekliyor, ağzı beni diliyle becerene kadar daha derine bastırıyor. İnlediğime eminim ama vücudumu ne kadar inanılmaz hissettiğimden başka bir şekilde değerlendiremiyorum.

Aniden geri çekilir ve ayağa kalktığında gözleri kararmış ve . "Hazırsın. Burada ya da ..."

"Malzemeler üst katta." Aceleyle duşu kapatıyorum ve ikimize de havlu almak için ona doğru uzanıyorum. Alan çok dar, sürekli ona doğru bastırılıyorum ve banyo odamın çok küçük olduğunu düşündüğüm yerde, şimdi tam olarak mükemmel boyutta gibi hissediyorum.

Çatı katıma kadar olan kısa yürüyüş aletimin biraz olsun yatışmasına yardımcı oluyor, ama çatı katına çıkan merdiveni tırmandığımda hâlâ o kadar sertleşmiş oluyorum ki, beni takip ederken nasıl bir manzarayla karşılaştığı umurumda değil.

Doğruca prezervatiflere ve kayganlaştırıcıya gidiyorum, yatağıma düşüp onları yanıma bırakmadan önce acelemden çok fazla çekiyorum.

Rossi prezervatif şeridini kaldırırken kıkırdıyor. "Altı, ha? Daha fazlasını isteyip istemediğinize karar vermeden önce neden ilkini aradan çıkarmıyoruz?"

"Tekrarlama ihtimali olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Üzerimde sürünüyor. "Bütün hafta sonu bana söz verenin sen olduğuna eminim."

Ağırlığını kendime doğru çekiyorum ve onu derin bir öpücüğün içine çekiyorum. İnemelerimi yutuyor ve bana sürünüyor. Yanımızda el yordamıyla dolaşırken kalbim boğazıma kaçıyor ve kayganlaştırıcıyı açarken çıkardığı keskin sesi duyuyorum.

Beni parmaklamaya başladığında inliyor, prostatıma ulaşana kadar daha derine ve daha sert bastırıyor ve uyluklarımı titretiyor.

"Siktir." Körü körüne prezervatife uzanıyorum ve elim temas onu diğerlerinden ayırıyorum ve Rossi'nin şaftından aşağı yuvarlamadan önce yırtarak açıyorum.

Parmaklarını benden çekiyor ve kendini ön kollarının üzerinde tutacak şekilde yeniden konumlanıyor. "İyi misin?"

"Hayır." Surat astım. "Sana içimde ihtiyacım var." "Doğru. Yeterince bekledin."

Aşağı uzanıp sikini transıma beni öpüyor. Bir beklenti patlamasıyla sarsılıyorum ve sonra ileri doğru itiyor, bana çok uzun zamandır özlemini çektiğim lezzetli yanmayı veriyor.

İnemem uzun ve gürültülü.

Her şey umduğum kadar muhteşemdi. Dibe vuruyor ve sikinin etrafındaki gerginliğim beni lezzetli bir şekilde dolu hissettiriyor.

Kalçalarımı kaldırıp ona sürünüyorum, ayak bileklerimi arkasına bağlıyorum. "Becer beni. Lütfen."

"Mm." Rossi o kadar mutlu görünüyor ki zar zor konuşabiliyor.

Yüzünü boynuma gömüyor, tenimde bir noktayı emiyor ve kalçalarını yavaşça, şehvetli bir şekilde yuvarlayarak beni becermeye başlıyor.

Ellerim sırtındaki her kas hareketinin haritasını . Omurgası boyunca ilerliyorlar, omuzlarını kavırıyorlar, her sinirini canlandırırken onu bana tutuyorlar. Lanet olsun, o mükemmel. Bunu onunla paylaşabilmeyi seviyorum.

Ama içimden bir ses yüzlerce kez sikilmiş olsam da fark etmeyeceğini söylüyor; bunu hep hatırlayacağım.

"Oh, lanet olsun..." Bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum, onu daha hızlı cesaretlendirmeye çalışıyorum. Geri çekilirken homurdanıyor ve ben onu durduramadan içimden çıkıyor.

"Sen ne..."

Kalçamı itiyor. "Dön."

Çabucak yanıma dönüyorum ve o da arkamdan yaklaşıyor.

"Seksi, çok seksi," diye mırıldanıyor tekrar içeri kayarken. Üst bacağımlı kaldırıyır ve diğır elini saçlarıma gömüyör, beni öpebilmek için başımı çeviriyor.

Ağzı aç, talepkâr, beni bir amaç uğruna becermeye başlıyor.

Her şey ağır nefesler ve düşük soluklarla, yarışan kalpler ve terden kayganlaşmış vücutlarla, birbirlerine karşı umutsuzca hareket ederek gerçekleşiyor. Her itışı karşılamak için geri itiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasına ...

Rossi ikimizi de yuvarlıyor, beni yüzüstü yatağa itiyor ve vücuduyla üzerimi örtüyor. Her itişinde homurdanmaya başlıyor, kalçaları kıcıma sertçe çarpıyor, içimde tüm vücudumu titreten o noktaya ulaşıyor.

Dudaklarından dökülen sesler, tenimdeki elleri, adımını haykırırken sesinin alçak, çakıllı tınısı.

Altıma uzanmak ve sikimi kavramak için çabalıyorum. Kendimi boşaltmaya başladığımda çarşaf larım dölden geçilmiyor. Çoktan yaklaştım, uç noktaya gittikçe yaklaşıyorum, beynimin bağlantısı kesiliyor, vücudum uğulduyor, taşak larım sıkılıyor ve sonra ...

"Nrg." Orgazmım içime çökerken haykırıyorum, Rossi içime girmeye devam ederken sikimin her zonk laması rahatlama getiriyor.

"Yaklaştım... çok yaklaştım..."

Ona doğru itmeye devam ediyorum, prostatım aşırı duyarlı hale geliyor. Rossi'nin kolları etrafımda sıkılaşıyor ve onun boşaldığını görmek için başımı yana eğiyorum.

Gözleri kapanır ve vücudu sertleşirken ağzı açık kalır.

Sikinin içimde seğirdiğini hissetmek inanılmazdı ve ezici ihtiyaç kaybolduğunda bile, bunu tekrar yapmak istediğimi zaten biliyordum.

Bana doğru düşüyor, kemiksiz ve umarım benim kadar inanılmaz hissediyordur.

"Bana hayal ettiğin gibi yaşadığımı söyle," diye şaka yapıyor, hâlâ nefesini tutmaya çalışıyor.

"Sen yaptın." Arkama uzanıyorum ve o çekip gitmeden onu tutuyorum. "Ama daha işim bitmedi."

"Geldiğini sanıyordum?"

". " Gözlerim yastığıma kapanıyor ama de onu bırakmıyorum. "Ama orada kal. Kalabildiğin kadar uzun süre. İçimde seninle olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin."

Bu şekilde uykuya dalabilirdim. İyice sikilmiş ve hâlâ onunla doluyken. Kollarının kırımını gıdıkladığını, vücudumun onun etrafında gerildiğini hissetmekle ilgili, sekste pek sık hissetmediğim çok samimi bir şey var.

Saçlarımı geriye tarıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor, sonra sırtıma yerleşiyor. "Bunu daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değilim."

"Ne alabilirsem alacağım."

Bunun seksten daha fazlası için geçerli olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bu o.

Beni böyle hissettiriyor.

Kendine güveni ve utangaçlığı, sert vücudu ve yumuşak gülümsemeleri.

Hepsini istiyorum.

Ne vermeye hazırsa.

CHAPTER 10

ROSSI

Tyson'ın eli göğsümden aşağıya doğru iniyor, ta ki-
Yakalıyorum ve sıkıca kavıyorum. "Bunu yapıyorsun çünkü ben
"Gitmem gerektiğini söyledin, değil ?"

"Hiç de değil. Ben masumum. Sadece sana dokunmamak çok zor."

"Mmhmm, tabi. Bunun beni baştan çıkarmaya çalışmakla bir ilgisi
yok.

kal. Yine mi?"

Bugün Pazar öğleden sonra ve Tyson'ın yatağından kalkıp aile
yemeği için eve gitmem gerekiyor. Dün Tyson uyurken ona kahvaltı
ısmarladıktan sonra ayrılmak niyetindeydim, ama sonra uyandı ve onu
kandırdığım için bana teşekkür etmekte ısrar etti - onun sözleri, benim
değil - ve böylece yatağında otuz küsur saat daha kaldım. Onun
üstünde. Ona sakso çektim. Onu becerdim. Birbirimizi boşalttık.

Artık başka bir erkeği nasıl boşaltacağımı bilmediğimi iddia
edemem. Eminim yeteneklerime biraz ince ayar yapmak gerekebilir,
ama Tyson kesinlikle şikayetçi değil.

Hayır, daha fazlasını istiyor. Adam durmuyor. Gerçi ben de bundan
şikayetçi değilim.

Tyson sırt üstü yuvarlanır ve suratını asar. "Peki. Eve gitmene izin
vereceğim. Sanırım."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalkıp önce iç çamaşırımı sonra da pantolonumu giyiyorum. "Yarın işte görüşür müyüz?"

"Oğlunun bu hafta sonu bana yaptığı onca kötülükten sonra babanın gözlerinin içine nasıl bakacağım?"

"Hmm, eğer sana hafta sonunun nasıl geçtiğini sorarsa, lütfen ona orgazmik olduğunu söyleme."

"Oh, kesinlikle hayır. Hayır, hayır, hiçbir şekilde babana bir şey söylemeyeceğim. Callaghan ve Robson'a benim için iyi şeyler söylemesini istiyorum."

"Senin için iyi şeyler söyleyebilirim."

"Evet, ama iş tavsiyesi istiyorum, 'Sikimi çok iyi kaldırıyor' değil."

Sırtıyorum. "Yeterince makul. Kim bilir, belki de böyle bir yetenek arıyorlardır."

Tyson bana kaşlarını çattı.

Ellerimi kaldırdım. "Sadece seninle dalga geçiyordum." Giyinmeyi bitiriyorum ve hâlâ yataktayken ona doğru eğilip veda öpücüğü veriyorum.

Dudaklarımız yumuşak bir şekilde birleşiyor, ama bu hafta sonu onu her öpüşümde olduğu gibi, bir kez başladığımda durmak zor oluyor.

Ellerini enseme atıp beni yakın tutmaya çalıştığında bile kendimi geri çekilmeye zorluyorum.

"Gitmeliyim," diyorum dudaklarına karşı. "Eğer orada olmazsam büyükannem beni öldürür."

"Küçük, yaşlı bir kadından korkman çok şirin."

"Hiç kızgınken İtalyan bir kadın gördünüz mü? Korkunçtur."

Tyson homurdanıyor, sonra da kirli oynuyor. Telsizi atıyor ve uzun, zayıf, çıplak vücudunu ortaya çıkarıyor. Aleti sertleşmiş ve birlikte geçirdiğimiz bir hafta sonundan sonra tadına bağımlı oldum ve eğilip-

"Hayır, hayır, hayır." Topuklarımın üzerinde dönüyorum. "Gitmem gerek." Pratik bir şekilde merdivenden aşağı uçuyorum, çantamı alıyorum ve Tyson'ın kahkaha sesleri arasında çıkıyorum.

Bir Uber çağırıyorum ve gelmesi sadece birkaç dakika sürüyor. Teşekkürler Boston. Burlington'da Uber istiyorsanız beklemeye hazır olmalısınız. Soğukta. Ne kadar sürerse sürsün.

Eve varıyorum ve kapıdan içeri girdiğimde annemle babamın kaşları çatılıyor.

"Umarım buna değmiştir," diye şarkı söylüyor babam. Annem göğsüne vuruyor.

"Öyleydi. Gidip dünyanın en hızlı düşünu ve birazdan aşağıya döneceğim."

Boş bakışlarını aceleyle terk ediyorum. Garip bir konuşma olacağından emin olduğum konuşmayı yapmadan önce konuyla ilgili düşüncelerini toplamak için birkaç dakikaları var. Bir erkekle birlikte olmamı sorun etmeyeceklerini zaten söylediklerini biliyorum ama teorik olarak bunu desteklemekle fiilen yapmak farklı şeyler.

Aşağıya indiğimde mutfakta yaptıklarını bırakıp bana bakıyorlar.

Sonra kapı çaldı ve ben gülümsedim. "Oh, yazık. Bu konuşmanın daha sonra yapılması gerekecek."

Nonna'yı içeri almak için kapıyı açtım. Bana bakıp her bir yanağımı öptükten sonra "Yeterince yemiyorsun" diyor.

Tabii ki .

Babamın erkek kardeşi Lorenzo Amca da arkasından geliyor ve elleriyle kadının susmayacağını işaret ediyor. Kucaklaşıyoruz ve sonra Nonna'yı mutfğa kadar takip ediyoruz, da "düzgün" yapabilmek için hemen işi devralıyor. Görünüşe göre annemin yemekleri asla yeterince iyi olmuyor.

Nonna her zaman haklıdır.

Onun burada olmasının tek iyi yanı, annemle babamın bütün hafta sonu nerede olduğum konusunu açmayacaklarını bilmem.

İyi bir çocuk gibi masayı hazırlıyorum ve annemle babamın bakışlarıyla beni takip etmelerinden kaçınıyorum.

Yemeğe oturduğumuzda, Nonna hemen benimle ilgilenmeye başladı. "Ee, Bay Mezun, ne zaman birlikte olacak güzel bir kadın bulacaksın?"

"Senin hoş tanımın nedir?" Şaka yapıyorum. Annem beni masanın altından tekmeledi.

"İşletme fakültesine gidecek," diyor babam. "Ondan sonra ilişkiler ve yuva kurma konusunda endişelenebilir."

"Hayır," diyor Nonna. "O zaman sadece parasını isteyen biriyle birlikte olur. Elinde hiçbir şey yokken onu kilit altına almalı."

Boston'daki bir kahverengi taş hiçbir şey demezdim, ama yine de burası benim değil. Ailemin evi. Ama bu, ailemin parası olduğu için potansiyel bir ortağın dolar işaretleri görebileceği gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Sonunda, bunların hepsi benim ve Marco'nun olacak. Ben de

muhtemelen onu satın alırım çünkü param olacak. Marco liberal sanatlar eğitimi alıyor. Tüylerim ürperiyor.

"Ona biriyle evlenmesi ve çocuk sahibi olması için baskı yapmayacağım. Senin zamanındaki gibi değil, anne. Bazı insanlar çocuk bile istemiyor."

Hadi baba!

"Hayatını istediği gibi yaşayabilir."

Gülümsememi durdurmak zor ama Nonna'nın hatırı için deniyorum. Babam gerçek kelimeleri söylemiyor olabilir ama ne olursa olsun bana destek olacağını bilmemi sağlıyor.

* * *

Ertesi gün, Tyson'ı beklediğim gibi dinlenme odasında bulamıyorum. Daha sonra onunla paylaşmayı planladığım yemek artıklarını buzdolabına koyuyorum ve Mitch'in ofisine gidiyorum.

Babamın ofisinde Tyson'ın kafasının arkasını gördüğümde, neredeyse bir bahane bulup içeri girip merhaba demek istiyorum ama babam artık hafta sonu takıldığımı bildiğinden, bunu yaparsam çok açık olacağını düşünüyorum.

Nonna gittiğinde ve olduğumu sorduklarında, kimliklerini gizli tutmak istediğime dair bir bahane uydurdum ve yalan söyleyerek dışarıda olmadığını ve tanıdıkları biri olmadığını söyledim.

Sanırım bir lise arkadaşı olduğundan şüpheleniyorlar.

Yalan söylemek istediğimden değil, ama onlara söylemeyi hiç planlamamıştım ve saklamak istemediğim için ağzımdan kaçtı. Tek sorun, Tyson'la bu konuşmayı henüz yapmamış olmamdı ve hak edilmedikleri halde çalışma puanı alma konusunda paranoyak olduğumu biliyorum.

Ayrıca babamın Tyson'ın bu işi almak için beni kullandığını düşünmesini istemem.

Göğüs duvarına çarptığımda hala onlara bakıyordum.

Mitch gözlerinde eğlenen bir parıltıyla bana bakıyor. "Dikkatin mi dağıldı?"

" "

"Hadi işe koyulalım." Topuklarının üzerinde dönüyor ve ben de onu takip ederek tarihin en uzun gününü geçireceğim ofisine giriyorum.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, sabırsızlanıyorum ve Mitch bana yemek için sadece beş dakikam olduğunu ve sonra işe dönmemiz gerektiğini söylediğinde, yemek yemekten vazgeçiyorum

Tyson'ı kırtasiye dolabına çektiğin için öğle yemeği.

Sanırım bunu beklemiyordu, çünkü onu içeri raflara doğru ittiğimde bir gıcırtı çıkardı.

"Umm, merhaba."

"Merhaba." Sonra onu kadar sert öptüm.

Kalçasını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum, sikim iş pantolonumu deliyor.

"Bensiz bir gece geçiriyorsun ve mağara adamı gibi davranıyorsun. Bu tür davranışları teşvik etmek istemiyorum."

"Saçmalık."

Tyson kıkırdar. "Çok haklısın, ama en azından nefret ediyormuş gibi yapmam gerektiğini düşündüm. Bilirsin, zehirli erkeklik ve tüm o caz. Şimdi ırzıma geç."

Gülüyorum ama bu bir iniltiye dönüşüyor. "Keşke yapabilseydim ama Mitch bana beş dakika verdi."

"İki dakikada indiğim olmuştur."

"Geçtiğimiz hafta sonu bana bir şey gösterdiyse, o da seninle iki dakikanın yeterli olmadığıdır."

"Aww, şimdi de benimle tatlı tatlı konuşuyorsun."

"Bu benim hediyem. İşten sonra ne yapacaksın?"

"Oh, ramen ve televizyonumla randevum var."

"Bu üçlü ilişkiyi dörtlü hale getirme var mı?"

"Birlikte çıkarken görülürsek baban şüphelenmez mi?" "Hmm, muhtemelen haklısın. Özellikle de ona açıldıktan sonra. ve annem dün."

Tyson'ın gözleri büyür. "Sen ne?"

"Onlara seninle görüştüğümü söylemedim, sadece hafta sonunu bir erkekle geçirdiğimi söyledim. İkisi de gerçekten destek oldular."

"Bu konuda senin adına sevindim, ama şimdi *gerçekten* birlikte görülmemeli." "Ama

ben seni görmek istiyorum."

Başını eğiyor. "Bu staj kadar sürecek?" "Çok uzun," diye sızlanıyorum.

"Seninle görüşmeye devam etmek istiyorum, gerçekten, ama ailene beni işe almamaları için bir sebep vermek istemiyorum. Ya da seninle görüştüğüm için beni işe almalarını. Bu işi hak ettiğim için istiyorum."

"Biliyorum, biliyorum. Ve bunu hak ediyorsun. Peki ya bu konuda daha sinsi davranırsak?"

Bakışlarını kaçırıyor ve belki de sadece bir hafta sonumuz
olacakmış gibi bir hisse kapılıyorum.
Lanet olsun.

CHAPTER 11

TYSON

B Asansör ofis katına gelmeden önce kendime akıllı bir adam olduğumu, geleceğimi kontrol ettiğimi ve aletimin yoluma çıkmasına izin vermediğimi hatırlatıyorum.

Zeki olmak *çok* .

Özellikle de kapılar açılıp Rossi muhteşem takım elbisesi, tatlı gülümsemesi ve sürekli kırılmamı bekliyormuş gibi bakan gözleriyle karşıma . Ki bu adil, çünkü ben de bunu bekliyorum.

İki uzun haftadır ona ağzımın suyu akıyormuş gibi davranıyor ve doğru şeyi yapmakta bu kadar kararlı olmamayı diliyorum. Kurallar, akıllı olmak kadar abartılıyor.

Kendime bu stajın neredeyse yarısında olduğumuzu hatırlatıp duruyorum ama bu da gerektiği kadar yardımcı olmuyor. Bu staj benim her şeyim, Rossi'yle olan şeyler ise sadece yeni. Hata yaparsam, gelecekle ilgili tüm umutlarımı ve hayallerimi bağladığım şeye kolayca odaklanabilmem gerekir ama gerçek o kadar siyah beyaz değil.

Rossi yanımdayken hissettiklerime hızla bağımlı hale geliyorum. İçimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyor, bana öğle yemeği getirmekten dış görünüşüme iltifat etmeye kadar birçok küçük yolla desteğini gösteriyor.

uyuyor, kolayca geri adım atıyor ve ben istedim diye bizi beklemeye alıyor.

Bu bana duyduğu büyük bir güven. Ve bize. Hâlâ çok yeniyiz ve ikimiz de birlikte olmak istiyoruz, ama beklemek zorundayız.

Ama sanki ben ona her şeyi anlatmadan o nedenlerimi biliyor. MBA yapmak için yeterince motive ya da finansal olarak yeterince istikrarlı değilim. Ve eğer Whitney tam zamanlı pozisyon için beni geçerse, bir sonraki adımımın ne olacağını gerçekten bilmiyorum.

Geçen gece panikle finans alanındaki diğer işlere baktım, sadece Boston'la sınırlı değildi, ancak giriş seviyesi pozisyonların sayısı endişe vericiydi.

Bay Rossi bana son zamanlarda ne kadar etkilendiğini söyleyip duruyor ve önemli müşterilerle yapılan toplantılara davet edildiğim için altımı ıslatmıyormuş gibi yapmak zorunda kaldım. Bu iş sadece istikrar açısından harika değil, aynı zamanda hoşuma da gidiyor. İnsanları, işi ve evet, Rossi'yi her gün görmeyi seviyorum.

Eğer rolü kazanmakta başarılı olursam, onun burada olmaması bir alışma süreci olacak. Gerçi bütün gün bir semi ile dolaşmamak sadece bir gelişme olabilir, değil mi?

"Kraavatını beğendim," diyor Rossi, ofiste izin verilmesi gerekenden yoğun bir şekilde bakarak.

"Teşekkürler. Tanıdığım bir adam hediye etti." "Kiraz desenini sevdim."

Sırıtişım otomatik. "Ben ona kirazımı verdim, o da bana bunları verdi."

Rossi'nin kahkahası gürültülü ve kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum.

Yemekhaneye doğru gidiyoruz ve etrafımızdaki insanlardan uzaklaşıyoruz. Yalnız kaldığımız anda sesimi alçaltıyorum. "Cidden, bu gittikçe zorlaşıyor."

"Sik şakası yapabilir miyim?"

"Bu sefer olmaz." Suratımı asıyorum, dudaklarımı büzüyorum. "Bu, tavşanlar gibi seviştiğimiz ve senin bana doyamadığın bir bölüm olacak-"

"Sana doyamıyorum-"

"Ama bunun yerine, her gece senin tarafından sikilmek için yanıp tutuşmuyormuşum gibi davranıyoruz."

Sırıttıyor. Yüzünü öpmek için yanıp tutuşuyorum. "Tanrım, biri D için açgözlü."

"Hiçbir fikrin yok." Titriyorum. "Hep bir kaçırdığımı düşünürdüm ama artık bir şey olduğunu biliyorum. Her boş saniyemizi birlikte geçirmek için özgür olduğumuzda denemek istediğim o kadar çok şey var ki."

Yüzündeki mizahın bir kısmı eriyor. "İnsanlara bizden bahsetmeye fazlasıyla hazır olduğumu biliyorsun. İstediyinin bu olduğunu sanıyordum?"

"Bana mantıkla yaklaşma." İstediyim *buydu*. Bu mesafe tamamen bana bağlı. Sadece işi istediğim için değil, Rossi ya da babası onunla ilerlemek için çıktığımı düşünürse çok utanırım. Öyle bir şey değil ve bir saniye bile şüphe duymamalarını sağlamak istiyorum.

"Sadece bildiğinden emin olmak istedim." Rossi bana doğru uzanıyor ve kendini durduruyor.

İçimi çektim. "Aptalca davrandığımı biliyorum, çünkü doğru seçim *buydu*, ama bu kadar karşı konulmaz olduğunuz için size lanet olsun Bay Rossi."

"Bu arada, ofiste bana böyle seslenmeniz iki kat daha kötü."

"Odaklan, Gian."

Kıkırdıyor. "Ne üzerine?"

"Ben ve dramatizmim." Kendimi ona doğru bastırmaktan ve yüzümü boynuna gömmekten alıkoymak fiziksel olarak yorucu.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Yok bir şey. Özür dilerim. Sadece sızlanmalarına biraz daha katlan."

"Mızımızlanmanın bir şekilde bir bitiş tarihi olduğunu düşünmene bayılıyorum." Nefesim kesildi, dünyalar kadar gücenmiş gibi davrandım. "Ben *asla*."

"Uh-huh. Evet." Sonunda rahatsız etmeyecek bir mesafeye geri çekiliyor ve öğle yemeğimizi buzdolabına koyuyor. "Sana tekrar tatlı olduğunu söylememi ister misin?"

"Affedersiniz, ben güvenceye ihtiyacı olmayan yetişkin bir adamım."

Tekrar yaklaşıyor. Daha yakına. Daha da yaklaşıyor. İçeri giren herhangi birine kesinlikle şüpheli görünecek kadar yaklaştığında kalbim güm güm başlıyor. Eğiliyor, nefesi yanağımda geziniyor. "Çok güzelsin."

"Eeep."

"Az önce ciyakladın mı?"

"Bu benim hatam değil." Ellerimi göğsüne bastırıyorum ve aramıza mesafe koymasını için onu zorluyorum. Sonra ellerimi çekiyorum... şimdi. Yoksa ... şimdi mi? "Kendinden geçip beynimin çalışmasını bekleyemezsin."

Rossi köşeden salona hızlı bir bakış atarak ellerimden birini tutuyor, dudaklarına götürüyor ve avuç içine bir öpücük konduruyor.

Eriyorum ve onu serbest bırakıyorum. "Gördün mü? Bir çocuk sana nasıl karşı koyabilir ki?"

"Basit. Yapma." Giderken göz kırpmıyor. "Ama staj bitene kadar, arşivlerin yanındaki kırtasiye dolabının üzerinde adımız yazıyor."

Bu teklifini kabul , ama etmemek çok cazip geliyor.

* * *

Kırtasiye malzemelerini ne kadar *sevdiğimi* daha önce söylemiş miydim?

Çok pürüzsüz... Ve yenilikçi...

Ve ... kullanışlı mı? Tamam, Rossi'yle kıyaslamak pek doğru değil ama söz konusu toplu kalem paketleri, tomar tomar kâğıtlar ve yazıcı kartuşu kutuları olduğunda, onları görmenin beni ne kadar azdırdığı konusunda kendime bazı sorular sormalıyım. Dolabın kapısını kapatıyorum ve bekliyorum.

Rossi'nin babası öğle yemeği için bana biraz erken bir işaret verdi, ki bu onun düşündüğü kadar iyi bir şey değildi. Çünkü şimdi oğlunun buraya gelip bana tecavüz etmesini sabırsızlıkla beklemem gerekiyor.

Bu bir risk, almamam gereken bir risk. Ofiste ne kadar çok takılırsak yakalanma ihtimalim o kadar artar ama lanet olsun buna ihtiyacım var. Son iki hafta işkence gibiydi.

Bir son nokta olduğunu biliyorum, ama lanet olsun şimdiden burada olmasını istiyorum.

Telefonum bir mesajla çalışıyor ve içim hemen daralıyor. Kontrol etmeme gerek kalmadan mesajın ne olduğunu biliyorum.

ROSSI: Üzgünüm, Mitch öğle yemeğini erteliyor :(

Tamam, yarın o zaman.

Sadece beni durdurmaya çalış.

Meğer buna ihtiyacım yokmuş, çünkü babası işle ilgili bir öğle yemeğini işyeri dışında yememizi engelliyor ve benim de ona katılmamı istiyor. Ertesi gün, ben kırtasiye dolabına girerken, o başını hafifçe sallayarak dışarı çıkıyor. Kapı kapanırken, omzunun üzerinden Whitney'i görüyorum.

İnlememek için elimden geleni yapıyorum.

Sonunda öğle yemeğini personel odasında birlikte yiyoruz ve birbirimizin kıyafetlerini yırtmak için çaresiz olmadığımızı göstermeye çalışıyoruz. Özdenetimden yoksun olduğumuz için evrenin bizim için dikkatli davrandığını düşünmeye başlıyorum.

"Tyson."

Bay Rossi içeri girdiğinde irkiliyorum ve hemen bir şey yakaladığım için paniğe kapılıyorum. Sonra gülümsüyor.

"Size katılabilir miyim?" İkimizin de yediği yemek artıkları kabını kaldırıyor ve onun kadar güçlü ve varlıklı birinin öğle yemeğini hala işe getirmesi beni güldürüyor. Rossi'nin söylediğine göre, konu yemek olduğunda annesiyle tartışmak zor.

Gülme ihtiyacı azalmıyor ve belki de bunun yemek artıklarından çok, ikisinin arasına sıkışmış ilgisi var.

"Tyson zaten günün yeterince saatinde senin yüzünle uğraşmak zorunda değil mi?" Rossi sorar ama babası yine de bir sandalye çeker.

"Saçmalık. Tyson bana sahip olduğu en iyi patron olduğumu söyledi."

"Vay be." Rossi bana eğlenen bir bakış fırlattı. "Tam bir yalaka olduğunu fark etmemiştim."

Omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, benim tek patronum sizsiniz Bay Rossi." "Bana ne zaman Robert diyeceksin?"

"Ama Gian sana 'bayım' dememe bayılıyor."

Ben ona masumca gülümserken Rossi içkisini yudumluyor.

Bay Rossi bir an için şaşkın görünüyor ve bakışlarının önce yemeğine, sonra Rossi'ninkine... sonra da benimkine kaydığını izliyorum. İfadesinde bir şeyler değişiyor.

"Karımın yemeklerini sever misin?"

Yanaklarım o kadar hızlı ısınıyor ki bayılmadığıma şaşıyorum. "Evet, tek kelimeyle ilahi, ah-" Boğazımı temizliyorum. "Lezzetli. Gerçekten güzel." Ve

Olamaz, beni inceliyor. Çok fazla. Çabuk, dikkatini dağıt! Hava durumundan bahset! Ya da ... Boston trafiği? İşten mi? Umm.. "Piyasada incelemeye değer olabilecek bazı ilginç yeni kripto paralar buldum. Piyasanın bunlarla dolup taşıdığını biliyorum ama özellikle bu ikisi çok iyi olabilir gibi görünüyor-"

Rossi'nin eli omzuma kondu. "Öğle yemeğinde iş konuşması hakkında ne demiştin?" Babasına gözlerini deviriyor. "Yemin ederim, hiç kapanmıyor."

Sonunda Bay Rossi şüpheli bakışını bıraktı. "Yemekte iş konuşmakla ilgili kurallar var mı? Çünkü Isabel'in yemeklerinin yeniden ısıtıldığında *ilahi* olduğunu düşünüyorsanız, tazeyken düşüncelerinizi duymak için sabırsızlanıyorum."

Başımı sallıyorum ve Rossi'ye bakıp ne düşündüğünü görmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu fıkirden nefret mi ediyor? Çıldıırıyor mu? Çıldıırıyor *muyum*? Kırmızı yüzümün bu şeftali rengi tişörtle korkunç bir uyum içinde olduğundan eminim.

"Whitney'i de davet etmen gerekmez mi?" Rossi diyor ki. "Adam kayırmakla suçlanmak istemeyiz."

Babası yüzünü buruşturuyor. "Lawrence ile çalışıyor, değil mi? Aynı teklifi stajyerine de yapmasını . Sorun çözülmüş olur."

Oooh, sorun çözülmekten çok uzak. Aslında, daha başlıyor. Bu yemek bir tuzak mı? Bir test mi? Oğlunun ona bahsettiği kişinin ben olduğumu mu anladı, yoksa iyi mi davranıyor?

"Senden hoşlandım, Tyson," diyor. "Umarım bu yemek birçoğunun ilki olur."

Ben de öyle umuyorum.

Birden fazla sebepten dolayı.

CHAPTER 12

ROSSI

Cuma günü, Tyson'ın elleri ve ağzı için çok çaresizim. ... onun herhangi bir parçası, gerçekten. İşyerinde toparlanıp babamla asansörün yanında buluştuğumuzda Tyson sıçmamaya çalışıyor gibi görünüyor.

Gülümsüyorum ve omzuna bir yumruk atıyorum. "Bu iş sende." Babam duymasın diye, "Bu çok garip olacak," diye mırıldanıyor. "Hepimiz için."

"Hazır mısın?" Babam sorar ve asansörün kapısını açık tutar.

Birbirimizin üzerine basıyoruz ve birbirimizden uzaklaşıyoruz. Bu gerekli bir hareket. Ne zaman Tyson'a yakın olsam, ona dokunmak istiyorum.

Bu gecenin garip olacağını düşünüyor, ama bu ilgili tek garip şey pantolonum olacak.

Nereden geldiğini anlıyorum, gerçekten anlıyorum ve ona kaç kez babamın, Mitch'in ve Lawrence'ın önyargılarını geri çekebileceklerini söylesem de, Tyson'ın buna tamamen güvenmesi zor olacaktır.

Anladığım kadarıyla Tyson tam zamanlı bir işe girdiğinde ve ben de yüksek lisans yaptığımda her gece görüşebiliriz. Açıkçası iş yerinde denemek çok fazla çaba ve çok riskli. Son bir haftadır bunu gerçekleştirmeye çalışıp başarısız oluyoruz.

Onu istediğim kadar görebilmek için sadece birkaç hafta beklemem gerekiyorsa, bu benim yapmaya hazır olduğum bir fedakârlık.

Eve dönüş yolculuğu sessiz geçiyor ve Tyson'a kendisi olmasının sorun olmadığını söylemek istiyorum -kendisi olmak her zaman sorun değildir- ama ona bu tür bir baskı yapmak istemiyorum. Umarım babamın korkutucu olmaktan çok uzak olduğunu anlaması çok uzun sürmez. Her ne kadar pahalı takım elbiseleri ve bazen bilmiş bir şekilde gülümsemesi onu İtalyan mafyası gibi gösterse de. Babam sert görünmüyor ama para gibi görünüyor. Bence bazen sırf eğlenmek için bu klişeye bürünüyor.

Eve vardık ve Tyson derin bir nefes aldı.

İçeri girerken ona güven verme ihtiyacım çok güçlü, ama yapabildiğim en iyi şey onu pratik bir şekilde ön kapıya doğru iterken sırtının küçük kısmına cesaret verici bir dokunuş yapmak.

Daha biz içeri girmeden annemin yemeklerinin kokusu havaya yayılıyor.

Annem bizi yanaklarımızdan öperek karşılıyor, hatta orada şaşkın şaşkın duran Tyson'ı bile. "çok şey duydum."

"Gian yalan söylüyor." İşte gerçek Tyson ortaya çıkıyor.

Gülüyor. "Bildiğim iyi oldu, ama aslında Robert'tan demek istemiştin." "Oh. Şey, o yalan söylemez. Yani, benim kadarıyla değil. Sanırım-

ing. Çünkü o yetişkin ve olgun biri ve-" Tyson'ın ağzı kapanıyor ve muhtemelen onun saçmalamasını eğlenceli bulmam kaba bir davranış, değil mi?

"Az kalsın bana yaşlı mı diyecektin?" Babam soruyor.

"Oh, hayır! Kesinlikle hayır. Hayır." Tyson başını sallar. "Hayır, hayır. Hayır, ben..."

Babam elini Tyson'ın omzuna koyar. "Seninle oynuyordum.

Burada gergin olmanıza gerek yok, tamam mı? Sadece kendin ol."

Babama Tyson'ın her zamanki halinin durmadan seksten bahseden gösterişli bir genç olduğunu söylemek istemiyorum. Yine de, dışarıya yansıtmaya alıştığı imaj bu olabilir. İçten içe, Tyson'ın bundan çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Zeki biri. Akli başında.

Düşüncesiz davranabilir ve rastgele şeyler söyleyebilir, ama o bir himbo değildir.

Onunla ilgili en şaşırtıcı bulduğum şey, yemeğe oturduğumuzda, bunun gelecekte olacağını görebilmem. Tyson yanımda, ailemle yemek yerken. Babamın çalışanı olarak değil, erkek arkadaşım olarak. Ortağım mı? Etiket ne olursa olsun. Benim için fark etmez.

Annem risotto ile osso buco hazırlıyor ve Tyson'ın önüne bir tabak koyuyor. "Umarım vejetaryen değilsindir."

"Hayır, ben et severim."

Neredeyse tükürüğümde boğuluyordum. Göğsümü okşadım. "Yanlış boruya girdi."

Kahretsin. Bu bile kulağa seksi geliyor. Neden Tyson'ın yaptığı ya da söylediği her şey bana seksi düşündürüyor? Eminim tekrar bir araya gelemediğimiz gerçeğiyle alakası vardır.

Onun sıkı bedenine girme düşüncesi damarlarımda ihtiyaç titreşimleri yaratıyor.

Tyson, "İş yerinde yemek artıklarının tadını çıkarıyordum," diyor. "Gian benimle paylaşacak kadar nazikti."

"Eğer yapmazsam, açlıktan ölebilirsin." "sen?" Annem soruyor.

"Providence. Ailem hala orada, bu yüzden kendime uygun bir yer bulmak için kalıcı bir iş bulana kadar küçük bir stüdyo kiraliyorum."

"İş bulmakta zorlanacağını sanmıyorum," diyor babam. "Sen sağlam bir stajyersin. Bazıları gibi tembellik etmiyorsun." Bana sert bir bakış gönderdi. "Ortaklara da söyledim."

"Teşekkür ederim efendim," diyor Tyson usulca.

"Ne zamandan beri ?" Ben soruyorum.

"Mitch'in yedi gün yirmi dört saat profesyonel olmak zorunda kalmamak için seni seçtiğini düşünmüyorsun değil mi?"

Tamam, kabul ediyorum, Mitch'le çalışmak eğlenceli ama bütün gün hiçbir şey yapmıyor da değil. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Babam gülüyor.

"Eh, yapabildiğin zaman hafif iş yükünü al. Sonbaharda gel-"

"Biliyorum, . Yine ders çalışmakla meşgulüm." O kısmı dört gözle beklemiyorum.

"Vermont'ta arkadaş mıydınız?" Annem soruyor.

Tyson ve ben birbirimize bakıyoruz ve tanıştığımız geceyi düşünüyorum. Tanıştığımız o muhteşem geceyi. Ve onu dizlerinin üzerinde hayal ediyorum.

Birlikte çıkmak için zaman bulmalıyız ki odaklanabileyim.

Tyson önce bakışlarını kırıyor ve anneme cevap veriyor. "Aslında son sınıfın sonlarına doğru tanıştık."

Tam olarak son gün, ama bunu söylemek Tyson'ın diğer stajyerlerden biri olduğunu öğrendiğimde babama söylediğim şeyi baltalayacaktır.

"Meğer Tyson'ın stajyerlik başvurusu yapmasına istemeden de olsa yardım etmişim," diye ekliyorum. "Bilirsiniz, şu zincirleme mesajlardan biri gibi. Tyson Seth'e sordu, o da Cohen'e, o da bana sordu."

Şimdi bunun farkında olmadığım için minnettarım çünkü Tyson'ın bu yaz babam için çalışacağını bilseydim, o gece onunla takılmayacağımı biliyorum.

Onu bir daha asla görmeme özgürlüğüne sahip olmak bana bunu deneme cesareti verdi ve bunun daha fazlasını istememe neden olacağını hiç beklemiyordum. Anne ve Baba pratik olarak Tazı Tyson ile sorular tüm yemek boyunca, ve tüm zaman boyunca, o iş kendini tutar

Şu an.

Eminim içindeki hiperaktif Tyson dışarı çıkmak için çılgılık atıyordur. "Tyson ve benim bodrumda bir süre video oyunu oynamamızın sakıncası var mı? Bulaşıkları sonra yıkarım."

Annem bana gülümsüyor. "Git arkadaşınla eğlen. Ben bulaşıkları yıkarım."

Ayağa kalkıyorum ve masanın üzerine eğilip başının üstünü öpüyorum. "Teşekkür ederim, anne."

Bodruma inerken, merdivenlerin üstündeki kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyorum.

"Video oyunları mı?" Tyson fısıldar. "On iki yaşında mıyız?" "Umarım planladığım şey için değildir."

Aşağıya indik ve bana döndü. "Ne planlıyorsun? Lütfen bana tüm spor aletlerini seksi ve sapıkça bir şekilde kullanacağımızı söyle?"

"Ne zamandır böyle bir şey söylemeye ihtiyaç duyuyorsun?"

"Sonsuza dek. Bir an için, olgunlaşmamışlığımın yavaş ve korkunç bir profesyonel ölümle ölecek."

"Şey, umduğun kadar sapıkça, ben de kanepenin avantajını kullanmayı düşünüyordum." Sol tarafımı gösteriyorum, orada bir televizyon, kanep, Marco'nun ve benim eski video oyunlarımız var.

"Vay be. Ben de burada çıplak bir şekilde bacak presinin üzerinde oturduğumu ve senin bir şekilde beni aletin üzerine indirdiğini hayal ediyordum."

Homurdanıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Artık resmileşti. Bence babamın şirketindeki bu işi almamalısın. Tüm imalarını içine atarsan, kısa devre yapmandan endişeleniyorum."

"Tüm bu bastırılmış seksüel hayal kırıklığı için bir çıkışım olduğundan emin olmalıyız."

Dudaklarımı yalıyorum. "Mükemmel bir yol biliyorum."

Tyson'ı kanepeye itiyorum ve vücudunu kendi vücudumla örtüyorum. Ağzlarımız birbirine kaynaşıyor ve dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum. Yüksek bir inilti çıkardı.

"Şşşt," diye mırıldanıyorum. "Burada ne yaptığımızı bilmemeliler."

"Elimde değil," diye mırıldanıyor. "Bana bir şeyler yapıyorsun ve etrafımdaki her şeyi unutuyorum."

Kalçalarımı gıcırdatıyorum, sert siklerimiz iş pantolonlarımızın içinden birbirine sürtünüyor. "Bunu yapmayacağımıza dair söz verdiğimizizi ve sonra sözümüzden döndüğümüzü biliyorum ama fırsat bulamadık-"

Tyson kıcımlı tutup sıkıyor ve beni ona doğru sertçe itiyor. "Buna ihtiyacım var. Senin için ne kadar çaresiz olduğumu bilemezsin."

"Sanırım biliyorum çünkü haftalardır başka bir şey düşünmüyorum." "Öp beni," diye soruyor Tyson.

Ağzımı tekrar onunkine bastırıyorum, dillerimiz birbirine dolanıyor ve kemerimi ve pantolonumu çıkarabilmek için beni yukarı ittiğinde bile ayrılmıyorum. Ben de aynısını ona yapıyorum, iş gömleğini karın kaslarından göğsüne doğru itiyorum ve pantolonunu ve iç çamaşırını aletini çıkaracak kadar indiriyorum.

Ben ona aynısını yaparken o da parmaklarını etrafımda dolaştırıyor. Ellerimiz aramızda sıkışıyor ve hareket kısıtlanıyor, bu yüzden kalçalarına binmek için oturuyorum ve siklerimizi bir araya getiriyorum.

Elini itiyorum ve ikimiz için de kontrolü ele alıyorum, kendini bana teslim etme şeklini seviyorum.

Tyson başını arkaya atar, gözleri kapanır ve boğazının arkasından ses çıkarmamaya çalışıyormuş gibi gergin bir ses gelir.

"Sadece birkaç hafta daha," diye boğuluyorum. "Sonra ne zaman istersem sana sahip olabilirim. Nereye istersem. Saklanmak zorunda kalmayacağız."

"Ben de bunu istiyorum," diye fısıldıyor Tyson. Başını arkada tutuyor, her hava yutuşunda boğazı titriyor ve sonra gömleğime uzanıp sıkıca kavriyor.

Bizi sert ve hızlı okşuyorum. Her ne kadar yavaşlamak istesem de, çok muhtacım, çok . Bu, birlikte geçirdiğimiz ve zaman lüksümüzün olduğu hafta sonu gibi değil.

"Gian," diye ağlıyor Tyson ve elime ve karnına boşalıyor.

Hemen ardından ben de onun üstüne yığılıyorum, döllerimiz tenine karışıyor. Ağır ağır nefes alıyoruz ve eğer bana kalsaydı, hep burada kalırdım.

ama sonra Tyson kayıyor.

İsteksizce ayağa kalkıyorum ve spor salonundayken kullandığım havlulardan birini alıyorum. Kendimi siliyorum ve sonra havluyu ona atıyorum.

"Sence bu bizi eder mi?" Tyson soruyor.

Hayır, hayır, hayır. Çünkü bu yaz öğrendiğim bir şey varsa o da sayılar ve finans değil; Tyson Harris'e asla doyamayacağım.

CHAPTER 13

TYSON

T Stajı düşündüğüm kadar .
Ve bin kat daha fazla sinir bozucu

Hayal
edilmiş.

İşin kendisi beni öldürüyor. Bay Rossi tüm hayatım boyunca edindiğim bilgileri boğazıma tıkmaya çalışırken her şey birbiri ardına geldi. Kahve içmekten ve hesap tablolarından hesapları dengelemeye ve önemli paydaş toplantıları sırasında tutanakları kaydetmeye geçtim. Ne kadar çok şey öğrenirsem, bu işin olmak istediğim yer olduğunu o kadar iyi anlıyorum. Yıllarımı verdiğim diplomanın boşa gitmeyecek olması beni kesinlikle rahatlatıyor.

İleriye dönük planlama için enstantaneler.

Sinir bozucu olan Rossi. Lanet olsun, bu adam muhteşem bir orospu çocuğu.

Evindeki akşam yemeğinden bu yana geçen dört hafta içinde iki kez daha gittim ve bunlardan sadece birinde ayrıldık. Riskliydi ama ellerimi ondan uzak tutamadım. Genç, kırmızı kanlı bir erkeğin hakkı olandan daha fazla mastürbasyon yapıyordum.

Beni ayakta tutan tek şey takıntılı bir şekilde bir gözümü tarihe dikmek ve programımı mümkün olduğunca çok işle doldurmak.

Herkesten daha geç kalırsam, eve gizlice birlikte gitme cazibesini ortadan kaldırmış olurum.

Günaha bu kadar direnmenin bir bedeli olacağı kesindi.

Kapalı.

Ben iyi bir çocuk oldum. Biri beni ödüllendirsin.

Sorun şu ki, Whitney iyiydi. Ben yemek yerken

Öğle yemeğinde Rossi'yle flört ederken, ayak işlerini yapıyor. Haftada iki kez yaptığımız stajyer toplantılarında benim dikkatim dağıldığında, o zekice sorular soruyor.

Beni huzursuz ediyor.

Ancak Bay Rossi birden fazla kez harika bir iş çıkardığımı, bana sahip olduğu için şanslı olduğunu ve bu işte *yetenekli* olduğumu söyledi. Ortaklarla benim hakkımda konuşmuş ve eğer ona kalsaydı, işi bana vereceğine gerçekten inanıyorum.

Oğlunun görüştüğü kişinin *ben olduğumu* öğrendiğinde benim hakkımdaki düşüncelerinin birden değişip değişmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Çünkü ilişkiye girmekten -çoğunlukla- kaçınmamıza rağmen, her gece birbirimizle telefonda konuşuyoruz. Masasına onun için post-it notlarına aptalca küçük karalamalar bırakıyorum. Durmadan mesajlaşıyoruz, bana kelebekler uçuruyor ve aynı anda tuvalette olduğumuz çok nadir durumlarda beni bir kabine sokup aptalca öpüyor.

Bu işi sadece sevdiğim için değil, ona layık olduğumu kanıtlamak için de istememi sağlıyor. Büyük ailesinin evinden ayrıldıktan sonra, çöplük gibi daireme geri dönüyorum ve kendime hepimizin bir yerden başladığını hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Bana öğle yemeği getirdiğinde ya da çantama gizlice bir hediye koyduğunda, kendime bu tam zamanlı işi alırsam, ona tüm bunları ve daha fazlasını geri ödeyeceğimi hatırlatmak zorundayım.

MBA'e başladığında çalışmayı planlamıyor, yani bir geliri olmayacak. O zaman onu şımartmak için bir şansım olacak.

Ve Rossi bunların hiçbirini umursamadığı için, bu benim daha çok istememe neden oluyor. Tetanos aşısına ihtiyaç duymadan ziyaret edebileceği kendi evime sahip olmak, ona akşam yemeği ısmarlayabilmek ve dışarı çıktığımızda güzel kıyafetler alabilmek ve nonnasıyla *arkadaş* olarak tanıştığım gün için başımı dik tutabilmek.

Ben de ona yüzde yüz katıldığımı söyledim zaten.

Önemli olan ailesi ve ben hayatım boyunca tek bir kişi için doğru olanı yapabilecek kadar çok durum yaşadım.

Yaşlı kadın.

Bu stajın sadece üç günü kaldı ve bitmesi için sabırsızlanıyorum.

Elbette Rossi ve ben birbirimizi her gün göremeyeceğiz ama sonunda gerçek bir çift olabileceğiz ve bu da bunu fazlasıyla telafi edecek.

Vızıldıyorum.

Enerjim yüksek.

Perşembe günü işe gittiğimde de öyle bir sırtıyorum ki antrede tuhaf bakışlarla karşılaşıyorum. Her neyse.

İşe yaraması için iki gün daha. Bu işin adamı olduğumu kanıtlamak için iki gün daha.

Sabah arka arkaya toplantılar var, ikisinde Rossi, Whitney ve ben tüm yönetim kuruluyla birlikte oturuyoruz. Cehennem gibi korkutucu ve çiçekli kravatımı taktığım için pişmanım, ama sinirlerimi yutuyorum ve bir şampiyon gibi not alıyorum.

Öğle yemeğini atlayıp araştırma yapıyorum ki ofisine döndüğümüzde Bay Rossi'ye tavsiyelerimi anlatabileyim. Yatırım opsiyonları söz konusu olduğunda benzer sonuçlara varıp varmadığımızı görmek için beni test etmeyi her zaman sever ve ben de bugün bir striptizcinin rutini kadar hazırlıklı olmak istiyorum.

Carla saklandığım boş toplantı odasının kapı çerçevesine vurduğunda hesap çizelgemi bitiriyorum.

"Burada işiniz bittiğinde, toplantı odası 1'de bize katılın."

Heyecan içime dolmadan önce tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor. Oryantasyondan beri o odaya girmemiştik ve bu her zamanki toplantımız olamaz çünkü o sabah ilk iş oluyor.

Bu kadar mı?

O kadar gerginim ki kusabilirim. "Her şey yolunda mı?"

Göz kırpıyor. "Ortakları orada yenmek isteyebilirsin."

Ördeği sikeyim. *İşte* bu kadar.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum ve öğle yemeğinin bitmesine daha beş dakika rağmen, geldiğimde Rossi ve Whitney çoktan oradaydı. Bu beni hemen telaşlandırıyor, ama sonra Rossi yanındaki koltuğu işaret ediyor ve onun huzuruna çıkar çıkmaz sakinleşiyorum.

"İyi misin?" diye
fısıldıyor. "İşemem
lazım."

Yumuşak bir şekilde gülüyor ve masanın altından kalçamı sıkıyor. "İyi şanslar, Ty. İşte geliyorlar."

Ve evet, şimdi *kesinlikle* işemem gerekiyor.

Mitch Callaghan ve Lawrence Robson, Rossi'nin babasıyla birlikte içeri giriyor ve bana sıcak bir gülümseme veriyor. Büyük masada karşımızda oturuyorlar ve her ne kadar üçü de hepimizi iyi ve rahat hissettirmeye çalışmış olsalar da, onların yanında kendimi rahat hissedebileceğimi hiç sanmıyorum.

Rossi'nin elinin hâlâ kalçamda olduğunu geç de olsa fark ediyorum ama kimse fark etmemiş gibi görünüyor.

Şükürler
olsun. Ona
ihtiyacım
var.

Biraz sohbet edip hafta sonu için planlarını soruyorlar ve Carla bundan sonrası için bir tür kutlama planladığından bahsediyor ve beynimin odaklanabildiği tek şey *o ben miydim, o ben miydim?*

Akıl sağlığım için bu işi ilerletmelerine ihtiyacım var. Bu bir işkence.

Sonra Callaghan boğazını temizliyor ve ben de içimden gelen tüm sızlanmaları geri almak istiyorum.

Hayır, hayır. Şimdi bilmemize gerek yok. Hepimiz yaptığımız işe geri dönelim, burada görecektik bir şey yok.

"Eminim hepiniz ne için burada olduğunuzu biliyorsunuzdur. Üçümüzün de buraya getirdiğiniz özveri ve bilgiden son derece etkilendiğimizi söyleyerek başlayayım." Sırıttıyor. "Evet, sen bile, Gianni."

Rossi kıkırdıyor.

Robson devralıyor. "Bir yandan sadece ikiniz arasında seçim yapmak zorunda kaldığımız için minnettarız, ama diğer yandan... Whitney, Tyson, bu seçimi kolay yapmadınız." Küçük bir kıkırdamaya izin veriyor, ben de katılmaya çalışıyorum ama bir yandan da gözümün seğirmeye başlayacağından endişe ediyorum. Sesi biraz derinleşiyor ve pişmanlığı açık ve net bir şekilde ortaya çıkıyor. "Bunu daha önce de söyledim ama gerçekten ciddiym. Keşke birden fazla rolümüz olsaydı, çünkü ikiniz de bunu fazlasıyla hak ettiniz. Ve bilmenizi isterim ki eğer başarılı olamadıysanız, bu hak etmediğiniz için değildir."

Whitney'nin bir teşekkür mırıldandığını duyuyorum ama tek yapabildiğim başımı sallamak. Bekliyorum. Bekliyorum.

Callaghan gözlerimle buluşuyor... ve sonra bakışları Whitney'e kayıyor.

"Tebrikler," diyor ona. "Kıdemsiz pozisyon ."

Küçük bir çığlık atıyor ve kendini toparladığında ağlamaya başlayacağından endişeleniyorum. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Ve ben

...

Sönüyor

um.

Rossi'nin hâlâ bana dokunup dokunmadığına dair hiçbir fikrim yok çünkü yemin ederim tüm kemiklerim vücudumu terk ediyor ve sandalyeme yığılmamak için kendimi durdurmak fiziksel olarak çok yorucu. Belki de yerde eriyorum. Odadan buharlaşmak, onu tebrik eden diğerlerine katılırken bu gülümsemeyi zorlamaktan çok daha başarılı olabilir görünüyor.

Boğuluyor muyum?

Kulaklarımda çınlayan bu ses, umutlarınız ve hayalleriniz etrafınızda yıkılmaya başladığında çıkan ses mi?

Şu anda ağlamam profesyonelce olmaz mı?

Kahretsin, yarın hala bu insanlarla yüzleşmek zorundayım.

Herkes ayağa kalkarken ve Callaghan elimi sıkmak için yaklaşıırken bir şekilde gülümsememi koruyorum. "Gerçekten çok üzgünüm, Tyson. Lütfen sana parlak bir referans vereceğimizi bil."

"Teşekkür ederim, efendim. Bunun anlamı çok büyük."

Ve tamamen acınası görünmediğim için aferin bana.

Mitch sırtımı sıvazlıyor ve Rossi'yle sohbet etmeye başlıyor ama Rossi'nin beni uzaklaştırma ihtiyacının ondan yayıldığını hissedebiliyorum. Odadaki herkes hayal kırıklığına uğradığını biliyor - bu normal- ama bunun benim için ne anlama geldiğini bilen tek kişi o. Bunun gerçekleşmesi için ne kadar fedakârlık yaptığımı.

Bay Rossi oğlunun arkadaşı olduğumu bilmeseydi, en başından beri ona atanır mıydım? Belki de Lawrence ile çalışan *ben* olurum. Belki bir ortağım olsaydı, tüm bu sonuç farklı olurdu.

Böyle düşündüğüm için kendimi tekmelemek istiyorum. Tek yaptığım, sonuç değişmeyeceği halde kendime eziyet etmek.

Yenilmiş bedenimdeki tüm empati kırıntılarını toplayarak Whitney'e yaklaşıyorum ve onun için gerçekten mutlu olmaya çalışıyorum.

"Tebrikler. Bunu gerçekten hak ettin."

Benim coşkuma karşılık vermiyor. "Çok özür dilerim. Sen de yaptın ve kendimi çok kötü hissediyorum."

Tamam, bu beni biraz pislik gibi hissettirdi. "Yapma, benim bebeğim. Kendimi toparlarım. Her zaman yaparım." Kabul ediyorum, bir dahaki sefere yollarımız kesiştiğinde, kullanamadığım bir diploma için öğrenci borcunda boğulurken onun masasını bekliyor olabilirim, ama ... acımı gizlemek için onu kucaklıyorum. Geçen hafta sonu iş aradığımda, listede iki iş vardı. Orta ölçekli şirketlerde iki giriş seviyesi pozisyon.

Ouch.

Bu şansı kaçırdığıma inanamıyorum.

Toplantı odasından Carla'nın flamalar ve pankartlarla süslediği yemek salonuna geçiyoruz ve herkes takım elbiseleriyle saçma sapan görünen o küçük "tebrikler!" taçlarını takıyor.

Aaa ve şimdi acı konuşuyorum. Harika.

Bundan nefret ediyorum.

Sohbetlere katılmaya ve havadan sudan konuşmaya çalışıyorum, ama bu sırada Rossi'nin bakışlarının sırtımı yaktığını hissediyorum ve onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Konuşmak istediğini biliyorum. İyi olduğumdan emin olmak istediğini biliyorum.

O çok güzel ve çok tatlı ve bugünün iyi yanı, artık nasıl hissettiğimizi saklamak konusunda endişelenmemize gerek olmaması. Önce somurtmak için zamana ihtiyacım var.

Bugünü hayal ettiğim süre boyunca her şey mutluluk ve heyecan içindeydi ve gün güzel, sert, kutlayıcı bir sikişle sona erdi. Onun yerine acınası bir sikişle bitmesine dayanamıyorum.

Pastayı yaptıktan ve insanlar tezahürat yaptıktan ve tüm dikkatlerin Whitney'in üzerinde olduğundan emin olduktan sonra gizlice dışarı çıkıyorum.

Resepsiyona öğleden sonra hasta olduğumu belirten bir not bırakıyorum. Sonra kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp eve koşuyorum ve boktan daireme girip bunun olduğunu fark ettiğimde tamamen depresif hissetmemeye çalışıyorum. Neredeyse işsizim.

Bu yerden nefret etsem de Boston'da bulabildiğim en ucuz yerdi ve henüz hesaba katmadığım bir şey *şimdi* aklıma geliyor.

Elbette, Rossi ve benim artık saklanmamız gerekmiyor... ama Rhode Island'daki evime taşınmak zorunda kaldığımda, saklayacak hiçbir şeyim kalmayacak.

Birlikte harcadığımız onca zamandan sonra, uzun mesafeyi deneyerek kendime işkence etmeyi reddediyorum. Elbette, sadece bir saat, ama Rossi okulla çok meşgul olacak. Benzin için param olmayacak.

Yani geriye annemin bodrumuna taşınmak mı kalıyor? Video oyunlarının çok zaman aldığını duydum. Hayat hedefleri.

İnliyorum ve yüzüstü kanepeme düşünüyorum, bugünün bitmesini istiyorum.

CHAPTER 14

ROSSI

I parti boyunca Tysona göz kulak olmaya çalışıyorum çünkü iyi olmadığını biliyorum. Bunun bizim için ne anlama geldiğini de bilmiyorum. Onu sürükleyip götürmeyi, sarılmayı ve ona güven vermeyi planlıyorum. ona her şeyin yoluna gireceğini söyledi, garanti olmasa bile, ama bir noktada stratejik bir çıkış yaptı ve ben bunu görmedim bile.

Muhtemelen Mitch okul hakkında konuşmak için beni kenara çektiğindeydi.

Tyson da beni izliyor olmalıydı, çünkü dikkatim dağıldığı anda ortadan kayboldu. Partiden ayrıldığımda onu ofislerin hiçbirinde bulamayınca, orada debelenmediğinden emin olmak için tuvaletleri kontrol ettim.

O değil.

Partiye geri dönmek istiyorum ama resepsiyonistin sesi beni takip ediyor.

"Eve gitti."

Kahretsın.

"Teşekkür."

Mitch, kaşıkla ağzına götürdüğü dev bir kek parçasıyla koridora çıkıyor. "İşe dönmeye hazır mısınız?" diye soruyor yemeğin etrafında.

"Erken çıkmamın bir sakıncası var mı? Tyson haberi iyi karşılamadı ve gitti, bu yüzden iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Mitch salları ama kaşları çatılır.

"Teşekkürler. Babama evde görüşeceğimizi söyle." Mitch'in ofisine uğrayıp sırt çantamı aldıktan sonra Tyson'ın dairesine doğru yola çıktım.

Kapıyı çaldığımda cevap vermiyor.

"Orada olduğunu biliyorum." Tamam, emin değilim ama blöfümü görmedi.

"Hayır, değilim." Sesi küçük ve yenikti. "Lütfen beni içeri alır mısınız?"

"Evde değilken nasıl yapabilirim?"

"Ty ..."

Kapı açılır ve gözleri kızarır, yanakları lekelenir. "Ağlamıyorum. Alerjim var."

"Benim de reddedilmeye alerjim var, bu yüzden kurdeşen önce lütfen beni içeri alın."

İç çeker ve kenara çekilir.

"Başka işler de olacak." Muhtemelen. Sanırım.

Tyson kendini açık dizüstü bilgisayarının yanındaki kanepeye atar. "Yok. Ben de bakıyordum."

"Çoğu işin reklamı yapılmaz. Bu stajyerlik de ilan edilmedi. Eminim babam arayabileceğin başka firmalar da biliyordur."

"Teşekkürler, ama insanlara bütün yazı büyük bir firmada staj yaparak geçirdiğimi ve beceremediğimi söylemekten daha kötü bir şey düşünemiyorum."

Dizüstü bilgisayarını yolundan çekip yanına oturuyorum. "Hiç de öyle demediler. Zor bir seçimdi. Babamın senden bahsetme tarzına bakılırsa, çantada keklik olduğunu düşünmüştüm. Bence Lawrence'ın Whitney'le daha fazla zamanı vardı, o yüzden böyle bir karar aldılar. Hepsi bu."

"Bunu muhtemelen birkaç gün içinde kabul edeceğim. Şu anda... Biraz üzgün olmaya ihtiyacım var. Boston'a kalıcı olarak taşınmak, daha iyi bir yer edinmek, burada bir geleceğe sahip olmak konusunda heyecanlanıyordum. Şimdi... Şimdi bocalamaya geri döndüm."

Kolumu omzuna atıyorum ve onu kendime çekiyorum. "Üzülmeye hakkın var, ama hâlâ o geleceğe sahip olabilirsin. Bu iş daha bitmedi."

"Neden öyle hissediyorsun?"

"Çünkü başka türlü olmasını umuyordun ama pes etmene izin vermeyeceğim."

"Bunu düşünmek istemiyorum." Tyson yanıma sokuldu. "Seçeneklerimi düşündükçe bir deliğe girip saklanmayı daha çok istiyorum."

"Sanki bir yerlerde cinsel imalar varmış gibi hissediyorum."

"Seks için çok depresyondayım."

"Seks için çok mu... depresif? Kahretsin, bu kötü. Hastaneye gitmen gerekebilir."

Tyson şakama gülmedi. "Eğer Bos- ton'da başka bir iş bulamazsam, taşınmak zorunda kalırım ve o zaman sen ve ben birlikte çalışamayız ve o zaman-" "Whoa, neden çalışmayalım ki? Providence o kadar da uzak değil."

uzakta."

"Bunu şimdi görebiliyorum. Hafta sonları Boston'a gelmek için param olmayacak, sen de ders çalışmakla meşgul olacaksın ve sonra-"

"Treni yakalayabilir ve yolda ders çalışabilirim ya da-"

"Tüm bunların lojistiği şimdiden beynimi acıtıyor. Sadece sarıl bana." Şimdilik peşini bıraktım. süreyi yuvarlanmak ve üstesinden gelmek için kullanabilir.

"Bunu yatay olarak yapmalıyız." "O da öyle dedi."

Gülümsüyorum. "Yaşasın, tamamen kırılmamışsın! Gel . Yatağına gidelim de en azından sana hayatının en güzel sarılmalarını yapayım." Sesimi alçaltıyorum. "Sana çok sıkı sarılacağım. Bütün gece sürecek."

"Kahretsin, şimdi gerçekten seks yapmak istiyorum."

Geçici bir dikkat dağıtma olabilir ama koltuktan kaldırıp yatağa götürüyorum, teninin her santimini öpüyorum ve sonra kendimi içine gömüyorum. Aynı geçirdiğimiz onca zamandan sonra rahatlıyorum ve buna onun da en az benim kadar ihtiyacı olduğunu biliyorum. Henüz B planıyla yüzleşmeye hazır değil ve bu sorun değil. sürece sorun yok. Dışarıda onun için bir şeyler var, biliyorum. Ve eğer sahip olduğumuz her şeyi bırakıp gidebileceğini düşünüyorsa, bu savaşımadan olmayacak.

* * *

Hiçbir şey Tyson'ın bedenine sarılmış olarak uyanma hissini yenemez. Bu sabah ruh halinin biraz düzeldiğini umuyorum ama kıpırdanıp benden uzaklaştığında, düzelmediğini anlıyorum. Bu işe ve alamamış olması çok kötü. İçimden arkasından iş çevirmek ve torpil yapmak geliyor. Yapmayacağım, çünkü ona çok saygı duyuyorum, ama yapmak istiyorum.

" ama. Son gününde gelmelisin. Gelmek zorundasın."

Sızlanıyor ve başını yastığın altına gömüyor. "Biliyorum, ama istemiyorum."

"Evet, biliyorsun."

"Utanç içinde
saklanamaz mıyım?"

"Hayır."

"Tamam." Üzerindeki battaniyeyi fırlattı ve yakınına doğru yürüdü. "Eğer bu benim son günümse, en azından seksi görünmeliyim." Kuru temizlemeden yeni çıkmış bir takım elbise çıkardı.

"Bu benim çok heteroseksüel babamı ve vaftiz babalarımı gösterecek," diyorum kuru bir şekilde. Beni başından savıyor.

"Bunu onlar için yapmıyorum. Kendim için yapıyorum. Harika görünmek bana günü atlatmak için ihtiyacım olan sahte güveni verecek."

"Oh, eğer harika görünmek istiyorsan, muhtemelen olduğun gibi gitmelisin. Kıçın kıyafetsiz bile olağanüstü."

"İstedğim türden bir güven değildi ama bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Kalktım ve dünkü kıyafetlerimi giydim. "İşe gitmek için utanç yürüyüşü. Bunun sonunu asla duyamayacağım."

"Onlara üzüntülerimi bastırmak için içmeye gittiğimizi ve senin açtığını söyle."

"Artık staj bitti, onlara birlikte olduğumuzu söyleyemez miyiz?"

Tyson yavaşça bana dönüyor ve söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceği izlenimine kapılıyorum. "Bir anlamı var mı? Eğer Providence'a geri dönmek zorunda kalırsam-"

"O zaman yine birlikte olacağız. Burası Providence. Iowa değil." "Iowa senin için zor bir sınır, ha?"

"Iowa'ya gittin mi?"

Tyson sonunda küçük bir gülümsemeyi başarıyor. "Şu anda ne olacağını bilmiyorken onlara söylemenin bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Bir iş için New York'a gitmek zorunda kalabilirim. Bu berbat olur. Orada kiralık evler Boston'dan bile kötü. Muhtemelen bir stüdyoyu altı oda arkadaşıyla paylaşmak zorunda kalacağım."

Tekrar geri ama bu işin bırakmayacağım.

İncinmiş durumda, kaçmak istiyor ve belki de bana sadece onu bırakan patronlarını görüyor. Ama bir şeyler çıkacağına inanmak zorundayım. Başka bir iş ya da geçici olarak ailesinin yanına taşınmak gibi. Henüz pes etmeye hazır değilim.

İşe yürürken sessizdim ama yol boyunca elini tuttum. Yemin ederim bunun tek sebebi korkup kaçmasından korkmam.

Ama Tyson'ı şimdiye kadar bundan daha iyi tanımalıydım. Çekinmek yerine, başı bir şekilde içeri girer. Tekrar yere yığıldı.

Asansörde yalnız kaldığımızda ve kapılar kapandığında.

Sürekli iyiymiş gibi davranmak zorunda kalırsa bugün onun için çok yorucu olacak.

O iyi değil. Ezilmiş.

Kapılar tekrar açıldığında, doğruldu ve kendine güvenmeye başladı. Ta ki babam, Mitch ve Lawrence'ın bizi beklediğini görene kadar. O zaman yüzündeki ifade hemen kayboluyor.

"Bizimle gel," diyor babam ve gülümsüyor.

Tyson ve ben bakıştık, sessizce " oluyor?" diye sorduk.

Diğerleri önümüzde o eğiliyor. "Dün kaçtığım için beni kovacaklar mı?"

Homurdanıyorum. "Bu senin son günün. Bunu yapmanın ne anlamı var ki?"

"Tam ve mutlak aşağılanma."

"Vay canına. Onlara çok değer , değil mi?"

"Beni işe almaktan vazgeçtiler, bu yüzden en azından rasyonel kararlar verme yeteneklerini sorgulamam gerekiyor."

"İşte gerçek Tyson geri "

"Hiç ayrılmadım. Sadece bir an için yıkım tarafından bastırıldım." Ve işte benim adamım. "Her zaman çok dramatik."

Bizi konferans odasına götürüyorlar -işin kendisine verilmediğini açıkladıkları oda- ve Tyson kapıda geriliyor.

Omzunu sıktım. "Bu iş sende." Başını sallıyor ama buna inandığını sanmıyorum.

CHAPTER 15

TYSON

I Adamları konferans odasına kadar takip ettim ve Bay Rossi'nin yanından geçerken oğlunun beni takip etmesini engellemek için elini uzattı.

"Aslında sadece Tyson'a ihtiyacımız var."

Rossi ve ben göz göze geldik ve o bir adım geri çekilirken tek düşünebildiğim *Hayır, hayır, hayır, beni bırakma.* Sonra kendimi tekmeliyorum.

Daha önce elimi tutacak bir erkek arkadaşla hiç ihtiyaç duymamıştım, şimdi de duymam için bir neden yok. Eğer burada başım belaya girerse, başım dik bir şekilde bununla yüzleşeceğim.

Yine de Bay Rossi ve ortakların karşısındaki koltuğa oturduğumda, seftali rengi gömleğim ve çan çiçeği kravatımla kendimi oyun oynayan bir çocuk gibi hissediyorum. Özgüven hakkında ne demiştin? Dudaklarımı yalıyorum ve omuzlarımı geriye çekiyorum, çünkü hepimiz hayal kırıklığına uğradığımızı *bilsek* de, saygı duyduğum insanların önünde acınası görünmek isteyeceğim son şey.

Gergin hissederek, onlardan önce ben söze giriyorum. "Başlamadan önce, dün ortadan kaybolduğum için özür dilemek istiyorum. Profesyonelce değildi ve açıkçası hayal kırıklığına uğramıştım ama kendimi daha iyi hissetmeme izin verdim. Daha iyisini yapmayı planlıyorum." Burada olmasa bile.

Bay Rossi gülümsüyor ama ben dikkatimi Lawrence'a

eviriyorum. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim,
Tyson."

Evet. Bir şey değil. Şimdi lütfen beni kovma.

"Ama bu tamamen gereksizdi," diyor Mitch. "Herkesin arada bir hastalık izni alması hakkı var."

Ellerimi kucağımda kavuştururken bile biraz rahatlıyorum. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Keşke iki pozisyon olsaydı dediğimizde yalan söylemiyorduk," diyor Lawrence. "Son derece çalışkansınız ve burada yaptığınız her şeyi takdir ediyoruz."

Gördün mü? Bu. Özleyeceğim şeylerden biri de bu. Bu adamlar büyük bir finans şirketinin ortakları ve yine de stajyerlerinden biriyle konuşmak ve onu rahatlatmak için günlerinden zaman ayırıyorlar. "Teşekkür ederim."

"Size bunu aldık." Bay Rossi elinde küçük kare bir kutuyla öne doğru eğiliyor. "Tüm stajyerlerimize teşekkür etmek için bir hediye alıyoruz ve kol düğmelerinin sizin için mükemmel olacağını düşündüm."

"Güzel ve parlak mı? Beni iyi tanıyorsun." Sözcükler ben onları durdurmayı düşünemediğimden ağzımdan dökülüyordu. "Ah, yani, teşekkür ederim?"

Kıkırdıyor. "Evet, güzel ve parlak. Çardak kuşu gibisin."

"Evimi görebilseydin, görmezdin-" Kutuyu açıp kol düğmelerini sözümü kesiyorum. Parlak kırmızı kirazlar. Yemin ederim yüzüm ısınıyor. "Bunlar..."

Sesimde bir şey olmalı çünkü Bay Rossi kaşlarını çatmış. "Beğenmedin mi? Gianni seçti. Kravatınıza uysöyledi."

Elbette biliyordu. Bay Rossi ne anlama geldiklerini bilseydi bunları hâlâ elimde tutuyor olur muydum diye düşünürken gülmek için kendimi zor tutuyorum. Üçüne de bakarken yüz hatlarımı düzeltiyorum. "Onları seviyorum. Gerçekten."

Mitch gözlerini bana dikeyyor, sonra yavaşça hediyeye bakıyor. Birden bir şeyleri bir araya getirdiğinden endişeleniyorum, bu yüzden dikkatlerini dağıtmak için acele ediyorum.

"Eğer her şey buysa..."

Lawrence, "Aslında Tyson, seninle konuşmak istediğimiz başka bir konu var," diyor. "Robert bana çalışmalarından bazılarını gösterdi ve söylemeliyim ki çok etkilendim. Bütün hafta boyunca bazı ortaklarımı arayıp senden ve Whitney'den bahsettim, seçmediğimiz kişi için boş bir yer bulmayı umuyordum."

sinirlerim patlıyor. "Ve..."

"Joseph Wright bu sabah aradı ve seni istiyor."

"Öyle mi?"

"İsmiyle sordu. Robert'ın ona gönderdiği referans olağanüstüydü ve terfi ettirmeye hazır olduğu genç bir mali danışmanı var, ancak ne yazık ki bu yılki stajyerleri bizimkilerin kalibresine yakın değildi."

Sinirimden yutkunuyorum, çünkü Joseph Wright'ı *elbette* duymuştum. Onu katıldığım toplantılardan birinde gördüğümü hayal meyal hatırlıyorum. "Boston'da yaşıyor, değil mi?"

"Öyle." Mitch'in gözlerinde bir şey parlıyor. "Böylece *arkadaşlarından* ayrılmak zorunda kalmayacaktın."

Oooh, biliyor. Sanırım bir aptal olarak bu kadar başarılı bir şirket yönetemezsiniz. Ama bu beni sorgulamaya itiyor. "Ve bu teklif Gian ve benim... umm... olduğumuz için değil."

Bay Rossi gülümsüyor. "Birlikte mi?"

"Bekle, ne?" Lawrence soruyor. "Gianni eşcinsel mi?"

Bay Rossi ona döner. "Eşcinsel değil ama heteroseksüel de değil. Henüz bir etiket bulamadı."

"Ve o ve Tyson-"

"Bütün yaz birbirlerine vuruldular," diyor Mitch. "Aşık köpek yavruları gibi koridor boyunca sevgi dolu bakışlarını paylaşıyorlardı."

Boynum ısınıyor.

Bay Rossi, "Onu utandırmayı bırakın," diyor.

Lawrence koltuğuna geri oturur. "Gianni için iyi olmuş. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ne senin ne de Whit- ney'in gitmesine izin vermek istemedim ve senin için başka bir pozisyon koalamak benim kararımdı. Joseph Wright ile bir görüşme ayarlamamı ister misin?"

"Evet, teşekkür ederim efendim." Koltuğumda neredeyse zıplıyorum ama bir şekilde profesyonel oyun yüzümü koruyorum. *Burada* çalışmayacak olmak üzücü olacak ama tüm planım diplomamı kullanmak, tam zamanlı bir işe girmek ve tüm boş zamanımı Rossi ile geçirmekti. Erkek arkadaşım mı? Bakalım hayat bizi nereye götürecektir.

Joseph Wright bana bunu yapma şansı veriyor.

İşi zaten kabul edeceğimi bilmek için bir toplantıya ihtiyacım yok.

Hepsine tekrar teşekkür ediyorum ve biz çıkarken Rossi *çok rahattı*. Odanın önünden geçip gidiyor. Babası bir iç çeker ve İtalyanca bir şeyler mırıldanır.

"Sana bir tavsiye, Gianni. Sırt çantanda yedek bir takım kıyafet bulundur." Bay Rossi gitmeden önce bana göz kırpmıyor, ben de gülüyorum.

"Sanırım kedi çantadan çıktı." Rossi bir kolunu belime doluyor ve ben ona karşı koymuyorum. Çok mutluyum. "Bütün bunlar da neydi?"

"Babandan gerçekten uygunsuz bir kol düğmesi seti aldım."

Rossi sırtıyor. "*Bay Rossi* hakkında uygunsuz konuşmayı sevdiğini sanıyordum.

Ros-" Yüzünü buruşturuyor. "Hayır, bu konuda şaka bile yapamam."

"Sorun değil, yapabilirim. Ve artık o benim patronum değil, hiçbir çekincem yok."

Bana bakıyor. "Hiç yaptın mı?" "Sanırım öğreneceksin."

Bay Rossi ofis kapısından kafasını uzattı. "Tyson, son günün olduğunu biliyorum ama hâlâ yapacak işlerimiz var. Belli bir referansı geri almak zorunda kalmak istemem, değil mi?"

"Referans mı?" Rossi, babası tekrar ortadan kaybolurken sorar.

"Evet, o. Boston'da bir iş teklifi almış olabilir miyim?" "*Ne?*"

"Tamam, sonra görüşürüz." Babasının ofisine giriyorum ve kapıyı arkamdan kapattığımda koridordan hâlâ küfrettiğini duyabiliyorum. Onunla dalga geçmek eğlenceli ama Mitch'in ofisine girip tüm hikâyeyi ondan dinleyeceğini düşünmeseydim bu kadar acımasız olmazdım.

Yemek odasına girdiğimde Rossi bana öyle bir sarılıyor ki ayaklarım yerden kesiliyor.

Gün sona erip de Callaghan Robson'dan son kez ayrıldığımızda buruk bir sevinç yaşıyorum. Burayı çok sevdim ama öğleden sonra Bay Wright'la yaptığım telefon görüşmesinden sonra Pazartesi günü için kendimi iyi hissediyorum.

Bir ay deneme süresinde olacağım, ancak ücret buradaki kıdemsiz pozisyondan daha iyi ve şirketin New York'ta bir şubesi olduğu için seyahat etme fırsatım da var. Heyecandan patlıyorum.

"Dışarı çıkmak ister misin?" El ele tutuşup asansöre doğru yürürken Rossi'ye soruyorum.

"Yarın mı? Bu gece seninle işten çıkıp geceyi son derece yetenekli ve zeki erkek arkadaşım ile geçirmek istiyorum."

Sırtıyorum. "Biliyor musun, etiketler hakkında konuşmalıyız. Artık senin şeker babanım."

"Bunun bir şeye dönüşmesine imkan yok."

"Sorun yok balkabağım, baban yanında."

Rossi titriyor, sonra eğiliyor, sesi kulağıma doğru yükseliyor. "Eğer eve döndüğümüzde onu kaldırmam için bir şansım olmasını istiyorsan, bana babamı düşündürmeyi bırak."

Mırıldanıyorum. "Ama o çok *ateşli*, Gian."

Rossi inliyor ve ben gülmekten kırılıyorum. Bu eğlenceli olacak. Artık birlikte dışarıda ve açık olabiliriz, hiçbir şey beni engelleyemez.

Daireme adımımızı atar atmaz Rossi kapıyı arkamızdan kapatıyor, kilitliyor ve doğruca kravatıma yöneliyor.

koltuğumun arkasına atıyor, ben de ceketimi yanına bırakıyorum. Sonra o benim düğmelerimle uğraşırken ben de aynısını ona yapıyorum.

İkimiz de külotlarımızdan başka bir şey giymediğimizde, Rossi bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Merhaba."

"Hey, seksi şey." Ellerimi göğsünde ve o da burnuma dizlerimi jöleye çeviren bir öpücük konduruyor. "Aklında ne var?"

"Biraz düşünüyordum."

"Sadece biraz mı?"

"Şşş." Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Versiyon olduğunu söylediğini biliyorum, değil mi? Ve ne şekilde olursa olsun umursamadığını..." Tereddütle başımı sallıyorum. Bunu söylemiştim.

Ve elbette, hala çoğunlukla doğru, ama Artık bir tercihim olduğunu biliyorum. Çok net bir tercih.

Yutkunuyor ve aceleyle, "Denemek istediğimden emin değilim. Özür dilerim. Belki bir gün, eğer istersen kesinlikle, ama geçen gece parmağımı oraya sokmaya çalıştım ve çok yanlış hissettim ve _"

Bir öpücükle sözünü kestim. "Güzel."

"Ne?" Muhteşem kaşları şaşkınlıkla çatılıyor ve bu beni ona biraz daha aşık ediyor.

"Buna ihtiyacım yok. Eğer denemek istersen, tabii ki seni şaşı olana kadar beceririm, ama... şimdi seninle dolu olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum" -omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti akıyor- "istediğim bu. Bunu o kadar çok arzuluyorum ki, eğer hiç dibe vurmak istemiyorsan, bu tamamen sorun değil. Hatta hiç dibe vurmazsan, bunun ne kadar iyi bir his olduğunu asla bilemeyeceksin, ben de bunun için seninle asla savaşmak zorunda kalmayacağım. Bu anlaşma bana mükemmel geliyor."

Hafifçe kıkırdıyor ve alnını benimkine değdiriyor. "Sanırım sana aşık oluyorum."

"Evet, öyle." Kelebekler uçuşurken bile bir elimi vücudumda gezdiriyorum. "Bu şu anlama mı geliyor... yani, daha önce konuştuğumuzu biliyorum ama şimdi birlikte çalışmıyoruz, bu gerçek mi? Randevuları, yatıya kalmaları ve beni erkek arkadaşın olarak tanıtmayı istiyor musun?"

"Hepsini." Külotumu aşağı itiyor, sonra beni kaldırıp kanepenin arkasına oturtuyor. "Ama önce erkek arkadaşımı becermek istiyorum."

Rossi banyoma giriyor, sonra dışarı çıkıp külotunu kayganlaştırıcıyı bana atıyor. Kendimi hazırlamamı izlerken prezervatifi uzun sikinden aşağı yuvarlıyor, yavaş ve tembel vuruşlarla kendini çalıştırırken gözleri yüzgeçlerimden hiç ayrılmıyor.

"Ben hazırım," diyorum.

İnliyor ve öne doğru bir adım atıyor, ben de ona ulaşır ulaşmaz sikini kayganlaştırıcıyla kaplıyorum. "Öp beni," diye tıslıyor.

Seviyorum. İhtiyacım olan her şey var -tadı, kokusu, bana doğru iterken avuçlarının belime sıcak bir şekilde yaklaşması.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

"Daha da iyi hissetmek üzereyim." Aşağı uzanıyor ve deliğime doğru bastırıyor. O ileri doğru iterken tüm vücudum rahatlıyor ve arzulamaya başladığım dolgunluğu memnuniyetle karşılıyorum. İhtiyaç duymaya.

"Fikrimi değiştirdim. Yarın evde kalalım ve tüm günü içimde geçirebilirsin."

Kıkırdıyor. "Sence ne kadar dayanma gücüm var?"

"Beni *becermekle* ilgili bir şey söylemedim." O dibe vururken nefesim kesiliyor ve yemin ederim gözlerim geri dönüyor. "Yesss... aynen böyle." Bacaklarımı onun etrafına doluyorum ve onu olabildiğince içeri itiyorum. Bu tarif edilemez bir duygu ve içimde öyle derinlere yerleşiyor ki hiç bitmesini istemiyorum.

Rossi kalçalarını birkaç kez döndürüyor ve başım bir iniltiyle geriye düşüyor.

"Şimdi hareket etmeniz gerekecek."

Dudakları boynumda geziniyor. "Yap beni."

Güzel. Boynuna sarılışımı sıkılaştırıyorum ve ağırlığımı kanepeden kaldırıp ona yaslanıyorum. Başta garip geliyor ama Rossi kalçalarımı destekleyince daha iyi bir ritim bulabiliyorum. İstedğimden daha yavaş, bu da Rossi hareketlerimi karşılamaya başladığında bile uçuşumun kenarına gitmemi engelliyor.

"Bu kıcı asla unutamayacağım," diye pantolonunu indiriyor. Alt dudağının tamamı dişlerinin yerlerden dolayı kızarmış. "Siktir, seni her zaman istiyorum Ty." Kalçama vuruyor. "Zıpla ve arkanı dön."

Dediğini yapmak için acele ediyorum, kanepenin üzerine eğilip kıcıyı ona doğru uzatıyorum. Yanaklarımı avuçluyor, sonra tekrar içeri itmeye başlıyor.

Sikim çoktan sızmaya , bacaklarım güçsüzleşti ve Rossi kolunu önüme dolayıp beni kendine doğru çektiğinde, bunu durduracak gücüm kalmadı. O kadar büyük hissediyor ki, etrafımı bu şekilde sarmış, beni tamamen dolduruyor, sıcak, ıslak dudakları boğazımın uzunluğunu sürüklüyor.

Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım... ve bunu seviyorum.

Ellerinden biri karnımın üzerinden aşağı kayarak sikimin etrafını sarıyor. Başparmağı ucun üzerinde dönüyor, prekumumu topluyor ve uzunluğuma sürüyor.

"Birileri azmış," diye idare ediyor.

"Hiçbir fikrin yok. Lütfen." Onu geri itiyorum.

Kıkırdaması derin ve kısa. "Bebeğimi yalvartamam, değil mi?"

"Bu çok kötü olurdu ama bil ki . Hem de hiç utanmadan."

Rossi biraz çekilirken beni sıkıca tutuyor, sonra o kadar sert sokuyor ki beni ayak parmaklarımın üzerine çıkmaya zorluyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Sakin durayım deme."

Duruşunu genişletiyor ve sonra bana ihtiyacım olanı veriyor. Bir eli göğsümde, diğeri aletime sarılmış halde beni sikmeye başlıyor. Her hamlesi sert, amansız ve ben onu elimden geldiğince karşılamak için geri itiyorum. Bedenime sahip oluyor ve ben her anını memnuniyetle karşılıyorum. Ağır nefesler, homurtular, aramızda kayganlaşan ter. Ve her üflemek üzere olduğumda, Rossi aniden ve pozisyonumuzu değiştiriyor. Beni duvara yaslayarak, odama çıkan merdivene tutunarak, mutfak tezgahının üzerinde sikiyor ve sonunda beni kanepenin koluna atıp tekrar içime gömüyor.

"Çok yaklaştım, Ty," diye kulağıma hırlıyor. "Sonunda."

"Gelmene ihtiyacım var."

Sikimi tutuyorum. "Bitti ve bitti." Rossi kalçalarımı tutup içime girmeye başladığında mastürbasyon yapmaya başlıyorum.

Sikinin prostatımın üzerinden her geçişi beni sınıra daha da yaklaştırıyor. Beynim her türlü bulanıklaşıyor, tek odaklanabildiğim tenin tene çarpması, parmaklarının kalalarımaya girdiği yerdeki acı ve içimde patlayan keskin zevk zonları.

Ben ...

Yani

...

Kapat ...

Haykırırken elim aletimin etrafında sıkılaşıyor, orgazm daha önce hiç hissetmediğim bir hızda içimden geçiyor. Yükümü sikim seğiriyor, ama boşalmanın verdiği ezici rahatlama ve elimde bıraktığım yapışkanlıktan daha fazlasını kabul edemeyecek kadar kendimden geçmiş durumdayım.

"Argh. *Siktir*." Rossi son bir sert hamle yapıyor, sonra hareketsiz kalıyor, elleri sıkılaşıyor, boşalmaya başlarken nefesi kesiliyor. Tutuşunu gevşetmesi bir dakika sürüyor ve uzun bir iç çekerek elini omurgamda gezdiriyor. "Vay canına."

"Bu benim cümlemdi."

Kıkırdıyor ve geri adım atmak üzere olduğunu hissettiğimde arkama uzanıp onu orada tutuyorum.

"Kal."

Tartışmıyor, sadece bana sarılıyor ve bizi kanepenin kolundan minderine üzerine kaydırıyor. Bu beni düşündüğümde daha iyi hissettirdi.

Onunla olan her şey öyle.

Ve şimdi, nihayet tadını çıkarabiliriz.

Yüksek sesle ve açık havada olduğu kadar birlikte geçirilen sessiz anlarda da.

Sadece biz.

Daha fazlasını hiç istememiştim.

Onu elimde tutmaya kararlıyım.

Ve bu sefer, ilk seferde başarılı olacağım. Çünkü Gian Rossi benim geleceğim.

CHAPTER 16

ROSSI

ÜÇ AY SONRA

"Y Gitmeye hazır mısın?" Dişlerimi fırçaladığım Tyson'ın yepyeni banyosundan sesleniyorum.

"Gitmek istemiyorum."

Lavaboya tükürdüm ve ağzımı çalkaladım. O zamandan beri bu daireye taşındı, asla ayrılmak istemiyor.

Tahmin ettiğim gibi, oturma odasına gittiğimde, odanın ortasındaydı ve yere bakıyordu.

"Yerlerim parke!" diye haykırıyor.

Gülüyorum. Heyecanlı olması çok tatlı. Dairenin yeniliği henüz geçmedi. Küçük soğuk kutuda dayanabildiği kadar kaldıktan sonra daha yeni taşındı ve burayı dekore etti.

Yeni işindeki bir aylık deneme süresini tamamlamak ve daha pahalı bir yerde daha uzun süreli bir kira sözleşmesi imzalamadan önce kalıcı bir sözleşme imzalamak istiyordu.

"Ve manzaran var!" Pencereyi gösteriyorum. Elbette, caddenin karşısındaki binanın manzarası ama hey, bu düzgün bir pencere ve

kaldırım manzarası. "Ama onları daha sonra takdir edebilir miyiz? Geç kalacağız."

"NHL büyük dolgularla ilgili kurallarını değiştirdi mi?" "Üzgünüm. Hala kıcı açık pantolon yok."

"O zaman burada kalıp bu manzarayı izlemeyi tercih ederim."

Kalbimi tutuyorum. "Yere bakmanın hokey izlemekten daha ilginç olduğunu düşünmen canımı acıtıyor. Gerçekten, gerçekten acıtıyor."

"Aslında burada kalıp kıcı açık pantolonla *sana* bakmayı kastetmiştim."

"Benim kıcsız pantolonum yok."

"Bunu düzeltmemiz gerekiyor," diye homurdanıyor. "Peki. Eğer ısrar ediyorsan, seninle hokey maçına ."

"Bir arkadaşım bana bu biletleri aldı. Buza o kadar yakınlar ki kan kokusunu alabileceğiz."

"Sanırım iyi bir gecenin farklı tanımları var."

Onu kendime doğru çektim. "Şuna ne dersin? Gidip benim işimi yaparız, sonra da buraya dönüp bayılana kadar sevişiriz."

"Buna nasıl hayır diyebilirim?"

"Aynen öyle. Yapamazsın. Yolda yemek mi yemek istersin yoksa sadece arena yemeği mi?"

"Arena yemekleri. Eğer hokey izlemek zorundaysam, bunu yaparken sevdiğim bir şeyin de tadını çıkarabilirim; yani yemek yemenin."

"Neden seninleyim? Gerçekten mi?"

Tyson sırtıyor. "Çünkü yeni dairem okulunuza yürüme mesafesinde."

Tıklıyorum. "Bu doğru. Seni tamamen konum için kullanıyorum. Her şey konum, konum, konumla ilgili."

"Ve seks. Bunu unutma."

"Doğru. Seks ve derslere gidip gelme zahmetine katlanamadığım zamanlarda kalacak bir yer? Tam bir avsın."

"Bir erkeği nasıl özel hissettireceğini biliyorsun."

Eğilip dudaklarımı yanağına koyuyorum ve boynunda gezdiriyorum. "Hokeyden hoşlanmaman dışında seninle ilgili her şeyi sevdiğim için seninle birlikte olmama ne dersin?"

"Hmm, bu doğru yönde ilerliyor. Bana iltifat etmeye devam et."

"Sadık olmanı seviyorum." Onu tekrar öpüyorum. "Tutkulu." Ve tekrar. "Nazik."

"Pfft. Beni lokum gibi gösteriyorsun. Ben vahşiyim, lanet olsun o."

"Bu kadar hayalperest olmana bayılıyorum."

Beni itiyor ve kollarını kavuşturuyor.

"Kızmış gibi yaparken bu kadar sevimli olmana bayılıyorum." Tyson'ın ağzı açıldı ama ben devam ettim.

"Ama en . Senin bu kadar iyi olmanı seviyorum.

"Oyunun başlangıcını kaçırdığım için suçluyum."

Homurdanıyor. "Kıçımı oynatmam için beni suçlamanın yolu."

"Bir değil." geçerken kışına bir tokat atıyorum ve onu ediyorum.

"Oh, ve Ty?"

Topuklarının üzerinde dönüyor ve ben de ona çarparak ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Dilim onunkinin kontrolünü ele geçiriyor ve nefes almakta zorlanana kadar onu anlamsızca öpüyorum.

Geri çekildiğimde yakın duruyorum, alnımı onunkine değdiriyorum. "Hepinizi seviyorum."

"Ben de hepinizi seviyorum," diye fısıldıyor ve geri adım atıyor.

"Ama özellikle sikini."

"Bu *neredeyse* romantikti."

"Hey, sikler çok romantik olabilir. Eğer benimkine her gün tapınırsan, mutlu bir adam olurum."

Neredeyse yapıyorum. Her zaman buradayım. Annem ve babam sürekli Tyson'da olduğum için artık evde yaşamadığım konusunda şakalaşıyorlar.

Dairesinden ayrılıp TD Garden'a gitmek için Uber'e bindik. Piste girdiğimde buzun kokusu ve kalabalığın uğultusuyla karşılaşıyorum ve hokey oynadığım günler aklıma geliyor. Gerçi bu çok daha büyük bir ölçekte ama hokey izleyip de o görkemli günleri düşünmeden durabileceğimi hiç sanmıyorum. Acı verecek kadar özleyebileceğimi düşünmüştüm ama tam tersi bir etki yarattı. Özlüyorum ama acıtmıyor. Üniversite günlerim her zaman sevgiyle hatırlanacak ama asla benim geleceğim olmadı.

Kucağında bir yığın atıştırmalık ve yiyecek ve yüzünde bir gülümseme olan Tyson'a döndüğümde, hiç şüphesiz onun benim geleceğim olduğunu biliyorum. İki finans devi olacağız, sonunda gerçek manzaralı bir Bos- ton çatı katına taşınacağız ve birbirimizi mutlu edeceğiz.

Üniversiteden sonra bir yuva kuracağımı hep biliyordum. Bu kadar erken ya da bir erkekle olmasını hiç beklemiyordum. Ama yolumu hiçbir şeye değişmezdim.

Uzun süredir birlikte olmadığımız doğru, sadece birkaç aydır, bu yüzden o gelecek çok uzakta ve belki de hiç olmayacak. Daha çok erken. Ama mezuniyet gecesinden beri Tyson'la ilgili bazı şeylerin farklı olduğunu biliyordum.

Onunla tanışana kadar "bildiğin zaman " sözünü hiç anlamamıştım.

O bir sosisli sandviç yerken kolumu ona doluyorum ve buza bakıyorum, böylece onun o şeyi boğazına kadar sokmasını izlemek zorunda kalmıyorum. Önümüzdeki iki buçuk saat boyunca burada ereksiyon halinde oturmak istemiyorum.

"Bebeğim?" Tyson bir ağız dolusu yemeğin etrafında konuşuyor. "Öyle mi?"

"Boston hangi takımla oynuyor?"

"Montreal. Biletleri öyle aldım. Onları bana Foster Grant verdi."

Tyson öksürüyor ve sığıyor. "Foster Grant. Seth Grant'in ikiz kardeşi. Onunla konuşursam bizi tamamen ifşa edeceğimi bildiğim için uzak durduğum arkadaşım ve sen hazır olana kadar bunu yapmak istemedim ve-"

"anasını," diye bir ses geliyor koridordan.

Kafamı kaldırdığımda eski takım arkadaşım Cohen'in kocaman gözlerle orada durduğunu görüyorum.

Yavaş yavaş noktaları birleştiriyorum. Cohen, Seth'in erkek arkadaşı ve Montreal serisinin bir parçası. Takımın halkla ilişkiler departmanında çalışıyor. Tyson da Seth ile iyi arkadaş.

Tyson'a dönüyorum. "Bekle, Seth'e bizden bahsetmedin mi?"

"Bu konuyu açan ben olmak istemedim! Erkek arkadaşınızı tüm arkadaşlarına açılmaya zorlayamazsınız."

"Ailemden ayrıldım. Bu kadar olduğunu mu düşündüm? İş bitti mi?"

Tyson yüzünü buruşturuyor. "Hokey oyuncularını ve onların iletişim tanımları, Lady Gaga'ya yemin ederim."

Birden yüzüme bir telefon tutuldu ve Seth Grant karşımdaydı, bakışları Tyson ve benim aramda gidip geliyordu.

Gülümsüyorum. "Bırakayım da ikiniz konuşun." Telefonu alıp Tyson'a veriyorum ve Cohen'i pistin dışındaki büfelere kadar takip etmek için yerimden fırlıyorum.

Hâlâ bana tuhaf tuhaf bakıyor, sanki Tyson'la beni sevişirken falan görmüş gibi.

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki konuşabiliyorsun da."

"H... nasıl ve ne?"

"Tyson ve ben mezuniyette takılmıştık. Ve sonra babam için çalışmaya geldiğini fark etmedik mi? Çünkü bana bilgi istediğin kişinin o olduğunu söylemedin?"

"O olduğunu bilmiyordum. Seth bir arkadaşım dedi." Kaşlarını çattı. "Sanırım. Belki bana söylemiştir? Beynimin bir elek gibi olduğunu biliyorsun. Hokeyle ilgili olmayan her şeyin sadece yüzde on ikisini tutuyor."

Homurdanıyorum. "Her neyse, yazı birlikte geçirdik ve şimdi... evet, birlikteyiz."

"Vay canına. Yani, harika. Ama gerçekten de tüm o muhafazakâr insanların queerliğin bulaşıcı olduğu konusunda haklı olduklarını düşünmeye başlıyorum. Bunun olasılığı nedir ki..." Sayıyor. "Altı takım arkadaşımız eşcinsel mi?"

"Yirmi beş kişilik bir kadrodan mı? Üç yıla yayılmış mı? Muhtemelen ortalama olarak doğru. İsterseniz sizin için hesaplayabilirim."

"Hayır, matematik yok."

"Açık ve destekleyici ortamlarda insanların cinselliklerini keşfetmeye daha istekli olduklarını da hesaba katmalısınız." Omuz silkiyorum. "Eğer bu kadar açık ve kabul edici olmayan bir okula gitseydim, muhtemelen o gece Tyson'la asla takılamazdım ve sonra da erkeklerin de kadınlar kadar benim için yapabileceğini asla öğrenemezdim. Ben şahsen queer insanlarla ilgili istatistiklerin çarpıtıldığını düşünüyorum çünkü pek çok biseksüel insan açılmıyor. Hem de hiç."

Cohen bana göz kırpmıyor ve ben de saçmaladığımı fark ediyorum.

Boynumun arkasını ovuyorum. "Yaz boyunca Google'da çok fazla araştırma yapmış olabilirim."

Cohen ellerini havaya kaldırır. "mutlu olduğun sürece sorun yok dostum."

"Ben mutluyum. Tyson beni mutlu ediyor."

"Bu çok iyi. Gerçi eminim adamınız şu anda işitiyordur. Seth neden Tyson'dan pek haber alamadığını merak ediyordur."

Ve şimdi kendimi suçlu hissediyorum. "Bunu telafi ederiz. Belki bir hafta sonu evinizde maç varken ve siz yolda değilken sizi ziyarete gelebiliriz."

"Seth buna bayılırdı."

"Ve sen ve Grant bize daha fazla bedava bilet alacaksınız, değil mi?"

Koltuğuma geri dönerken Cohen beni dürtüyor. "Çocuğu hokeyden çıkarabilirsin ama hokeyi çocuktan çıkaramazsın."

"Asla." Yumruk tokuşturuyoruz.

Tyson'ın yanına döndüğümüzde telefonda şunu duydum: "Senin adına sevindim Ty. Kış bekaretini kaybettiğin anda bana söylemediğine göre ciddi bir şey olmalı."

Etrafımdaki koltuklarda oturan ve gülmemeye çalışan insanlara bakıyorum. Hey, bu çift olduğumuz için bizi dövmeyi planlamaktan iyidir.

Tyson Seth'e, "Beni sporseverlerle dolu bir arenada utandırdığın için teşekkür ederim," diyor, "Şimdi gidip hokey maçını izleyeceğim. Umarım kardeşin tüm golleri atar!" Havayı yumrukluyor.

Seth güler ve başını sallar. "Bana borçlusun. Tüm detayları."

Koltuğuma kayıyorum. "Hey, vay canına, detay yok."

"Birbirlerine her şeyi anlatıyorlar," diyor Cohen bana.

Tyson bana döndü. "Bu doğru."

Maç öncesi ritüelleri için ışıkların sönmesi bizi kurtardı. Tyson Seth'e hoşça kal diyor ve telefonu Cohen'e geri veriyor ve Cohen maçtan sonra görüşeceğimize söz veriyor.

"Bunca zamandır Seth'e söyleyebildiğime ve senin bana söylemediğine inanamıyorum."

"Bunun bir sır olduğunu bilmiyordum! Konuşulmayan bir eşcinsel kodu olduğunu bilmiyordum."

"Sorun değil. Sana öğretebilirim. Ayrıca gizli bir el sıkışmamız var."

"Mastürbasyonla ilgili bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum." Tyson'ın nefesi kesildi. "Nereden biliyorsun?"

"Adamımı tanıyorum."

Yanıma sokuluyor ve ben de kolumu tekrar ona doluyorum. "Bana erkeğim demen hoşuma gidiyor," diyor usulca.

"Sen busun işte."

"Sadece için Bu, Ben yaparım. otur Burada ve İzle ve oyun şikayet etmeden."

Başının yanından öperim. "geçmiş en iyi erkek arkadaş. Ayrıca, eğer biraz göz zevki istiyorsan, Boston'dan Ezra Palaszczuk eşcinsel."

"Ooh. Onu daha sonra hayal edebilir miyim?"

"Hayır."

"Yeterince adil. Zaten istemezdim. Kimse senden daha ateşli değil."

"Aynen öyle."

"Seni seviyorum," diyor Tyson. "Hokey takıntısı ve her şey."

"Ben de seni seviyorum. Özünde kendin olmaktan asla vazgeçme." "Söz veriyorum."

Evet, geleceğin ne getireceğinden emin değilim ama Tyson olmadan hayatımın aynı olmayacağını biliyorum.

Üniversiteden mezun olmak herkesin hayatında bir dönüm noktasıdır. Bu bir son, yeni bir başlangıç ve hayatınızın geri kalanının başlangıcıdır. Mezuniyet partimin çok daha önemli olacağını bilmiyordum.

İYİ Kİ VARSINIZ

Okuduğunuz için teşekkür ederim Boston'da görüşürüz.

Tyson ve Rossi, Çok Satan CU Hokey serimizin karakterleridir.

İlk kitap *Power Plays & Straight A's* tatlı ve bir inek/sporcu romantizmi. Duygular, kahkahalar ve bir erkek-fahişe ile bir bakire arasındaki bazı ateşli sahnelerle dolu.

Buradan alabilirsiniz:

<https://geni.us/wR37>

CU Hokey dünyası ve NHL'in halkla ilişkiler kabuslarını konu alan yeni Puckboys serimiz hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, gelin ve FB grubumuza katılın:

<https://www.facebook.com/groups/puckingdisasters>

A B O U T S A X O N

Saxon James'e aşağıdaki platformlardan herhangi birinden ulaşabilirsiniz.

www.facebook.com/thesaxonjames/
www.amazon.com/Saxon-James/e/B082TP7BR7
www.bookbub.com/profile/saxon-james
www.instagram.com/saxonjameswrites/

SAXON JAMES'İN DİĞER KİTAPLARI

ASLA SADECE ARKADAŞ DEĞİLİZ SERİSİ

Sadece
Arkadaşız Sahte
Arkadaş Dost
Ateşi Yakıyor

AŞK BİR KUMARDIR SERİSİ

Eğlenceli Zamanlar ve
Bronzluk Çizgileri Bet on
Me
Blöfünüzü Görüyorum

FRAT SAVAŞLARI

Hırsızlar Kralı

BOŞANMIŞ ERKEKLER KULÜBÜ

Uzlaşmacı Pozisyonlar

Ve eğer biraz daha tatlı bir şeyler peşindeyseniz, Saxon'un YA takma adını unutmayın
S. M. James.

Bu kitaplar kocaman kalpleri olan sevimli, kusurlu karakterlerle dolu.

www.amazon.com/S-M-James/e/B07DVH3TZQ

A B O U T E D E N

Eden Finley'e aşağıdaki platformlardan herhangi birinden ulaşabilirsiniz.

<https://www.facebook.com/EdenFinleyAuthor/>
<https://www.facebook.com/groups/absolutelyeden/>
<https://amzn.to/2zUIM16>
<https://www.edenfinley.com>

EDEN FINLEY'İN DİĞER KİTAPLARI

ÜNLÜ SERİLER

Pop Star
Spotlight
Fandom
Encore
Novellas:
Rockstar Kalpler

SAHTE ERKEK ARKADAŞ SERİSİ

Fake Out
Trick Play
Deke
Blindsided
Hat Trick
Novellas:
Sahte Erkek Arkadaş Kaçamakları: Bir kısa öykü
koleksiyonu Final Play

VINO & VERITAS

Sarina Bowen'ın Gerçek Kuzey
Serisi Headstrong

MIKE BRAVO OPS

Iris

STEELE KARDEŞLER

Yazılmamış
Yasa
Söylenmemiş
Yemin

KRALİYET YÜKÜMLÜLÜĞÜ
Unprincely (M/M/F)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.